Έτος ΣΤ'

Τεύχος 119ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

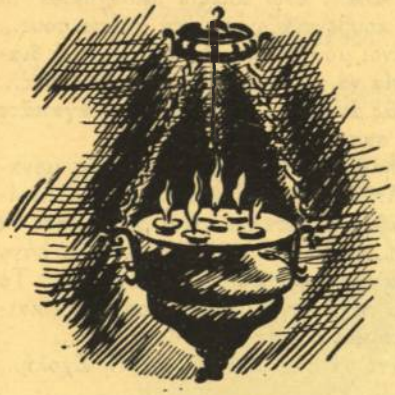
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς—Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς Β'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, Ἰατρὸς
ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΒΛΥΣΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. Ἐφέτης, Γεν. Γραμμ. Ἑλλ. Ἐ. Π. Δ.—Μέλος Δ. Σ. τῆς Δ.Ε.Π. Δ.
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἰατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Ἑλληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἱστορικὸς
ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΟΡΕΣΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, τ. Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς—Δικηγόρος
ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΡΟΥΖΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, Ἀρχιτέκτων
ΛΕΜΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου—Δ/τωρ Δικαίου
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΜΑΝΟΥΣΟΥ ΕΛΕΝΗ, Λογοτέχνις
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, Ἰατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀρχιφύλαξ
ΡΑ·Ι·ΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου—Σύμβουλος Ἐπικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου Ἀθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ΤΣΑΧΑΓΕΑΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ἰατρὸς—Πρόεδρος Ἑταιρίας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης
ΧΑΝΔΡΗΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ, Φοιτητὴς Νομικῆς

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΪΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 119ΟΝ

ΠΑΣΧΑ
ΣΤΗΝ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

...Δειλινὸ στὴν κάμαρά μου... στὴν ἄκρη ἑνὸς γέρικου λόφου, κάπου στὴν Ἀθήνα...

Τραγουδοῦν τὰ πουλιά, καθὼς πετοῦν ξένοιαστα ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί...

...Ἕνα ἀπέραντο, πολύχρωμο ταπέττο ἔχουν σχηματίσει τὰ λούλουδα στοὺς κάμπους καὶ στοὺς ἀγρούς...

Ἡ Ἄνοιξη πανηγυρίζει... Ἀπέκτησε γιό... Ἐγέννησε τὸ Καλοκαίρι...

Κι' ἡ γῆ, κι' ἡ θάλασσα, κι' ὁ Οὐρανός, κι' ἡ φύση ὅλη φέρνουν τὰ δῶρα τους στὸ νεογέννητο... καθὼς οἱ ὕστερες ἡλιαχτῖδες, ἄπιστες κι' ἀλαφρόμυαλες, σκορπᾶνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ καλύτερα φιλιά τους...

Σιγὰ-σιγὰ βραδυάζει... Σβήνουν τὰ φῶτα τῆς πίστας τῆς φύσεως καὶ ἕνα σωρὸ σκιές, σφιχταγκαλιασμένες κι' ἀόρατες, στροβιλίζονται τριγύρω σ' ἕνα παράξενο, μυστηριακὸ χορό...

Σκοτεινιάζει ἡ κάμαρά μου... βυθίζεται στὸ χάος τοῦ δειλινοῦ... σκεπάζεται ἀπὸ τὰ σκοῦρα πέπλα του...

Ὅλα σωπαίνουν κι' ἐξαφανίζονται... Μονάχα τὸ μικρὸ ρολόϊ τοῦ κομοδίνου μου διαμαρτύρεται, κυριευμένο ἀπ' τὴν τρελλὴ ταχυπαλμία του... Κι' ἐγώ... κάπου σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου μου καπνίζοντας ἀδιάκοπα νοιώθω τὸν ἑαυτό μου νὰ ταπεινώνεται, νὰ κατρακυλᾷ, νὰ γίνεται ἕνα μικροσκοπικό, ἀσήμαντο ἀνθρωπάκι, μέσα στὴ σκοτεινὴ ἀπεραντωσύνη τοῦ Σύμπαντος.

Ἐγώ... Δὲν εἶμαι τίποτε αὐτὴ τὴν ὥρα... Μὲ πνίγει ἡ νύχτα, ἡ γῆ κι' ὁ Οὐρανός... Εἶμαι μιὰ σκιὰ μέσα στὸ σκοτάδι... Μὲ ταπεινώνει ἡ ἐπιβλητικὴ Κυριαρχία τῆς φύσης... Καλύτερα ἔτσι!!! Εἶμαι πιὸ κοντὰ στὸν ἑαυτό μου... Ταπεινώνουμαι... Γυμνώνουμαι ἀπ' τὰ ὑλικὰ δεσμὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, γιὰ νὰ πέσω ἀπερίσπαστος στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἔκστασης ποὺ μὲ κυκλώνει καὶ νὰ μπορέσω πιὸ εὔκολα νὰ κουβεντιάσω μὲ τὸν Θεό μου...

Προσεύχουμαι... Ἔτσι, ἐνῶ σκοτεινιάζει ἡ κάμαρά μου, φωτίζεται ἡ καρδιά μου καὶ ἀνυψώνεται πρὸς τὰ Οὐράνια...

Ἄ! Ὅσοι δὲν πιστεύετε, ὅσοι ἀμφιβάλλετε, ὅσοι δὲν θέλετε ἢ δὲν μπορεῖτε

νὰ καταλάβετε τὸ μεγαλεῖο τῆς προσευχῆς, δοκιμάστε νὰ προσευχηθῆτε ἕνα τέτοιο ἥσυχο καὶ γαληνεμένο δειλινό, καὶ θὰ αἰχμαλωτιστῆτε ἀπ' τὴν γοητεία τοῦ 'Απείρου...

Προσευχηθῆτε σ' Αὐτό... Προσευχηθῆτε στὸ "Απειρο... Πές τε του ὅτι εἶστε ἕνα ἀσήμαντο μηδενικὸ βασανισμένο καὶ ἀνεμοδαρμένο καὶ ζητῆστε του νὰ σᾶς γεμίσῃ τὴν καρδιὰ μὲ τὴν ἀνέκφραστη παντοδυναμία Του...μιὰ σταγόνα δυνάμεώς Του ζητῆστε Του... καὶ τότε θὰ αἰστανθῆτε τὴν ἀνάγκη νὰ φωνάξετε ὅτι πιστεύετε, ὅτι εἶστε κι' ἐσεῖς πλασμένοι γιὰ τὴν Αἰωνιότητα. Τότες οἱ πίκρες, τὰ κοσμικὰ γεγονότα, οἱ ταπεινώσεις, τὰ βάσανα, οἱ λύπες καὶ οἱ πόνοι σας θὰ ἐξαγνισθοῦν μέσα στὰ λόγια τῆς προσευχῆς σας, καὶ ἡ ζωή σας θ' ἀλλάξῃ...

...Κι' ἡ καμαρούλα μου σκοτείνιασε ὁλότελα... ἐνῷ ἀπέξω ἀκούγονται τὰ βήματα τῶν ἐργατικῶν γειτόνων μου ποὺ γυρνοῦν κουβεντιάζοντας στὰ σπίτια τους...

Τότες τὸ μυαλό μου πετᾷ σὲ σᾶς, ἀγαπημένοι μου φίλοι... Σὲ σᾶς ποὺ μὲ διαβάζετε καὶ ποὺ ἡ μεγάλη σας καλωσύνη ἔγινε αἰτία νὰ μοῦ χαρίσετε τὴν φιλία σας...

Σᾶς σκέφτουμαι... Σᾶς σκέφτουμαι γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ, ὅπως κι' ἐσεῖς ἀγαπᾶτε αὐτὸ τὸ περιοδικὸ ποὺ τώρα κρατᾶτε στὰ χέρια σας...

Ποθῶ τὴ συντροφιά σας, καὶ στέκω, αὐτὴν τὴν διαλεχτὴ στιγμὴ τῆς μοναξιᾶς μου, νὰ σᾶς κουβεντιάσω, ὅπως πάντα... 'Απλᾶ-ἁπλᾶ κι' ἀγαπημένα... 'Ανοίγοντας τὸ τεῦχος αὐτὸ ἔπεσε τὸ βλέμμα σας σ' αὐτὴ τὴ στήλη... Καὶ βαλθήκατε νὰ τὴν διαβάσετε γιατὶ εἶναι γιορτινὴ κι' ἐπίκαιρη... Μὰ καὶ γιὰ κάποιο ἄλλο λόγο ἀκόμα... Γιατὶ μέσα της ἀργοσαλεύει ἡ εὐλάβεια γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς Σχολῆς... Τὸ πνεῦμα ἐτοῦτο τῆς δημιουργίας ποὺ ἀνοικοδομεῖ, σιγὰ-σιγὰ μὰ σταθερά, ἕναν καινούργιο κόσμο... Αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν ἀγαπήσατε καὶ τὸν ἐκάνατε δικό σας....

Γι' αὐτό, ὅποτε μὲ συναντήσετε, μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴ Σχολή... Κι' ἐγὼ ποτὲ δὲν σᾶς χάλασα χατήρι...

Γιὰ μιὰ ἀκόμα λοιπὸν φορὰ θὰ σᾶς κουβεντιάσω γιὰ τῆς Σχολῆς τὸ γαλάζιο πνεῦμα, ποὺ πλανιέται ἀκαθόριστο μέσα στὶς ψυχές σας... τὸ ξέρετε καλὰ πὼς ἐτοῦτες οἱ γραμμές μου, κι' οἱ ἄλλες οἱ χτεσινὲς καὶ προηγούμενες, δὲν ἔχουν λογοτεχνικὸ προορισμό, ἀλλὰ ὑπηρετοῦν πιστὰ καὶ εὐσυνείδητα τὴν 'Αστυνομικὴ 'Ιδέα, πού, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, ἀγωνίζεται αὐτὸ τὸ περιοδικὸ νὰ τὴν κάνῃ ὡραιότερη, νὰ τὴν λαμπρύνῃ, νὰ τὴν ἐκλαϊκεύσῃ, καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλῃ στὴν κοινὴ συνείδηση, σὰν κάτι τὸ 'Ιερό...

...Τὸ σκοτάδι κυριάρχησε ὁλόγυρα... Σκέπασε τὴ γῆ μέσα στὸ μαῦρο μανδύα του... κι' ἔδωσε ἔτσι τὴν εὐκαιρία στὰ ἀστέρια τοῦ Οὐρανοῦ νὰ λάμψουν πιότερο μέσα στῆς νύχτας τὴ μαυρίλα...

...Μιὰ τέτοια νύχτα στὸν Κῆπο τῆς Γεσθημανῆ ἄρχισε τὸ Θεῖο Δρᾶμα, καθὼς ὁ Γλυκὸς Ναζωραῖος πεσμένος στὸ χῶμα προσηύχετο γιὰ ὕστερη φορὰ στὸν 'Επουράνιο πατέρα Του, ἐνῷ «ὁ ἱδρὼς Αὐτοῦ ἐγένετο ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος κατεβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν...».

...Μιὰ τέτοια νύχτα, μέσα στὸ μυστηριακὸ μεγαλεῖο τοῦ Κήπου, ἀντήχησε ἡ κλαγγὴ τῶν ρωμαϊκῶν ὅπλων, καὶ ὁ προδότης ἀσπάστηκε τὸν Διδάσκαλο, ἀνοίγοντας ἔτσι τὸ φριχτὸ κεφάλαιο τῶν 'Αγίων Παθῶν Του...

..."Ομως πάλι, μιὰ τέτοια νύχτα, λίγες μέρες μετά, ἕνας μεγάλος σεισμὸς συγκλόνισε τὴ γῆ καὶ τὶς ἀνθρώπινες καρδιές... Καὶ ἕνας «ἄγγελος Κυρίου, καταβὰς ἐξ Οὐρανοῦ ἀπεκύλισε τὸν λίθον...» καὶ σκόρπισε στοὺς πέντε αἰθέρες τὸ γαλάζιο μήνυμα : «**Χριστὸς ἀνέστη**...».

...Ναί!!!... Μιὰ τέτοια νύχτα, προχτές, αὐτὸ τὸ χαρμόσυνο μήνυμα, φωτισμένο ἀπ' τὰ ἁγιοκέρια τῆς πίστης μας, τονισμένο ἀπ' τῆς καμπάνας τὸν χαρούμενο ρυθμό, ζεσταμένο ἀπ' τῆς καρδιᾶς τοὺς πιὸ μελῳδικοὺς πόθους, ἔγινε ὁλοζώντανη χαρά... "Εγινε πανηγύρι καὶ φιέστα ἀρχοντική... "Εγινε Πάσχα, κόκκινα αὐγά, ἀρνί, κουλούρια, γλυκά, εὐχὲς καὶ βεγγαλικά...

Μπάμ... Μπάμ... Ξέφρενοι κρότοι χαρᾶς...

Μπάμ... Μπ... Ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι βεγγαλικό. Κτύπημα πόρτας εἶναι... Ναί! κάποιος κτυπᾷ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου... Πάει ἡ ἔμπνευση, κι' ἡ ἔκσταση, καὶ τὸ ἀναστάσιμο παραλήρημα!!!

Κάποιος κτυπᾷ τὴν πόρτα μου!!! Καὶ θέλει νὰ καταστρέψῃ τοὺς συλλογισμούς μου!!! Κι' ἀφοῦ ἔτυχε νὰ συνδεθῇ ἡ παρουσία του μὲ τοῦτες τὶς γραμμές μου, ἂς τὸν ὑποδεχθοῦμε μαζί... Ἴσως εἶναι κάποιος φανταστικὸς ἐπισκέπτης τῶν ὀνείρων μου.

'Απογοήτευσις!!! Εἶναι ἕνας κοινὸς θνητὸς!!! ἕνας φτωχὸς φωτογράφος... Ὥρα πού τὴ διάλεξε!!!

—«...Λοιπόν;...».

—«Τὶ λοιπόν, κυρ-Σπῦρο... Σοὔφερα τὶς φωτογραφίες ἀπ' τὴ γιορτὴ τῆς Σχολῆς».

—«Καὶ γιατὶ δὲν τὶς ἔφερνες αὔριο στὸ γραφεῖο μου ;...».

Οἱ νέοι δόκιμοι ἀστυφύλακες μὲ τὸν Διοικητὴ καὶ τοὺς 'Αξιωματικούς τῆς Σχολῆς στὴ ψησταριά.

—«Δὲν βαρυέσαι... Τὸ ἴδιο εἶναι γιὰ μένα... Ἔχω ποδήλατο... Τὶ ἐδῶ, τὶ ἐκεῖ...».

Καὶ ἀραδειάζει ἐπάνω στὸ τραπέζι μου τὶς φωτογραφίες...

—«Ὅλες αὐτὲς εἶναι;...».

—«Κι' ἄλλες πολλὲς πού τὶς μοίρασα χτές... Γιατὶ ρωτᾷς;... Σοῦ κακοφαίνεται; Τὶ σοῦ φταίω ἐγώ; Τέτοια γιορτὴ πού κάνατε...».

Τοῦ προσφέρω ἕνα τσιγάρο, ἀνάβω κι' ἐγὼ ἄλλο ἕνα, καὶ μιὰ καὶ μὲ διέκοψε πιά, συνεχίζω τὴν κουβέντα μας...

—«Τὶ ἐννοεῖς «τέτοια γιορτὴ πού κάναμε»...».

Μὲ κυττάζει παραξενεμένος...

—«Δὲν καταλαβαίνεις; Πασχαλινὸ τραπέζι ἦταν τὸ δικό σας ἡ ὁλοήμερο ξεφάντωμα... Κουράγιο πού τὄχετε!!!... Τρελλάθηκα ἐκείνη τὴν ἡμέρα... Δὲν στάθηκα οὔτε λεπτό...».

—«Καλά, δὲν ἔφαγες; δὲν ἤπιες; δὲν κάθισες λιγάκι;...».

—«Ἄ! νὰ σοῦ πῶ... Ἀπὸ φαγὶ κι' ἀπὸ πιοτὸ δὲν ἔχω παράπονο... Κούραση ὅμως... Μὲ τὸ φαγὶ ποὺ εἴχατε ἐσεῖς μποροῦσε νὰ χορτάσουν τρεῖς λόχοι...».

—«Σύμφωνοι, μά... δὲν καταλαβαίνω... Γιὰ πρώτη φορὰ πᾶς σὲ Πασχαλιάτικο γλέντι;...».

—«Γιὰ πρώτη; 15 χρόνια κάνω αὐτὴ τὴ δουλειά... Μὰ πουθενὰ δὲν ἔτυχε νὰ δῶ τέτοιο χορό... Ἐγὼ τάχασα... Μὰ μόνο ἐγώ;

Δὲν ἄκουγες τὶ ἔλεγαν οἱ ξένοι ποὺ ἦρθαν στὸ τραπέζι σας;».

—«Τὶ ἔλεγαν;...».

—«Μὲ κοροϊδεύεις;... Δὲν ἄκουσες;... Τάχαν κι' αὐτοὶ χαμένα... Πρῶτα-πρῶτα ἡ Αἴθουσά σας... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ὁμορφιά της, τὰ στολίδια της, τὰ λουλούδια της, τὶς ζωγραφιές της, τὰ χρώματά της... Ἀστυνομικὴ αἴθουσα ἦταν αὐτὴ ἢ κοσμικὸ σαλόνι κέντρου;...».

Χαμογελῶ... Καὶ συγκινοῦμαι ἀπ' τὸν αὐθόρμητο ἐνθουσιασμὸ αὐτοῦ τοῦ ἁπλοϊκοῦ ἀνθρώπου... Καὶ τὸν εὐχαριστῶ ποὺ μοῦδωσε αὐτὴν τὴν ὄμορφη εὐκαιρία νὰ θυμηθῶ... νὰ ξαναθυμηθῶ, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, ἐκείνη τὴ μεγαλειώδη διακόσμηση τῆς Σχολῆς, ἀνήμερα τοῦ Πάσχα...

Ξαναφέρνω στὸ μυαλό μου τὸ κομψὸ τουριστικὸ περίπτερο τοῦ προαυλίου, ποὺ ἦταν πνιγμένο στὰ χρώματα καὶ στὰ λουλούδια... τὴν λουλουδένια ἐξέδρα μὲ τὰ μύρτα καὶ πράσινο, ποὺ πλαισίωναν τὶς σοῦβλες μὲ τὰ πασχαλινὰ ἀρνιά... τὴν κομψὴ ἀψῖδα τῆς Αἰθούσης μὲ τὶς σημαῖες, τοὺς θυρεοὺς καὶ τὶς πολύχρωμες διακοσμήσεις του...

Κι' ἀκόμα πόσα ἄλλα!!!...

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ Αἴθουσα χοροῦ τῆς Σχολῆς... μιὰ ἀλησμόνητη, μαγευτικὴ εἰκόνα παρουσίαζε... Καὶ τὶ δὲν εἶχε!!!... Πόσα στολίδια!!! πόσο γοῦστο!!! πόση χάρη!!! Ἕνα θέαμα σπάνιο... Μιὰ διακόσμηση ποὺ δὲν μπορῶ πιστὰ νὰ τὴν περιγράψω, γιατὶ ἦταν ἕνα ἀκριβὸ σύνολο ποὺ μίλαγε στὴν καρδιὰ καὶ τὴν ζάλιζε καὶ δὲν σ' ἄφηνε νὰ τὸ ἐρευνήσῃς...

Τὶ νὰ πρωτοθυμηθῶ... Χιλιάδες λεπτομέρειες, τακτοποιημένες καὶ καλοβαλμένες σὲ μιὰ τόσο ἐπιτυχημένη σκηνοθεσία!!!

Διακοσμητικὰ μπιμπελὼ στοὺς τοίχους, στὶς κουρτίνες, στὶς πόρτες, στὰ παράθυρα, ἀκόμα καὶ στὴν ὀροφή... σημαιοῦλες... Σταυροί... ξύλινοι μπλὲ θυρεοί... πήλινα ἀνθοδοχεῖα μὲ λογιῶν-λογιῶν λουλούδια... Εἰκόνες... ζωγραφικοὶ πίνακες... γιορταστικὲς ἐπιγραφὲς μὲ χρυσᾶ γράμματα... μεγάλα κόκκινα αὐγὰ ἀπὸ χαρτί... λευκὲς μεταξωτὲς κουρτίνες μὲ πολύχρωμες πεταλοῦδες... καὶ πόσα ἀκόμα μικροπράγματα συνταιριασμένα ὅλα μὲ καλαισθησία μέσα σὲ μιὰ δροσερὴ κι' εὐχάριστη νότα χαρᾶς, γαλήνης καὶ συγκίνησης!!!...

Θυμᾶμαι... Κι' ἡ καρδιά μου ζεσταίνεται πιότερο ἀπὸ τὴν ἴδια φλόγα ποὺ ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια μὲ μεθᾷ ἀπὸ πίστη, ἀπὸ μιὰ τυραννικὰ ἀπέραντη πίστη, ποὺ ὁδηγεῖ τὰ βήματά μου σ' ἕναν δρόμο ἀνηφορικό...

Ναί!!!... τρέχω ξοπίσω ἀπὸ τὴν πίστη μου, βιάζομαι νὰ τὴν προφτάσω καὶ νὰ τῆς πῶ: «Ἰδού ἐγώ... θὰ σ' ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἂν ὑπάγῃς...».

Τότες θυμᾶμαι πιότερο τὴν πολυκύμαντη ἱστορία τῆς ζωῆς μου... ὅταν ἐγὼ ἑτοιμαζόμουν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν παραλία τῶν ὀνείρων μου, καὶ καταποντιζόμουν στὰ κύματα τῆς ἀπιστίας μου... Ἦλθε τότες αὐτὸς καὶ μοῦπε ἁπλᾶ-ἁπλᾶ:

«Ἔλα μαζί μου». Καὶ πῆγα παντοῦ... Κι' ἔγινα μαθητής του... θυμᾶμαι, καὶ ἡ καρδιά μου χτυπᾷ δυνατά, ὑγραίνονται τὰ μάτια μου... Ἡ ἱστορία ἡ δική μου εἶναι ἡ ἱστορία τῆς δυνάμεως τοῦ Δασκάλου μου... Μὲ συμβούλεψε ν' ἀκολουθήσω τὸ σωστὸ δρόμο καὶ τὸν ἀκολούθησα... Μὲ πρόσταξε νὰ σταθῶ ὄρθιος σὲ κάθε δυσκολία καὶ στάθηκα... Καὶ μοῦπε νὰ μὲ κάνῃ ἄνθρωπο μὲ πνευματικὸ περιεχόμενο καὶ μ' ἔκανε.

Ἔτσι εἶχε διακοσμήσει καὶ τὴν αἴθουσα τῆς Σχολῆς, ὅπως τὴν ψυχή μου... Ἁπλᾶ-ἁπλᾶ καὶ μὲ τὸ τίποτε... Μ' ἕνα του λόγο, μ' ἕνα του νεῦμα, μὲ τὴν πίστη του...

Θυμᾶμαι καὶ γεμίζω εὐτυχία... Μπορεῖτε νὰ μὲ καταλάβετε;...

Τώρα... τώρα ποὺ ὑπηρεσιακῶς χειραφετήθηκα καὶ ὡρίμασα, τώρα ποὺ πῆρα μιὰ θέση στὶς καρδιές σας, φίλοι μου... τώρα ἀκριβῶς ποὺ κάπως πέτυχα, θέλω νὰ τὸ ξαναπῶ, νὰ τὸ ξαναφωνάξω... νὰ μείνῃ γραπτὸ μνημεῖο τῆς πίστης μου αὐτό... Τὸν ἀγαπῶ... Κανέναν δὲν ἀγάπησα, κανένα δὲν σεβάστηκα ὅσο αὐτόν... Κι' ἂς θυμώνῃ κάπου-κάπου... κι' ἂς φωνάζῃ... κι' ἂς δείχνῃ καμμιὰ φορὰ ὑπερβολικὴ αὐστηρότητα... Μοῦ ἔδωσε τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς μου... Δικαιοῦται καὶ τὰ ὑπόλοιπα... Εἶναι δικά του... Δὲν θέλω νὰ μὲ ἐπαινῇ ... δὲν θέλω νὰ μὲ προστατεύῃ... θέλω νὰ τὸν ὑπηρετῶ μὲ συνείδηση, μὲ πίστη...

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Μανιδάκης καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Κόκκινος στὸ Πασχαλινὸ γεῦμα τῆς Σχολῆς.

Κι' ἂς μείνῃ καὶ τοῦτο παράδειγμα τρανὸ γιὰ ὅσους διοικοῦν...

Ἀπὸ τὴν πίστη του κρίνεται ὁ ἄνθρωπος κι' ὄχι ἀπ' τὴ γραμματικὴ σοφία του... Ἡ πίστη μετακινεῖ βουνά... Τὸ λέω ἐκ πείρας... θυμοῦμαι πῶς ἤμουν καὶ βλέπω πῶς ἔγινα... Τὸ ἐξομολογοῦμαι αὐτὸ δημοσίᾳ... Μονάχα ἡ πίστη ποὺ μοῦ φύτευσε στὴν καρδιὰ μὲ ὡδήγησε ἐδῶ ποὺ εἶμαι. Αὐτὸς εἶναι ὁ βαθύτερος σκοπὸς αὐτῶν τῶν περιγραφῶν μου. Τὸ δίδαγμα γι' αὐτοὺς ποὺ θἄρθουν ἀῦριο... Τοὺς νέους ποὺ θὰ διοικήσουν... Μεταλαμπαδεῦτε μὲς στὶς καρδιὲς τῶν ἄλλων μιὰν ἀκτῖνα πίστης καὶ θ' ἀνταμώσετε θαύματα... Πίστης, πρὸ πάντων πίστης, ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ποὺ μάχεται σκληρὰ ἀνάμεσα σὲ ἀντιξοότητες καὶ προκαταλήψεις...

Δέκα ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν, ἀξίζουν ὅσο χίλιοι ἱκανοὶ ποὺ δὲν φλέγονται ἀπὸ κάποιο Ἰδανικό... Τὸ γράμμα τὸ ξερὸ τοῦ νόμου καὶ τοῦ κανονισμοῦ ἀξιοποιεῖ τὶς ἀρετὲς ἐκείνων ποὺ πιστεύουν..."Αν ὅμως δὲν πιστεύουν γίνεται **«Χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον»**.

Ἡ πίστη μὲ ὁδηγεῖ μπροστά...Μονάχα ἐγὼ ξέρω πόσο ἀγωνίζουμαι νὰ φτειάξω τὸν ἑαυτό μου, νὰ ξεριζώσω τὰ ἐλαττώματά μου, νὰ ἐργασθῶ ἀποδοτικὰ καὶ νὰ κοπιάσω. Κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε, δὲν θἄμουν τίποτε χωρὶς ἐκεῖνον ποὺ μὲ πλημμύ-

ρισε πίστη, καὶ μὲ ὑπέταξε, καὶ μ' ἔκανε παράφορα ν' ἀγαπήσω τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα...

Ναί!!!... 'Ο Διευθυντής μου ἔφερε τὸ πνεῦμα τῆς Σχολῆς ἴσαμε τὴν καρδιά μου χωρὶς σχολαστικότητες καὶ τυπικὲς ἀκαμψίες... Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ φτειαξε ἐτοῦτο τὸν ἀξέχαστο πασχαλινὸ χορὸ τῆς Σχολῆς, ποὺ πρόστεσε νέους φίλους κοντά μας...

'Αλήθεια!!!... Ἄν ξέρατε, ἂν μπορούσατε νὰ μαντεύσετε πόσα εὐμενῆ σχόλια γίνηκαν γιὰ τὴν 'Αστυνομία, ἐξ ἀφορμῆς αὐτοῦ τοῦ χοροῦ!!!...

Θυμᾶμαι πάντα τὴ διακόσμηση... 'Ο Διευθυντής μου ἦταν ὁ ἐμπνευστής της... Δική του ἦταν ἡ σκηνοθεσία... Κι' ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ τίποτε... Καί...

—«Τὶ θὰ γίνῃ μὲ τὶς φωτογραφίες; θὰ τὶς πάρῃς;...» μὲ διακόπτει γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ φωτογράφος...

—«Ἄ! ναί!... Γιὰ φέρτες νὰ τὶς δῶ...».

—«Νά... αὐτὴ ἐδῶ... Ἔχει τοὺς 'Επισήμους... Μερικοὺς δηλαδὴ ἀπ' αὐτούς...

'Ο Σεβασμιώτατος τ. ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Πολύκαρπος, εἰσερχόμενος στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς Σχολῆς μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου.

'Εδῶ εἶναι ὁ Δεσπότης ἐκεῖνος ποὺ μίλησε γιὰ τὴν 'Αστυνομία τόσο ὄμορφα στὴν ἀρχὴ τῆς γιορτῆς... Πῶς τὸν λένε;...».

—«Εἶναι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Πολύκαρπος...».

Γεμίζω συγκίνηση στὴ θύμησή του... 'Ο Σεπτὸς αὐτὸς ἱεράρχης τῆς 'Εκκλησίας μας εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τιμήσῃ μὲ τὴν ἅγια παρουσία του τὸ πασχαλινὸ τραπέζι μας... Καὶ μάλιστα ἄνοιξε πρῶτος τὸ σεμνὸ γλεντάκι μας μὲ τὶς εὐχές του... Καὶ πόσα ὄμορφα λόγια εἶπε γιὰ τὴν 'Αστυνομία!!!... Μᾶς παρακολουθεῖ μὲ ἀγάπη καὶ συμπάθεια ἡ 'Εκκλησία, εἶπε... Καὶ μᾶς προστατεύει ἡ εὐχή της...

Εὐχαριστοῦμε, Σεβασμιώτατε... Πάνω στὴν Πίστη τοῦ Χριστοῦ ἔχουμε οἰκο-

δομήσει τὴν ζωή μας... Καὶ αὐτὴ ἡ πίστη μᾶς ὁδηγεῖ στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοῦ σκληροῦ μας καθήκοντος...

Πιστεύουν οἱ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἅγιε Πάτερ... Πιστεύουν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης καρδιᾶς καὶ ἀγαποῦν τὸν πλησίον τους ὡς τὸν ἑαυτόν τους. Καὶ μὲ τὶς εὐλογίες τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας θὰ βαδίζουν πάντοτε τὸν δρόμο τοῦ καθήκοντος «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἅγια» καὶ γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν πρόοδο καὶ τὴν εὐημερία...

Σᾶς εὐχαριστοῦμε, Σεβασμιώτατε, γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μᾶς κάνατε... σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη σας... σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια... Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα...

«...Νὰ κι' ἄλλη μιὰ φωτογραφία ἐπισήμων... Ἐκεῖ δὲν εἶναι ὁ κύριος Βρανόπουλος;... Τὸν ξέρω... Στὴν γειτονιά μου τὸν ἀγαπᾶμε... Εἶναι τίμιος ἄνθρωπος καὶ βοήθησε πολὺ τὸν κοσμάκη...».

Ὁ κ. Βρανόπουλος μὲ τὴν κυρία του εἶχαν δώσει πρῶτοι τὸ παρὸν στὴ γιορτή μας... Παλαίμαχος Ἀξιωματικὸς ὁ κ. Βρανόπουλος, σεβαστὸς ἄλλοτε προϊστάμενός μας, ἔχει συνδεθῆ στενὰ μὲ τὴν ζωή μας... Πάντα τὸν θυμώμαστε, καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦμε...

Δίπλα του ὁ ἐκλεκτὸς δημοσιογράφος κ. Ἀρνέλλος... ἕνας ὑπέροχος ἄνθρωπος,

Ὁ Σεβασμιώτατος τ. Ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Πολύκαρπος, προπίνων στὴν ὑγεία τῶν μελῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

καλόκαρδος, εὐγενικὸς καὶ γνώριμος μαχητὴς στὸν κοινωνικὸ στίβο, ποὺ μὲ τὴν δυνατὴ τέχνη του ὑπηρετεῖ τὸ δίκαιον καὶ τὴν Πατρίδα... Ἄφησε σὲ μᾶς διαλεχτὲς ἀναμνήσεις... Καὶ νοιώθουμε τὴν ὑποχρέωση νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε θερμὰ καὶ γιατὶ μᾶς τίμησε καὶ γιατὶ μᾶς ἀγαπᾷ.

—«Κι' αὐτοὶ ποιοὶ εἶναι; Ξένοι;...».

—«Ναί! Ξένοι. Ἀμερικανοί... Ὁ κ. Τζὶμ Λιούϊς, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Οὐάλλες. Εἶναι τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς...».

Ξένοι, εἶπα στὸν φωτογράφο... Ἀλλὰ στὴν κυριολεξία εἶχα ἄδικο... πολὺ ἄδικο μάλιστα... Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δικοί μας, πολὺ δικοί μας, μέσα στὶς καρ-

διές μας... Γιατὶ ἀντιπροσωπεύουν γιὰ μᾶς τὴν ὡραιότερη ἐλπίδα μας... Ἀνάμεσα σὲ αἱματοβαμμένους, κακούργους ἐχθροὺς κι' ἀχάριστους, πεισματάρηδες φίλους, πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴ Δημοκρατία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πρὸς τὴν ἔνδοξη αὐτὴ χώρα τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας στρέφουμε μὲ πίστη τὸ βλέμμα μας... Ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ ἀληθινὴ Δημοκρατία... Καὶ τὰ παιδιά της εἶναι ἀδέλφια μας εὐγενικὰ κι' ἀγαπημένα...

Ἂς εἶναι λοιπὸν βέβαιοι οἱ καλοὶ φίλοι μας κ.κ. Walles καὶ Lewis ποὺ μᾶς τίμησαν προχτὲς ὅτι φύσει καὶ θέσει ἡ καρδιά μας τοὺς ἀνήκει... Τοὺς εὐχαριστοῦμε ποὺ ἐτίμησαν τὸ γλεντάκι μας...

—«Εἴχατε πολλοὺς ἐπισήμους στὴ γιορτή σας... πάρα πολλούς... Ντρεπόμουνα νὰ γυρίζω στὰ τραπεζάκια γιὰ φωτογραφίες... Εἴχατε ἀφρόκρεμα...».

—«Ναί. Ἔχεις δίκηο. Ἐκλεκτοὶ Ἐπίσημοι μᾶς ἐπισκέφτηκαν καὶ γλέντησαν μαζί μας... Εἶδες τὸν Ἐξοχώτατο ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργὸ κ. Μανιδάκη;».

—«Βέβαια... Τὸν χειροκροτήσατε πολύ...».

—«Εἶναι Ὑφυπουργός μας, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἄξιος στρατιωτικὸς ποὺ ἐτίμησε τὸ στράτευμα». Δίπλα του ὁ Σεβαστός μας Ὑπουργὸς τῆς Προεδρείας τῆς Κυβερνήσεως, Καθηγητὴς τῶν Σχολῶν καὶ συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ μας κ. Μιχ. Στασινόπουλος, μὲ τὴν κυρία του».

—«Λοιπόν... Πρῶτα ὁ Ἀρχηγός μας, ὁ κ. Ν. Κόκκινος... τὸν καταχειροκροτήσαμε γιατὶ τὸν ἀγαπᾶμε... Ἀγαπάει τὴν Ἀστυνομία καὶ μᾶς... Ὅλους μᾶς ἀγαπάει... Χρόνια τώρα συνηθίσαμε νὰ τὸν ἀγαπᾶμε...

Ὁ ἐξοχώτατος Ὑπουργὸς Προεδρείας τῆς Κυβερνήσεως κ. Μ. Στασινόπουλος μετὰ τῆς συζύγου του. Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυν. Σώματος κ. Ν. Κόκκινος. Ὁ Γεν. Δ/ντὴς κ. Δ. Κόλλιας καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης μετὰ τῆς συζύγου του.

Ὕστερα ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Βασ. Χωρ/κῆς Ἀντ/γος κ. Μακρυνιώτης, ὁ ἐκλεκτὸς Ἐθναρχικὸς Σύμβουλος κ. Θ. Καλοκασίδης μὲ τὴν κυρία του, ὁ διακεκριμένος Ὑφηγητὴς τοῦ Παν/μίου κ. Κ. Γεωργόπουλος, μὲ τὴν κυρία του καὶ τὴν ὡραιοτάτη καὶ χαριτωμένη κορούλα τους, ὁ κ. Δ. Σταύρου, ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ν. Νέρης, ὁ Δ/ντὴς τοῦ Λεοντείου Λυκείου, ὁ ἰατροδικαστὴς κ. Καψάσκης, ὁ τέως Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς κ. Α. Θεοφανίδης, ὁ Γενικὸς Δ/ντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Κόλλιας, ὁ Δ/ντὴς Ἀθηνῶν κ. Ρακιντζῆς, ὁ Διοικητὴς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Καραμπέτσος, ὁ Διοικητὴς τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν κ. Μαρκόπουλος μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του, οἱ Ἀστυνομικοὶ Δ/νταὶ κ. κ. Συνοδινός, Σπυρόπουλος, Καρανᾶσος, Νικητάκης καὶ Ἀρχοντουλάκης, μὲ τὶς κυρίες τους, οἱ δυὸ χαριτωμένες κοροῦλες τοῦ κ. Σπυροπούλου, οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Γαλανόπουλος, Μαν-

δρούκας, Γιαννόπουλος, Λυκούσης, Μπακῆς καὶ Γιαννούλης, οἱ καθηγηταὶ τῶν Σχολῶν, καὶ πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου.

Ξαναθυμᾶμαι ἕνα-ἕνα τὰ διαλεχτὰ ἐκεῖνα πρόσωπα τῶν ἐπισήμων ποὺ βρέθηκαν κοντά μας, καὶ νοιώθω νὰ μὲ κυκλώνῃ ὅλο ἐκεῖνο τὸ εὐγενικό, ὄμορφο πλῆθος ποὺ συνέθεσε μίαν εἰκόνα ἀκριβῆς ὁμορφιᾶς καὶ ἐπισημότητος.

Φέρνω ὕστερα στὸ νοῦ μου τοὺς δοκίμους Ὑπαστυνόμους καὶ Ἀρχιφύλακες, τὶς οἰκογένειές τους, ὅλους τοὺς φίλους μας, καὶ πλημμυρίζω εὐτυχία... Σὲ ὅλους ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία, ἡ μεγαλειώδης καὶ πρωτοφανὴς ἐπιτυχία τοῦ γλεντιοῦ μας... Ὅλοι πρόσθεσαν κέφι, ἐνθουσιασμὸ καὶ χαρά... Κι' ὅλα μέσα στὴ Σχολὴ ἐκινήθηκαν μὲ ζηλευτὸ ρυθμό, ἀκρίβεια καὶ χάρη... Οἱ πολυάριθμοι πεντακάθαροι σερβιτόροι ποὺ πηγαινοέρχονταν φορτωμένοι καὶ ὑπηρετοῦσαν τοὺς προσκαλεσμένους μας εὐγενικὰ ἦταν ὑποχρεωτικοί, πρόθυμοι καὶ ἔχουν κι' αὐτοὶ τὸ δικαίωμα νὰ λένε ὅτι κάτι προσέφεραν στὸ Πασχαλινὸ ἐτοῦτο ἀστυνομικὸ γλεντάκι τῆς Σχολῆς...

Δικαιοῦνται ὅμως περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο νᾶναι περήφανοι γιατὶ βοήθησαν τὸν κ. Δ/ντὴ ἀποτελεσματικὰ στὶς κοπιώδεις προσπάθειές του οἱ κ.κ. Ἀξιω-

Ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Ἀθηνῶν κ. Ρακιντζῆς τσουγκρίζει τὸ Πασχαλινὸ αὐγό του μὲ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Β. Χωροφυλακῆς κ. Μακρυνιώτη.

ματικοὶ τῆς Σχολῆς καὶ εἰδικώτερα ὅλοι οἱ Ὑπαστυνόμοι ποὺ ἐκινήθηκαν μὲ ταχύτητα καὶ προθυμία...

Ἐπίσης ὁ συσσιτιάρχης Ἀρχιφύλακας μὲ τοὺς ἄξιους καὶ ἀκούραστους βοηθούς του, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν μάγειρο κ. Χρῖστο Κόκκα, τοῦ ὁποίου ἡ μαγειρικὴ ξετρέλλανε μικροὺς καὶ μεγάλους...

Ἀλήθεια!!! Πόσο πλούσιοι κι' ὀρεκτικοὶ μεζέδες ἦταν αὐτοί!!! Ὁ Διευθυντής μου, ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης, ποὺ ἀπὸ μέρες πρὶν ἐργάστηκε σκληρὰ γιὰ νὰ ἑτοιμάσῃ αὐτὴν τὴν γιορτή, ἀφοῦ διεκόσμησε τὴν αἴθουσα, ὥρισε ὁ ἴδιος τὴν διάταξη τῶν τραπεζιῶν, τακτοποίησε κάθε λεπτομέρεια, δὲν ξέχασε νὰ προσέξῃ ἰδιαιτέρως καὶ τὸ ζήτημα αὐτό... Τὸ φαγητὸ ἦταν ἄφθονο, ἐκλεκτό, χορταστικό... καὶ μερικοὶ μάλιστα καλοφαγάδες τὸ παράκαναν. Ἔφαγαν γιὰ μιὰ βδομάδα...

Κρέατα, τυριά, αὐγά, σαλάτες, κοκορέτσι, κρασί, μπύρες, φροῦτα, γλυκὰ πηγαινοέρχονταν μέσα στὴν αἴθουσα ἐπὶ τέσσερις ὁλόκληρες ὧρες... Ἀπὸ πλευρᾶς δὲ φαγητοῦ εἶχε τόση ἐπιτυχία τὸ γλέντι μας ὥστε οἱ περισσότεροι ἔφυγαν... στομαχιασμένοι, ἀφοῦ μάταια προσπάθησαν νὰ χωνέψουν μὲ πολύωρο χορὸ καὶ ἄδικα κατανάλωσαν δεκάδες μπουκάλια σόδα... Τί φαΐ ἦταν αὐτό!!!

Καὶ κάποιος ἐπίσημος ἀκούστηκε νὰ λέῃ στὴ γυναίκα του: «Ἂν τῶξερα θἄμενα νηστικὸς τρεῖς μέρες πρίν!!! Πολὺ γλεντζὲς καὶ μερακλῆς εἶναι ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης...».

Καὶ πάνω στὸ ζενὶθ τοῦ ἀγρίου φαγοποτίου, ὅπου τὰ πηρούνια καὶ τὰ μαχαίρια ἀντηχοῦσαν μέσα στὴν αἴθουσα σὲ ρυθμὸ συμφωνικῆς τζάζ, νὰ καὶ ἕνα ἀκόμα ἀρνάκι... Ἀλλοδαπὸ αὐτό... Ὄχι τῆς Σχολῆς. Προέρχονταν ἀπ' τὸ Κατάστημα «Πάνθεον» καὶ ἦταν δῶρον τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως καὶ Μηχανοκινήτου Ἀθηνῶν πρὸς τοὺς δοκίμους τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν. Καὶ τὸ τσιμπούσιον ἐγενικεύθη... Καὶ οἱ παριστάμενοι παρουσίαζαν ὄψιν πολεμικοῦ συναγερμοῦ ἢ μᾶλλον διεθνοῦς διαγωνισμοῦ γιὰ τὴν ἀνάδειξη τοῦ Μίστερ Φαγᾶ τῆς Ὑφηλίου...

Αὐτοὶ εἶναι καλλιτέχνες... τοὺς ἔχω ξεχωριστά...». Ἡ ξαφνικὴ ἐπέμβαση τοῦ φωτογράφου μὲ ἀποσπᾷ ἀπ' τοὺς...στομαχικοὺς συλλογισμούς μου καὶ μὲ μεταφέρει ψηλὰ στ' ἀστέρια... ἐκεῖ ὅπου ζοῦν καὶ κινοῦνται ἐκεῖνοι ποὺ μὲ τὴν τέχνη τους δίνουν τὸ ὀξυγόνο τῆς ζωῆς... οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι.. οἱ ἀδικημένοι αὐτοὶ ἀγωνισταὶ τῆς ζωῆς, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν πορεία τοῦ Ἔθνους μας τραγουδῶντας τὰ θούρια τῆς βιοπάλης καὶ ὁμορφαίνοντας τὴ ζωή μας...

Καὶ πόσα δὲν τοὺς ὀφείλουμε ὅλοι μας!!! Τί θἄτανε ἡ ζωὴ δίχως αὐτούς!!! Ἀντιπροσωπεύουν τοὺς πιὸ διαλεχτοὺς παλμοὺς τῆς Κοινωνίας μας!!! Εἶναι αὐτοὶ ποὺ μᾶς κρατᾶν στὰ πόδια μας καὶ φέρνουν τὸ χαμόγελο στὰ χείλη μας καὶ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά μας, καὶ στὶς πιὸ φριχτὲς στιγμὲς τοῦ βίου μας!!!

Οἱ Ἕλληνες καλλιτέχνες!!! Σταθῆτε σὲ στάση προσοχῆς μπροστά τους καὶ χαρῆστε τους τὴν ἀγάπη σας ὅλη... Γιατὶ σ' αὐτοὺς ὀφείλουμε τὸ πᾶν... Εἶναι τὸ θεϊκὸ ἁλάτι ποὺ διατηρεῖ τὴν Κοινωνία... πρόθυμοι πάντα κι' εὐγενικοὶ φίλοι καὶ θαυμασταὶ τοῦ ἔργου τοῦ Δ/ντοῦ μου, τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου, ἔσπευσαν καὶ φέτος νὰ ἐνισχύσουν τὴν προσπάθειά του καὶ νὰ πλαισιώσουν κατὰ τρόπον συγκινητικὸν τὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα τοῦ πασχαλινοῦ τραπεζιοῦ τῆς Σχολῆς. Καλλιτέχναι λογῆς-λογῆς βρέθηκαν κοντά μας ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς ἀφήνοντας τὶς δουλειές τους, θυσιάζοντας τὶς ἐκδρομές τους, περιφρονῶντας ἀκόμα καὶ τὸ ὑλικὸ συμφέρον γιὰ χάρη μας...

Ἦρθαν τραγουδισταὶ καὶ καρατερίσται, μαέστροι καὶ σολίστ, ὀρχῆστρες καὶ ντουέττα, κανταδόροι τῆς παλῃᾶς Ἀθήνας καὶ ἑρμηνευτὲς τῶν μοντέρνων ρυθμῶν, καντσονετίστες καὶ τυπίστες, λαϊκοὶ τραγουδιστὲς καὶ δημοφιλεῖς πρωταγωνιστές, δημοτικὰ συγκροτήματα καὶ βεντέττες πρώτου μεγέθους, ποὺ μεσουρανοῦν ἐπιβλητικὰ στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα.

Κι' ὅλοι αὐτοὶ οἱ καλοὶ φίλοι μας, μὲ τὴν ξένοιαστη καὶ ἀκριβὴ συντροφιά τους, σκόρπισαν πλούσιο κέφι, ἀβίαστο γέλιο, λεπτὴ συγκίνηση, ἐνθουσιασμό. καὶ καταχειροκροτήθηκαν, καὶ ἀποθεώθηκαν, καὶ κυριάρχησαν στὶς καρδιές μας...

Ἦταν πολλοί... ποιοὺς νὰ πρωτοαναφέρουμε;

Σημειώνω πάντως ὡς πρώτη ἀνάμεσα στοὺς πρώτους τὴν βασίλισσα τοῦ μοντέρνου ρυθμοῦ, τὸ πρῶτο μουσικὸ ἀηδόνι τῆς πατρίδος μας, τὴν γλυκειὰ καὶ ὄμορφη Ζωΐτσα Κουρούκλη, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ διαλεχτὴ τραγουδίστρια εἶναι καὶ μιὰ χαριτωμένη παιδούλα κοσμαγάπητη. Ἡ φωνή της συγκινεῖ καὶ ἡ τέχνη της κατακτᾷ... Εἶναι μία διεθνὴς βεντέττα ποὺ μετέφερε τὸ Ἑλληνικὸ τραγούδι στὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ δίκαια κατέκτησε τὸ διεθνὲς κοινό...

...Ξεχωρίζω ἀκόμα τὴν γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ χιλιογαπημένη Δανάη μὲ τὴν κιθάρα της, ποὺ ἡ φωνή της βγαίνει ἀπ' τὴν ὄμορφη καρδιά της.. μιὰ καρδιὰ

γεμάτη ὄνειρα, εὐγένεια, ρωμαντισμὸ καὶ θεῖο πάθος γιὰ τὸ τραγούδι καὶ τὴ ζωή...

...Ἀκόμα τὴν μπριόζα καὶ ἐκρηκτική, τὴν κεφάτη καὶ ἀσύγκριτη Ἐβελίνα, ποὺ σκόρπισε πανζουρλισμὸ κεφιοῦ καὶ δίκαια καταχειροκροτήθηκε...

...Τὴν διαλεχτὴ ἑρμηνεύτρια τοῦ δημοτικοῦ καὶ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ τὴν περίφημη Γεωργία Κορώνη...

...Τὸν ἐξαιρετικὸ καὶ δημοφιλῆ κωμικὸ καὶ ραφιναρισμένο ἠθοποιὸ καὶ κομφερασιὲ Τάκη Μηλιάδη...

...Τὸν ὑπέροχο Βάγγο Παπούλια, μὲ τὴν βελούδινη φωνὴ καὶ τὴν ἄφθαστη τέχνη του...

...Τὸ θαυμάσιο ντουέττο Καρανικόλα—Παναγόπουλο, μὲ τὸ πολυσύνθετο ταλέντο καὶ τὴν μελῳδικὴ φωνή...

...Τὸν ἀγαπημένο σ' ὅλους καὶ καλόκαρδο Γιῶργο Λουκᾶ, ποὺ εἶναι τὸ διαλεχτὸ παιδὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου...

Μία εὔθυμη συντροφιὰ μὲ τὶς μικροῦλες Ἀγγέλαν Ἀρχιμανδρίτου καὶ Μαρίαν Τσαρμακλῆ.

...Τὸν Νικηφόρο Σταμάτη μὲ τὴν περίφημη φωνή...

...Τὸν ἐκλεκτὸ τραγουδιστὴ Γιῶργο Πάρη...

...Τὸν Πᾶνο Ἀναστασόπουλο, καὶ πολλοὺς ἄλλους...

Γνώρισε, μ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλούς μας φίλους, τὸ πασχαλινό μας γλεντάκι μιὰ πρωτοφανῆ καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία... Καὶ τὸ κέφι ἀξιοποιήθηκε πιότερο μὲ τὸν ὑπέροχο συνθέτη καὶ μαέστρο Ἄκη Σμυρναῖο, τὸν ἐπίσης διαλεχτὸ πιανίστα τοῦ θεάτρου «ΑΚΡΟΠΟΛ» Χριστόφορο Σκουλαρίκο, τὸν μοναδικὸ Λέανδρο, τὸν θαυμάσιο Γιῶργο Γαρέζο καὶ τὴν ὑπέροχη καὶ μελῳδικὴ μοντέρνα ὀρχήστρα τοῦ φίλου μαέστρου Μίμη Μεταξᾶ, ποὺ ἔδωσε ἕνα ξεχωριστὰ ἐνθουσιώδη τόνο στὴ γιορτή. Ἡ ὀρχήστρα αὐτή, ποὺ θεωρεῖται σήμερα μιὰ ἀπ' τὶς καλλίτερες ὀρχῆστρες τῆς Ἑλλάδος, καταχειροκροτήθηκε καὶ ἀποθεώθηκε... Ὁ Μίμης Μεταξᾶς στὸ ἀκκορντεὸν καὶ ἡ δνὶς Μεσσηνέζη στὸ σαξόφωνο, προκάλεσαν ἀληθινὸ πανζουρλισμὸ χαρᾶς... τοὺς εὐχαριστοῦμε ὅλους ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας...

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ φίλοι καλλιτέχνες προσφέρθηκαν ἀφιλοκερδῶς καὶ ἐδήλωσαν ὅτι εἶναι πάντα στὴ διάθεσή μας...

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπέροχη ἀστυνομικὴ ὀρχήστρα, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ὑπάλληλοι

τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ τὴν διευθύνει ὁ ἔξοχος μαέστρος Ὑπαστυνόμος Κος Μπουκουβάλας ἐνθουσίασε καὶ καταχειροκροτήθηκε... Ὅπως ἐπίσης καταχειροκροτήθηκε ὁ ἄφθαστος Τάσσος Γκότσης στὶς ξεκαρδιστικὲς μιμήσεις του...

—«Τὶ ξεφάντωμα ἦταν αὐτὸ ποὺ κάνατε, κὺρ-Σπῦρο;...».

Ἀλήθεια τὶ ξεφάντωμα ἦταν αὐτό...

Τὸ φαγοπότι, τὰ καλλιτεχνικὰ νούμερα, ὁ χορός, τ' ἀνέκδοτα, τὸ κέφι ἔφειαξαν ἕνα πασχαλιάτικο τραπέζι, ἀξέχαστο...

Ὁ χορὸς ἦταν στὴν ἡμερησία διάταξη... Ταγκώ... Βάλς... ρούμπα... σάμπα... καλύψω... ρὸκ-ἔν-ρόλ... τσὰ-τσὰ-τσά... μάμπο... τσάμικος... κλέφτικος... νησιώτικος... καραγκούνα... μπάλλος...

Ὅλα στριφογύριζαν μέσα στὴν αἴθουσα... Τὰ καθίσματα κενὰ καὶ ὅλοι ὄρθιοι...

Ἐκλεκτοὶ χορευτικοὶ ρυθμοὶ ἔνωναν κάθε τόσο καὶ λιγάκι δεκάδες ἀμέτρητες τὰ χορευτικὰ ζευγάρια στὴ μέση τῆς αἴθουσας, ποὺ σφιχταγκαλιασμένα εἶχαν παραδοθῆ ὁλότελα στῆς μουσικῆς τοὺς ἐναλλασσόμενους ρυθμούς... Οὔτε στιγμὴ διακοπή...

Ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Α' κ. Π. Συνοδινὸς μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ κ. Θωμᾶς Παπανικολάου καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι.

Τὴν δεύτερη κι' ὅλας ὥρα τῆς γιορτῆς ἡ αἴθουσα παρουσίαζε μιὰ ζωηρή, πολυθόρυβη, κεφάτη ὄψη...

Καὶ στὸ χορὸ πρωτοστάτησεν ἡ γλυκειὰ Κα Ἀρχιμανδρίτου, ἡ πολύτιμη αὐτὴ βοηθὸς τοῦ ἀκούραστου συζύγου της, ποὺ εἶναι συγχρόνως μιὰ ἁπλῆ καὶ καταδεκτικὴ γυναίκα καὶ μιὰ καλὴ χριστιανή... Ἐνῷ ὁ Κος Ἀρχιμανδρίτης, χωρὶς νὰ ἔχῃ δικό του μόνιμο τραπεζάκι, πανταχοῦ παρών, κυριαρχοῦσε στὴν αἴθουσα καὶ κατηύθυνε τὰ πάντα κατὰ τρόπον ἐπιδέξιον. Εἶναι γεννημένος γιὰ νὰ δημιουργῇ καὶ νὰ οἰκοδομῇ αὐτὸς ὁ τολμηρὸς καὶ ἀεικίνητος ἄνθρωπος, ποὺ ἀποδεικνύεται, κοντὰ στ' ἄλλα, ὅτι εἶναι κι' ἕνας περίφημος γλεντζὲς καὶ γίνεται ἡ ψυχὴ κάθε μεγάλης διασκεδάσεως τῆς Σχολῆς.

—«Καὶ τὶ ὥρα φύγατε, κὺρ-Σπῦρο; Ἐγὼ ἔφυγα στὶς ἑφτὰ τὸ ἀπόγευμα, γιατὶ εἶχα δουλειά...».

Ὁ φωτογράφος μὲ διακόπτει καὶ πάλι...

—«Τὶ ὥρα; Μά, μήπως κύτταξα ρολόϊ;.. Πάντως ἀργά, πολὺ ἀργὰ τὸ βράδυ...».

Ναί... Στὶς 11 ἄρχισε ἡ γιορτή... Στὶς 11 τὸ μεσημέρι, κι' ἦρθε τὸ βράδυ καὶ μᾶς βρῆκε ἐκεῖ στὴν ἴδια θέση... Δὲν σοὔκανε καρδιὰ νὰ φύγῃς... Ὑπῆρχε κάτι, κάτι πελώριο κι' ἀγαπημένο, ποὺ σὲ καθήλωνε στὴ θέση σου...

Ὑπῆρχε τὸ κέφι καὶ ἡ καλὴ παρέα, ὑπῆρχαν μεζέδες καὶ μπύρα, ὑπῆρχε χορὸς

καὶ καλλιτέχνες, ὑπῆρχεν ὁ κ. 'Αρχιμανδρίτης, ὑπῆρχε τὸ πᾶν... Ὑπῆρχαν ἐκλεκτοὶ προσκεκλημένοι, γλυκειὰ μουσική, τραγούδι, χορός, φαγητό, ποτό, κέφι... Νὰ γιατὶ ἔλαμπεν ἀπὸ εὐτυχία ἡ Αἴθουσα...

Ἕνας χορὸς ἀλησμόνητος... Ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους, τοὺς ἐπιτυχημένους χορούς ποὺ μόνον ἡ Σχολὴ ξέρει νὰ δίνῃ...

Καὶ τ' ἀρνιὰ στὴ σούβλα, καὶ τὰ κόκκινα αὐγά, καὶ τὸ κοκορέτσι ἔδωσαν ἕνα ἔντονο 'Ελληνικὸ χρῶμα στὴ διασκέδαση, ποὺ τὴν μετέβαλαν σὲ ἀληθινὸ δημοτικὸ ξεφάντωμα τὰ ἀθάνατα 'Ελληνικὰ τραγούδια, ποὺ τὰ χόρευαν ὅλοι μαζὶ οἱ προσκεκλημένοι, ὑπὸ τοὺς ἤχους κλαρίνου, φλογέρας καὶ τυμπάνων...

Ἔτσι κάηκε τὸ πελεκούδι, κι' ἀπὸ ἁπλὸ κι' ἐπίσημο πασχαλινὸ τραπέζι μεταβλήθηκε σ' ἕνα ξέσπασμα τῆς καρδιᾶς, σὲ ψυχικὸ λουτρό...

Καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ παράδοση τῆς Σχολῆς, ἡ παράδοση ποὺ ἐγκαινίασε ὁ Κος 'Αρχιμανδρίτης μ' αὐτὸ τὸ περιοδικό, μὲ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας, μὲ τὶς ἐκδρομές, τὶς διαλέξεις, τὰ χορευτικὰ τσάγια καὶ τὰ μουσικὰ ἀπογεύματα, αὐτὴ ἡ ὁλόχρυση πνευματικὴ παράδοση πλουτίστηκε μὲ μιὰ νέα γαλάζια σελίδα: τὸ φετεινὸ πασχαλινὸ γλέντι τῆς Σχολῆς, ποὺ γνώρισε μιὰ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία καὶ ξεπέρασε κάθε προηγούμενο...

....

'Ο φωτογράφος ἔφυγε...

Κι' ἀπόμεινα ξανὰ μόνος νὰ συνεχίσω τὴν κουβέντα μαζί σας...

Εἴχαμε λοιπὸν σταματήσει στὴν νύχτα τῆς 'Αναστάσεως, στὰ κεράκια, τὰ φῶτα, τὰ βεγγαλικά, τὶς καμπάνες, τὸ Χριστὸς ἀνέστη...

Ναί! Ἀληθῶς ἀνέστη!!!

'Απὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου, καλοί μου φίλοι, σᾶς στέλνω τὶς καλύτερες εὐχές μου...

Εἴθε τὸ φῶς τῆς 'Αναστάσεως νὰ φωτίζῃ τὴν ζωή σας καὶ νὰ τὴν πλημμυρίζῃ χαρὰ καὶ εὐτυχία...

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ.κ. ΜΙΧΑΗΛ ΕΠΙ ΤΗ ΘΕΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

Ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαὴλ ἀπεστάλη εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Περιοδικοῦ μας τὸ Μήνυμά του ἐπὶ τῇ Θείᾳ Ἀναστάσει καὶ φωτογραφία αὐτοῦ μετὰ ἰδιοχείρου ἀφιερώσεως, τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν δημοσιεύομεν κατωτέρω.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Σήμερον, κατὰ τὴν ἔνδοξον καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, μὲ ὑπερκόσμιον χαράν, ἐπὶ τῇ Θείᾳ Ἐγέρσει τοῦ Σωτῆρος, ψάλλει ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία:

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Ἦλθεν ὁ Σωτήρ μας εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ποὺ κατοικοῦμεν ὅλοι· εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτόν, ποὺ τὸν ἔκαμε πολυδαίδαλον καὶ κατασκότεινον ἡ ἁμαρτία. Ἄγνωστος, ἀπαρατήρητος καὶ ἀγνοούμενος ἐμβῆκεν εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτὸν τοῦ κόσμου τούτου ἀπὸ ἕνα παραπόρτι του, τὴν Βηθλεέμ, «τὴν ἐλαχίστην ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα».

Δὲν εἶχεν ἔλθει ἀπὸ περιέργειαν περιηγητικήν, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν σκοτεινότατον καὶ πολυδαίδαλον λαβύρινθόν μας καὶ ἔπειτα νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἀλλὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ καὶ πάλιν βυθισμένους εἰς τὸ πυκνότατον σκότος τῆς ἀδικίας, τοῦ ψεύδους, τοῦ φθόνου, τοῦ μίσους, τῆς χαιρεκακίας, τῆς μνησικακίας, δηλαδὴ τῆς ἁμαρτίας.

Ἀλλ' ἦλθε νὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσωμεν διὰ νὰ ἐξέλθωμεν μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν λαβύρινθον τοῦ κόσμου τούτου καὶ νὰ ἔμβωμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα, τὴν φωτεινὴν καὶ μακαρίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα προωρισμένοι.

Ὡς ἄλλος Θησεύς, συνέτριψε τὰς κεφαλὰς τοῦ ἀκορέστου Μινωταύρου τῆς ἁμαρτίας· ὡς ἄλλος Ἡρακλῆς, ἐκαθάρισε τὸν δρόμον μας ἀπὸ τοὺς Προκρούστας καὶ τοὺς Πιτυοκάμπτας τῶν διαφόρων πειρασμῶν· καὶ ὡς ἄλλος Κόδρος, ἐθυσιάσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, πληρώνων καὶ ἐξοφλῶν τὸ χρέος τῆς ἀνθρωπότητος ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων.

Καὶ ἀφοῦ ὡς τέλειος ἄνθρωπος μᾶς ἤνοιξε τὸν δρόμον τὸν εὐθύν, τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀληθῆ, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν, διὰ νὰ ἐξερχώμεθα σῶοι καὶ ἀκέραιοι ἀπὸ τὸν λαβύρινθον τῆς ζωῆς αὐτῆς, ὡς Θεὸς ἀληθινὸς καὶ Παντοδύναμος, Πάμφωτος ἀνέστη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐκ νεκρῶν. Τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Του ἐφώτισε τὰ σύμπαντα καὶ ὡσὰν ἕνας προβολεὺς τεράστιος, γιγαντιαῖος, ὑπερκόσμιος, μᾶς βοηθεῖ τώρα νὰ βλέπωμεν τὸ ἀκρογιάλι τῆς αἰωνιότητος, πρὸς τὸ ὁποῖον ὅλοι μας κατευθυνόμεθα.

Αὐτό, τέκνα μου ἀγαπητά, εἶναι τὸ παγχαρμόσυνον, τὸ πανευφρόσυνον καὶ πανελπιδοφόρον μήνυμα τῆς Ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ γλυκυτάτου μας Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ, Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ μᾶς λέγει καὶ μᾶς βροντοφωνεῖ τὸ μήνυμα τοῦτο, τὸ εὐλογημένον, τὸ χαρμόσυνον, ὅτι τὸ φῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ὅτι πᾶς ὁ ἀκολουθῶν αὐτό, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ὅτι πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς αὐτό, οὐ μὴ ἀποθάνῃ πόποτε. Ὅτι, ἐὰν πιστεύωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέθανε

καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν Αὐτῷ. Ὅτι, ἀφότου ὁ Χριστὸς ἀνέστη, θάνατος δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μετεβλήθη οὗτος εἰς θύραν σκοτεινὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὴν ζωήν.

«Ποῦ σου, λοιπόν, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, Ἅδη, τὸ νῖκος; Ἀνέστη

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

Χριστὸς καὶ σὺ καταβέβλησαι... Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι. Χριστὸς γὰρ ἐγερθείς, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

Διάπυρος εὐχέτης πάντων ὑμῶν πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς

ΜΙΧΑΗΛ

Ο ΝΕΥΡΩΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΠΟΧΗΣ

Ὑπὸ τοῦ ἐκτ. Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας
καὶ Ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
κ. **ΚΩΝΣΤ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐξετάσωμεν νῦν ποῖοι οἱ παράγοντες, οἵτινες πλήττουν τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ συνεργοῦν εἰς τὴν παθογένειαν τῆς νευρώσεως. Οὗτοι δύνανται νὰ διακριθοῦν εἰς ὁμαδικοὺς καὶ ἀτομικούς. Οἱ ὁμαδικοὶ ἀναφέρονται εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς καθόλου τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Οἱ ἀτομικοὶ ἰσχύουν διὰ τὸ μεμονωμένον ἄτομον καὶ προκύπτουν ἀπὸ τοὺς ἰδίους, ἐντὸς τοῦ γενικωτέρου πλαισίου, ὅρους ζωῆς ἑκάστου ἀνθρώπου. Ἂς τονισθῇ ὅτι τὰ περὶ τῶν παραγόντων τούτων ἰσχύουν κυρίως διὰ τοὺς διαβιοῦντας εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, ὅπου ἡ ζωὴ καθορίζεται ἐντόνως ὑπὸ τῶν τεχνικῶν καὶ μηχανικῶν μέσων, ὀλιγώτερον δὲ διὰ τοὺς ἐν ἐπαρχίαις.

Μνημονεύομεν κατ' ἀρχὰς τοὺς ὁμαδικοὺς παράγοντας.

Ἐκ τούτων, ἀναφέρομεν πρῶτον τὴν διατάραξιν τοῦ βιολογικοῦ ρυθμοῦ τῆς ζωῆς. Ὡς γνωστὸν ἅπασαι αἱ βιολογικαὶ λειτουργίαι τοῦ ὀργανισμοῦ τελοῦνται κατὰ ρυθμόν. Οὕτω ἔχομεν ρυθμὸν λειτουργίας τῆς καρδίας, τῆς ἀναπνοῆς, τοῦ ἥπατος, τῶν πεπτικῶν ὀργάνων κ.ο.κ., ἔχομεν ρυθμὸν ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, πείνης καὶ κόρου, κινήσεως καὶ ἀναπαύσεως. Πολλῶν τούτων ὁ ρυθμὸς συμβαδίζει καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς περιοδικὰς κοσμικὰς ἐναλλαγάς, π.χ. τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, πρωϊνὰς καὶ ἀπογευματινὰς ὥρας, τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους, καθ' ἃς (ἐναλλαγὰς) διάφορος εἶναι ἡ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ. Κατὰ τὴν ἐγρήγορσιν (τὴν ἡμέραν) ἔχομεν κατανάλωσιν ἐνεργείας διὰ τῆς λειτουργίας τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος, τοῦ καλουμένου ἐργοτρόπου, κατὰ τὸν ὕπνον (τὴν νύκτα) ἔχομεν σύνθεσιν ἐνεργείας διὰ τοῦ παρασυμπαθητικοῦ, τοῦ καλουμένου τροφοτρόπου συστήματος. Τὴν ἡμέραν δηλαδὴ λειτουργεῖ ἐντονώτερον τὸ συμπαθητικὸν νευρικὸν σύστημα, ἐνῷ τὴν νύκτα τὸ παρασυμπαθητικόν. Ἐν γένει αἱ ποικίλαι λειτουργίαι τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὑπόκεινται εἰς αὐστηρὸν βιολογικὸν ρυθμόν.

Ὁ ρυθμὸς οὗτος ἔχει πολλαπλῶς παραβιασθῇ καὶ ἀνατραπῇ ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ παραδείγματος ὡς πρὸς τὴν λειτουργίαν τοῦ ὕπνου, ὁ ἄνθρωπος συνηθίζει διὰ ποικίλας αἰτίας νὰ ἀγρυπνῇ μέχρι βαθείας νυκτὸς καὶ οὕτω ἐπιμηκύνει τὴν φάσιν τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ σμικρύνει τὴν φάσιν τοῦ ὕπνου. Ἐν ἄλλοις λόγοις ὑποβάλλει πέραν τοῦ δέοντος εἰς λειτουργίαν τὸ συμπαθητικὸν σύστημα καὶ ἐμποδίζει τὴν λειτουργίαν συνθέσεως ἐνεργείας τοῦ παρασυμπαθητικοῦ· τοῦτο δὲν εἶναι ἐπ' ἀγαθῷ τῆς οἰκονομίας τοῦ ὀργανισμοῦ (ὁ ὕπνος εἶναι, ὡς λέγει ὁ Σαίκσπηρ, τὸ καλλίτερον δῶρον εἰς τὸ συμπόσιον τῆς φύσεως).

Ὡς ἄλλο παράδειγμα ἀναφέρω ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀναγκάζεται νὰ ἐργάζηται καθ' ὥρας, καθ' ἃς ὁ ὀργανισμὸς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Εἶναι πολὺ ἀμφίβολον, ἐὰν τὸ συνεχὲς ὀκτάωρον ἐργασίας ἀνταποκρίνηται εἰς τὸν ρυθμὸν λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐπίσης τρώγει καθ' ὃν χρόνον δὲν πρέπει νὰ τρώγῃ, μὴ ρυθμίζων τὴν λῆψιν φαγητοῦ πρὸς τὴν ἀνάγκην τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐν γένει ὁ ἄνθρωπος ὡς πρὸς πλεῖστα δὲν παρακολουθεῖ τὸν βασικὸν βιολογικὸν ρυθμὸν τοῦ ὀργανισμοῦ του καὶ δὲν συμβαδίζει, οὐδὲ ρυθμίζει τὴν ζωήν του ἀναλόγως πρὸς τὰς βιολογικὰς ὑποσυνειδήτους ἢ καὶ συνειδητὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ του. Τούτου ἐπακόλουθον εἶναι, ὅτι θᾶττον ἢ βράδιον ἐπακολουθεῖ διαταραχὴ τῆς λειτουργίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος (κεντρικοῦ καὶ νευροφυτικοῦ συστήματος) καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ καθόλου. Εἶναι συχνὸν τὸ φαινόμενον ὅτι πλεῖστοι ἄνθρωποι ἐγείρονται τὴν πρωΐαν μὲ αἴσθημα κοπώσεως καὶ μὴ ἀναζωογονημένοι, λόγῳ ἀνεπαρκοῦς ἢ

διατεταραγμένου ὕπνου. Ὁ διατεταραγμένος ὕπνος (συχνὸν σύμπτωμα τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς ἡμῶν) προέρχεται πλὴν τῶν ἄλλων καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ μακρὸν παραμονῆς κατὰ τὴν νύκτα ἐν ἐγρηγόρσει καὶ τῆς ἐκ τούτου ἐμποδίσεως τῆς κανονικῆς ἐνάρξεως τοῦ ρυθμοῦ τῆς λειτουργίας ταύτης. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουν διὰ τὸν τρόπον ἐργασίας, λήψεως φαγητοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἡ παραβίασις τοῦ βιολογικοῦ ρυθμοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀναντίρρητον γεγονός. Ὅσον δὲ καὶ ἂν ὁ ὀργανισμὸς ἔχει ἀρκετὴν ἱκανότητα προσαρμογῆς εἰς νέους ὅρους ζωῆς, τελικῶς πληρώνει τὸν φόρον τῆς ἐκβιαζομένης ταύτης προσαρμογῆς.

Ἄλλος ὁμαδικὸς παθογόνος παράγων εἶναι ὁ ταχὺς ρυθμὸς τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Χαρακτηριστικὸν τῆς ζωῆς ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ εἶναι ἡ σπουδή, ἡ βιασύνη, ἡ ταχύτης, ἡ γοργὴ ἐναλλαγὴ καταστάσεων. Σήμερον ὅλοι καὶ ὅλα κινοῦνται μὲ ταχὺν ρυθμόν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἄνεσιν, δὲν σπεύδει βραδέως, σπεύδει συνεχῶς καὶ ταχέως. Ὁ γοργὸς ρυθμὸς εἶναι ἀποτέλεσμα οὐ μόνον τῶν ταχέως κινουμένων μηχανικῶν μέσων, ἀλλὰ καὶ τῶν πολλῶν προβλημάτων, σημαντικῶν καὶ ἀσημάντων, ἅτινα ἔχει ἐπισωρεύσει ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ἑαυτοῦ, λόγῳ τῶν πολλῶν ἀπαιτήσεων τῆς περιπλόκως διεμορφωμένης σημερινῆς ζωῆς καὶ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διευθετήσῃ. Διὰ τὴν διευθέτησιν τούτων πρέπει νὰ σπεύδῃ συνεχῶς.

Ἡ τοιαύτη ὅμως κατάστασις τῶν πραγμάτων συνεπάγεται συνεχῆ καὶ βεβιασμένην κινητοποίησιν τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, συνεχῆ διέγερσιν τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος. Ἡ κατάστασις αὕτη τῆς συνεχοῦς δραστηριότητος τοῦ νευρικοῦ συστήματος καταλήγει εἰς κόπωσιν καὶ ἐξάντλησιν αὐτοῦ καὶ τελικῶς εἰς νευρωτικὰς διαταραχάς.

Ἕτερος ὁμαδικὸς παράγων εἶναι ἡ ἔντονος προσπάθεια πρὸς μεγίστην ἀπόδοσιν μεγίστου ἔργου. Ἔχει θεσπισθῆ ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ ἡ ἀντίληψις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀναπτύξῃ τὸ μέγιστον δυνατὸν τῶν δυνάμεών του, ἵνα ἀποδώσῃ τὸ μέγιστον δυνατὸν εἰς ἔργον, εἴτε κατὰ τὰς ὁμαδικὰς ἐργασίας π.χ. εἰς τὰ ἐργοστάσια, εἴτε εἰς τὸ ἀτομικὸν του ἐπάγγελμα. Παραγωγικότης εἰς μέγιστον βαθμόν, record εἰς ὅλα μὲ καταβολὴν ὅλων τῶν δυνάμεων εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς σημερινῆς ζωῆς. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ ὑπερβῇ ἑαυτόν, οἰστρηλατεῖται εἰς ταχεῖαν καὶ μεγάλην ἀπόδοσιν, διότι τὸ δόγμα τοῦτο διέπει τὴν καθόλου ζωὴν καὶ τοιοῦτον τι ἀπαιτεῖ ἡ σημερινὴ διαμόρφωσις τῆς ζωῆς μὲ τὰς πολλαπλὰς ἀπαιτήσεις της. Ζῶν ὅμως ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις καὶ ἐργαζόμενος ὑπὸ ἔντασιν ἐκβιάζει τὸ νευρικὸν σύστημα εἰς ὑπέρμετρον λειτουργίαν, ὁδηγεῖ αὐτὸ εἰς καταπόνησιν καὶ ἐξάντλησιν καὶ ὁ ἴδιος γίγνεται νευρωτικός.

Ἀξιόλογος παράγων χαρακτηριστικὸς τῆς σημερινῆς ἐποχῆς εἶναι ἡ ηὐξημένη ἀγωνία τῆς ζωῆς.

Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος διέρχεται τὴν ἐποχὴν τοῦ ηὐξημένου ἄγχους καὶ τῶν μεγάλων ἀγωνιῶν. Ὡς γνωστὸν ἡ ζωὴ καθ' ἑαυτὴν ἐνέχει τὸ ἄγχος (ἄγχος τῆς ζωῆς, ἄγχος τῆς ὑπάρξεως) «ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς». Τὸν ἄνθρωπον χαρακτηρίζει ἡ λεγομένη βιομέριμνα, δηλαδὴ ἡ φροντὶς καὶ ἀγωνία διὰ τὰ τοῦ βίου παντοειδῆ προβλήματα. (1)

Τὸ ἄγχος εἶναι ζωϊκὸν συναίσθημα ἐκ τῶν πλέον πρωτογόνων καὶ συγκλονιστικῶν καὶ τὸ ὀδυνηρότερον ἐξ ὅλων τῶν δυσαρέστων συναισθημάτων. Ἤδη τὸ βρέφος ἀγωνιᾷ ἐνστικτωδῶς. Ὁ ἄνθρωπος ἐν ἄγχει διακείμενος, αἰσθάνεται ἑαυτὸν πλήρως ἐκμηδενισμένον καὶ ἔρμαιον αὐτοῦ. (2)

1. Ἡ ἀγωνία ἀποτελεῖ ὡς γνωστὸν τὸ ὀντολογικὸν περιεχόμενον τῆς ὑπαρξικῆς φιλοσοφίας.

2. Διακρίνομεν μεταξὺ ἄγχους καὶ φόβου. Τὸ ἄγχος εἶναι συναίσθημα τὸ ὁποῖον δὲν ἀναφέρεται εἰς συγκεκριμένην αἰτίαν. Διʼ ὃ ἔχοντες ἄγχος δὲν γνωρίζομεν νὰ καθορίσωμεν τὴν αἰτίαν αὐτοῦ. Κατὰ τὸν φόβον ἔχομεν σαφῆ γνῶσιν τοῦ αἰτίου. Ὁ φόβος ἀναφέρεται εἰς συγκεκριμένον τι.

Τὸ ἄγχος τῆς ἐποχῆς ἡμῶν ἔχει καλύψει τὴν συνήθη ἀγωνίαν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, λόγῳ ἐπαυξήσεως αὐτοῦ ἐκ προσθήκης ἄγχους ἀπὸ πολλὰς νέας πηγάς.

Κατὰ πρῶτον λόγον ἀναφέρομεν, ὡς τὴν πλέον σημαντικήν, τὴν διὰ πολλοὺς λόγους φυγάδευσιν τοῦ αἰσθήματος ἀσφαλείας τῆς ζωῆς.

Ἡ ἐποχὴ ἡμῶν μὲ τὰς ἀποτόμους κοινωνικὰς μεταβολὰς καὶ τοὺς ἀλλεπαλλήλους πολέμους κατέστησεν ἀσταθὲς καὶ ἀβέβαιον τὸ θεμέλιον τῆς ζωῆς. Δὲν βασιλεύει νῦν ἠρεμία εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ συχνάκις συμβαίνουν ἀναταρακτικὰ γεγονότα (διαμάχη μεταξὺ τῶν λαῶν, ἐπιβούλευσις καὶ ὑποδούλωσις τοῦ ἑνὸς παρὰ τοῦ ἄλλου, κοινωνικαὶ ἀνατροπαί), γεγονότα ἐν γένει τὰ ὁποῖα γεννοῦν καὶ προσαυξάνουν τὴν ἀγωνίαν. Ἄλλως τε τὰ συμβαίνοντα νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἔχουν ἄμεσον ἀπήχησιν καὶ ἀντανάκλασιν ἐφ' ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, π.χ. πόλεμος εἰς σημεῖον τι τῆς γῆς διαχέεται εὐθὺς εἰς ὅλας τὰς χώρας. Οὕτω τὰ συμβαίνοντα δονοῦν τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τὴν ἔννοιαν μιᾶς ὁμαδικῆς καθολικῆς πανανθρωπίνης, θὰ ἔλεγε τις, ἀγωνίας.

Εἶτα τὰ τεχνικὰ μέσα ἐξασφαλίζουν ἀφ' ἑνὸς ἄνεσιν καὶ διευκολύνουν τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' ἑτέρου ὅμως κατέστησαν πηγὴ ἀπροσμετρήτου ἀγωνίας ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν νέων πολεμικῶν ὅπλων.

Ἐν συνεχείᾳ ἄλλη πηγὴ ἀγωνίας καὶ ἀπογοητεύσεως εἶναι ἡ μὴ ἐπανάπαυσις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῶν ἰθυνόντων προσώπων καὶ ὀργανώσεων. Ὁ ἄνθρωπος δὲν βασίζεται εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ σωφροσύνην τὴν ἡγετῶν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἀγωνιᾷ διὰ τὰς ἀνευθύνους καὶ ἀκαταλογίστους ἀποφάσεις αὐτῶν, π.χ. ἀποφάσεις δημιουργίας πολέμων κ.τ.τ. Γενικώτερον ὁ ἄνθρωπος ἀγωνιᾷ ἐκ τῶν πράξεων τῶν συνανθρώπων του, εἰς τοὺς ὁποίους καταλογίζει κακίαν, σκληρότητα, καταστρεπτικότητα καὶ τὸ ἀνεύθυνον καὶ ἀκαταλόγιστον. Οὐδέποτε ἐθεώρησε ὁ ἄνθρωπος τὸν συνάνθρωπόν του ὡς πηγὴν κακοῦ καὶ κινδύνου καὶ οὐδέποτε ἔχασε τὴν ἐμπιστοσύνην διὰ τὸν συνάνθρωπόν του ὅσον κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχήν. Δι' ὅλους τοὺς ἀνωτέρω λόγους δὲν ὑπάρχει σήμερον προοπτικὴ ἀσφαλοῦς ζωῆς διὰ μακρὸν χρόνον. Δὲν γνωρίζομεν ἂν αὔριον θὰ ἔχωμεν εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν τὰς οἰκίας μας, τὰ χρήματά μας, τὴν ἰδιοκρησίαν μας, τὰ τέκνα, τὴν ζωὴν ἡμῶν. Διὰ τὰ πάντα καὶ ἐκ πάντων αἰσθάνεται ἀνασφάλειαν καὶ ἀγωνίαν ὁ ἄνθρωπος.

Ἄλλην πηγὴν ἀγωνίας ἀπεργάζονται τὰ σήμερον κυριαρχοῦντα φιλοσοφικὰ ρεύματα, δι' ὧν ἔχει ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ ἐπανάπαυσις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἠρέμησις τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Τὰ ρεύματα ταῦτα εἶναι ἡ ὑπαρξικὴ φιλοσοφία, ὁ μηδενισμὸς τοῦ Nietsche, ἡ Μαρξιστικὴ κοσμοθεωρία, ὁ πραγματισμός, ὁ λογικισμὸς καὶ ὁ νεοθετικισμός.

Σημειωτέον ὅτι ὁ σημερινὸς προηγμένος ἄνθρωπος ἔχει ἀξιοποιήσει συνειδητῶς καὶ ποικιλοτρόπως τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀγωνιᾷ περισσότερον, διότι ἔχει ἐπίγνωσιν τῶν πολλῶν πηγῶν κινδύνων ἐν τῇ ζωῇ. Ἐν ᾧ ὁ μὴ μορφωμένος ἀγωνιᾷ μόνον ὅταν πραγματοποιῆται τὸ κακόν, ὁ μορφωμένος ἀγωνιᾷ ἤδη ἐπὶ τῇ προοπτικῇ τῆς γενέσεως τοῦ κακοῦ (ὁ γνῶσιν λαβὼν ἄλγημα προστίθησιν), π.χ. ὁ μορφωμένος ἀγωνιᾷ μὴ γίνῃ πόλεμος, ὁ ἀμόρφωτος ἀγωνιᾷ ὅταν πραγματοποιηθῇ ὁ πόλεμος, ὁ μορφωμένος ἀγωνιᾷ μὴ τυχὸν ἀσθενήσῃ, ὁ ἀμόρφωτος ὅταν ἀσθενήσῃ.

Δι' ὅλα τ' ἀνωτέρω ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος εἶναι περισσότερον πάσης ἄλλης ἐποχῆς ἀνέστιος, ἐν ἀνασφαλείᾳ καὶ ἀβεβαιότητι. Δι' ὃ ἀγωνιᾷ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν.

Ἡ ἀγωνία ὡς ἔντονος συγκίνησις καταλαμβάνει τὸν ὅλον ἄνθρωπον, διεγείρει τὸ νευρικὸν σύστημα, ἰδίως τὸ νευροφυτικὸν καὶ προκαλεῖ ἐντόνους σωματικὰς καὶ νευροφυτικὰς διαταραχὰς (ταχυκαρδίαν, ὠχρότητα προσώπου, ἱδρῶτας, ἀρτηριακὴν ὑπερτονίαν, ηὐξημένην περισταλτικότητα τῶν ἐντέρων, τρόμον τῶν χειρῶν, ὑπερκινητικότητα). Τελικῶς ἄγει εἰς τὴν ἀγχώδη νεύρωσιν.

(Συνεχίζεται)

"SCOTLAND YARD„

ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ ΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ J. F. Moulan, κατὰ ἐλευθέραν ἀπόδοσιν ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Sir George Cave ἐξήγησεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπεργίαν, ὅτι δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς αὐτὸν ὡρισμέναι ἀξιώσεις τῶν ἀστυνομικῶν, οὔτε παρημέλησε νὰ θεραπεύσῃ αὐτάς. Ἡ ἀπεργία ἔλαβε χώραν, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἀπουσίαζε εἰς Ἰρλανδίαν καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ Ἕνωσις ἠξίωσε τὴν ἐντὸς 24ώρου παραδοχὴν τῶν ἀξιώσεων τῶν ἀστυνομικῶν. Ὁ Ὑπουργὸς προσέθεσεν ὅτι ὁ μισθὸς τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ηὔξησε διὰ τῆς ἀπονομῆς σειρᾶς ἐπιχορηγήσεων πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκ τῆς αὐξήσεως τοῦ τιμαρίθμου ἀναγκῶν, καὶ ὅτι ἡ οὐσιαστικὴ αὔξησις τῶν μισθῶν καὶ συντάξεων ἐμελετᾶτο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου. Παρὰ ταῦτα ἡ Ἀστυνομικὴ Ἕνωσις ἐκήρυξε τὴν ἀπεργίαν ζητοῦσα πλὴν τῶν ἄλλων τὴν ἵδρυσιν ἐντὸς τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ διαπραγματεύεται μετὰ τοῦ ὑπευθύνου Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τὴν λύσιν παντὸς ζητήματος ἀφορῶντος τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν ὅρων τῆς διαβιώσεώς των. Ἡ συγκρότησις ὅμως μιᾶς τοιαύτης ἐπιτροπῆς, ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τοὺς Νόμους καὶ τοὺς Κανονισμοὺς τοῦ Σώματος, καὶ ἐξωμοίωνε τὴν ἐπιτροπὴν πρὸς τὰς λοιπὰς ἐργατικὰς Ἑνώσεις, αἱ ὁποῖαι διαπραγματεύονται μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν των κάθε ζήτημα των. Δι' ὃ καὶ ἡ ἀπεργία ἐκηρύχθη ἐκτὸς νόμου. Ἡ Κυβέρνησις ὅπως καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1886 καὶ 1890 προέβη εἰς τὸν διορισμὸν στρατιωτικοῦ ὡς Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος. Οὕτω τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1918 διώρισε ὡς Ἀρχηγὸν τὸν Sir Nevil Macready, ὅστις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπηρέτησεν ἐπιτυχῶς εἰς διαφόρους διοικητικοὺς κλάδους τοῦ Στρατοῦ πρὸ τοῦ πολέμου, ἐπὶ πλέον δὲ πολλάκις διώκησε ἀστυνομικὰς δυνάμεις ἐν South Wales καὶ εἰς ἄλλας περιφερείας. Τὸ ἠθικὸν καὶ ἡ πειθαρχία βαθμηδὸν ἀπεκατεστάθη, πρᾶγμα ὅπερ διηυκολύνθη διὰ τῆς παραδοχῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῶν συστάσεων τῆς ἐπὶ τούτῳ συσταθείσης ἐξεταστικῆς Βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς, διορισθείσης κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1919 πρὸς γενικὴν ἔρευναν τῆς καταστάσεως τόσον εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Λονδίνου, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τῆς Οὐαλίας. Μεγάλαι αὐξήσεις μισθῶν ἐπηκολούθησαν καὶ ἐβελτιώθησαν καὶ αἱ συνθῆκαι τῆς ὑπηρεσίας. Ἐπίσης διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1919 ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἵδρυσις ἀντιπροσωπευτικοῦ Σώματος, μιᾶς Ἀστυνομικῆς Ὁμοσπονδίας συγκειμένης ἐκ Συμβουλίου δι' ἕκαστον Σῶμα καὶ δι' ἕκαστον βαθμὸν (ἐπιθεωρητοῦ, ἐπόπτου καὶ ἀστυφύλακος). Διὰ ταύτης θὰ ἠδύνατο ἡ Ἀστυνομία νὰ ὑποβάλῃ πᾶν ζήτημα ἀφορῶν τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς προαγωγῆς τῶν ἀνδρῶν. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1919 ἡ Ἀστυνομικὴ Ἕνωσις προσεπάθησε νὰ κηρύξῃ νέαν ἀπεργίαν, ἀλλ' ἀπέτυχε διότι εἶχε χάσει τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τὴν ὁποίαν τὸ ὑπὸ ψήφισιν νομοσχέδιον ἐκήρυσσε παράνομον.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1920 τὸν Sir Nevil Macready ἀναλαβόντα τὴν Ἀρχηγίαν τῆς Ἀστυνομίας ἐν Ἰρλανδίᾳ, διεδέχθη ὁ Ὑποστράτηγος Horwood, ὅστις ἦτο διοικητὴς Στρατιᾶς ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν πόλεμον. Ἐπίσης οὗτος εἶχε διατελέσει προηγουμένως Διευθυντὴς τῶν σιδηροδρόμων τῆς North Eastern.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1928 τὸν Sir Horwood διεδέχθη ὁ Λόρδος Byng of Wimy,

12ος κατὰ σειρὰν Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας καὶ οὕτω ἡ Scotland Yard, ἥτις ἤρχισε μὲ ἀρχηγὸν τὸν Συνταγματάρχην Rowan, ὅστις εἶχεν ἡγηθῇ Τμήματος Στρατοῦ εἰς τὸ Waterloo, συνεπλήρωσε τὰ ἑκατὸ χρόνια της ὑπὸ Στρατηγόν, ὅστις διώκησε Στρατιὰν κατὰ τὸν πρῶτον Παγκόσμιον Πόλεμον.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ὁ ἰδεώδης Ἀρχηγὸς ἔδει νὰ εἶναι σύνθετος ἤτοι στρατιωτικός, δημόσιος λειτουργός, δικηγόρος ἀστυνομικὸς καὶ πολιτικὸς ὑπάλληλος.

Ἂν δὲ καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῶν 100 ἐτῶν, ἐξελέγησαν τόσον συχνὰ στρατιωτικοὶ ὡς Ἀρχηγοὶ τοῦ Σώματος, τοῦτο ἐγένετο ὄχι μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ στρατικοποιήσουν τὴν Ἀστυνομίαν, ἀλλὰ διότι εἰς τὰ πρόσωπα αὐτά, συνεκεντρώνετο ἡ διοικητικὴ ἱκανότης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν πεῖραν πρὸς διοίκησιν Σώματος πειθαρχημένου.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἕνας Ἀνώτατος Ἀξιωματικὸς ἔχων μίαν ὡρισμένην ἐντολήν, ἀλλ' ἡ ἐντολὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει παρὰ τοῦ Βασιλέως εἶναι δικαστικὴ καὶ πολιτική. Γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ Ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου καθ' ὅλα τὰ ἑκατὸ χρόνια της δὲν ἀπέκτησεν Ἀρχηγὸν ἐκ τοῦ Σώματος, ἢ πλείονας τοῦ ἑνὸς βοηθοὺς Ἀρχηγοῦ, τοῦτο ἀποδοτέον μᾶλλον εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐπαγγελματικὴ ἱκανότης καὶ ἡ πεῖρα, ἄνευ τῆς ἱκανότητος τοῦ διοικεῖν, δὲν ἦσαν ἱκανὰ ἐφόδια διὰ τὴν προαγωγὴν ἑνὸς ἀνωτέρου ἀστυνομικοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ. Δὲν ὑπάρχει μία ἀνωτέρα Ἀστυνομικὴ Σχολὴ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀστυφύλακες θὰ ἀπέκτων μίαν εὐρυτέραν μόρφωσιν, ἱκανὴν νὰ ἀνέλθουν οὗτοι εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμούς. Πολλοὶ τῶν ἱκανωτέρων ἀνδρῶν τῶν Τμημάτων Τάξεως, φυσικῶς κλίνουν πρὸς τὴν μυστικὴν Ἀστυνομίαν, ὅπου ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέραν εὐφυΐαν καὶ ἱκανότητα, ἀλλὰ δὲν παρέχει ἰδιαιτέραν πεῖραν περὶ τὸ ἀστυνομεύειν. Συχνὰ κατεκρίθη ἡ Scotland Yard διότι δὲν ἐπέτυχε νὰ προσελκύσῃ εἰς τὸ Σῶμα νέους ἐκ τῶν μορφωμένων καὶ ἀνεπτυγμένων τάξεων, οἵτινες ἐκπαιδευόμενοι καταλλήλως νὰ προορίζωνται διὰ τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς καὶ εἰς τοῦτο ὀφείλεται τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ θέσις τοῦ Ἀρχηγοῦ συνεπληρώθη κατ' ἄλλον τρόπον ἢ διὰ προαγωγῆς ἀνωτέρου ἀστυνομικοῦ.

ΙΩΑΝ. ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΝΑΔΙΚΗ ΕΦΙΠΠΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν.
Πόλεων κ. **Ι. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ**

Διὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Βασιλικῆς Καναδικῆς ἐφίππου Ἀστυνομίας, φρονῶ ὅτι ἐλάχιστα γνωρίζομεν ἐδῶ στὴν πατρίδα μας ἂν καὶ ἀριθμεῖ βίον ὀγδόντα καὶ πλέον ἐτῶν. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» θὰ δώσω στοιχεῖα τινὰ τοῦ χρόνου τῆς ἱδρύσεως, τοῦ σκοποῦ της καὶ τῶν καθηκόντων της.

Κατὰ τὸ ἔτος 1873 ἱδρύθη ἡ ἔφιππος Ἀστυνομία Βορειοδυτικῶν περιοχῶν, διὰ νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἀστυνομικὴν προστασίαν ἐπὶ τῶν ἀραιῶς κατοικουμένων βορειοδυτικῶν περιοχῶν τοῦ Καναδᾶ. Κατὰ τὸ ἔτος 1904 ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου τοῦ 7ου εἰς τὸ Σῶμα ὁ τίτλος «Βασιλικὴ ἔφιππος Ἀστυνομία». Κατὰ τὸ ἔτος 1920 ἡ Ἀστυνομία τῆς Κτήσεως συνεχωνεύθη μὲ τὸ ἀνωτέρω Σῶμα καὶ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν «Βασιλικὴ Καναδικὴ ἔφιππος Ἀστυνομία».

Ἡ Διοίκησις τοῦ Σώματος μετεκινήθη ἀπὸ τὴν πόλιν Ρεγγίνα εἰς τὴν Ὀττάβαν. Κατὰ τὸ ἔτος 1932 συνεχωνεύθησαν καὶ αἱ περιφερειακαὶ τοπικαὶ Ἀστυνομίαι τῶν Saskatchewan, Ἀλμπέρτας, Μανιτόμπας, Νέας Σκωτίας, Νέου Μπρούνσβικ καὶ τῆς νήσου Πρίγκιπος Ἐδουάρδου.

Ἡ Βασιλικὴ Καναδικὴ ἔφιππος Ἀστυνομία εἶναι Σῶμα πολιτικόν, ὑπαγόμενον εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Καναδᾶ. Τὸ σῶμα διαιρεῖται εἰς 13 περιφερείας καὶ ἡ θητεία τῶν νεοκατατασσομένων ἀστυφυλάκων εἶναι πενταετής. Οὗτοι ἐκπαιδεύονται εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολὰς τῆς πολιτείας Ρεγγίνας, Sascatchewan καὶ Rockeliffe (πλησίον τοῦ Ὀντάριο), ὅπου ἐνημερώνονται μὲ τὰς τελευταίας ἐξελίξεις τῆς ἐγκληματολογίας, ἐκπαιδεύονται καὶ ἀσκοῦνται.

Κατὰ τὸ ἔτος 1937 συνεστήθη καὶ ἐφεδρικὸν Σῶμα ἀριθμοῦν πλέον τῶν 500 ἀτόμων.

Ἡ δύναμις τῆς Καναδικῆς Ἀστυνομίας ἦτο κατὰ τὸ ἔτος 1946 ἡ ἑξῆς: 3941 ἀστυνομικοὶ καὶ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι. Διέθετε τότε 143 ἵππους, 842 μηχανοκίνητα ὀχήματα, 4 ἀεροπλάνα, 81 πλοῖα καὶ λέμβους, 280 κύνας ἐλκύθρων καὶ 17 ἀστυνομικοὺς κύνας.

Σκοπὸς τῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἡ τήρησις τῆς τάξεως ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων εἰς ὅλην τὴν ἐπικράτειαν, ἡ καταπολέμησις τοῦ λαθρεμπορίου διὰ θαλάσσης, ξηρᾶς καὶ ἀέρος καὶ ἡ δίωξις τοῦ ἐγκλήματος.

Διατηρεῖ δύο ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια διὰ τὴν ἐξέτασιν πειστηρίων ὅλων τῶν εἰδῶν. Ταῦτα εἶναι προσιτὰ εἰς ὅλας τὰς ἀστυνομικὰς δυνάμεις. Εὐγενῶς προσφερόμενοι ὁμιληταί, βοηθοῦν τὴν νεαλαίαν τοῦ Καναδᾶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ὑγιῶν ἀρχῶν, καὶ καλῶν σχέσεων μὲ τὴν Ἀστυνομίαν, τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις.

Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος ἐν ἔτει 1948 ἦτο ὁ S.T. Wood, παρ' οὗ μοῦ ἐστάλησαν εὐγενῶς ζητηθεῖσαι οἱ ἀνωτέρω πληροφορίαι.

Πασχαλινὲς ἀναμνήσεις

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀθηναίων
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΚΟΥΖΕ**

Ὅλα ξεχνιοῦνται στὸ κύλισμα τοῦ χρόνου. Κι' ὅμως θαρρῶ πὼς εἶναι μερικὲς στιγμὲς καὶ μερικὰ γεγονότα στὴ ζωή, ποὺ ὄχι μόνο δὲν λησμονοῦνται, ἀλλὰ ξανάρχονται ἔπειτα ἀπὸ χρόνια στὴ μνήμη, τὸ ἴδιο ζωντανά, ὅπως τότε ποὺ τὰ ζήσαμε. Ὁ χρόνος δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ πάρῃ μαζί του μερικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μας, ποὺ μᾶς συγκινοῦν ἀκόμη καὶ ὅταν ξανάρχωνται σὰν ὅμορφες πεταλοῦδες τὴν ἄνοιξι.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο πὼς γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες, οἱ πιὸ ὡραῖες ἀναμνήσεις εἶναι αὐτὲς ποὺ εἶναι συνυφασμένες μὲ τὶς μεγάλες Χριστιανικὲς γιορτές μας καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα.

Ἡ ἴδια ἡ λέξις **«Λαμπρὴ»** κλείνει ὅλο τὸ νόημα μέσα της. Ἀκούγοντάς την ἡ σκέψις μας πάντα ἀνατρέχει σὲ χαρὲς ποὺ ἔχουμε νοιώσει κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέρα καὶ σὲ κάθε τὶ ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν λαμπρότητα μὲ τὴν ὁποίαν γιορτάζουμε στὴν πατρίδα μας τὸ Πάσχα.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἄλλωστε, ἔχουμε τόσα πατροπαράδοτα ἔθιμα καὶ ὡραῖες παραδόσεις, ὥστε δικαίως αὐτὸ τὸ ἑξαήμερο τῶν ἁγίων ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, νὰ εἶναι στενὰ συνδεδεμένο μὲ τὶς πιὸ συγκινητικὲς ἀναμνήσεις τῆς χρονιᾶς, ἴσως δὲ περισσότερο ἐπειδὴ βοηθᾷ σ' αὐτὸ καὶ ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἀνοιξιάτικης λουλουδισμένης φύσεως.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ Πάσχα τῶν Χριστιανῶν σ' ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς ὑδρογείου, ἑορτάζεται σχεδὸν πάντοτε μὲ τὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα σὲ ὅλα τὰ χριστιανικὰ σπίτια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἰδιαίτερες ἀναμνήσεις ποὺ ἀσφαλῶς κάθε οἰκογένεια ἔχει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμέρα, συνηθέστατα τὰ «Πάσχα» περνοῦν πανομοιότυπα γιὰ ὅλους μας κάθε χρόνο.

Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ κατ' ἀνάγκην γιορτάζουν μακρυὰ ἀπὸ τὴν δική τους ἑστία, τὴν εὐχάριστη οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ των. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁπωσδήποτε συγκαταλέγονται ὅσοι ὑπῆρξαν ἐπιστρατευμένοι ἐπὶ πολλὰ χρόνια, καὶ οἱ ὁποῖοι ἔκαναν τὶς περισσότερες χρονιὲς Πάσχα ὅπου εὑρίσκοντο τοποθετημένοι ἀπὸ τὴν στρατιωτική τους ὑπηρεσία.

Ἀπὸ τὴν γενὴ λοιπὸν τῆς ἡλικίας μου, ποὺ ἐπεράσαμε τὰ καλύτερα δέκα χρόνια τῆς ζωῆς μας στὸν στρατό, γιορτάσαμε πολλὲς φορὲς τὸ Πάσχα μακρυὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μας. Ἄλλοτε χαρούμενα, συγκινητικά, κι' ἄλλοτε πάλι θλιβερά, μὰ ὁπωσδήποτε ἀλησμόνητα. Συναδελφωμένοι ὅλοι οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ Ἀξιωματικοὶ γιορτάζαμε ὅπως μπορούσαμε καλύτερα τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες ποὺ μᾶς εὕρισκαν στὰ ἐκστρατευτικὰ ἀντίσκηνα ἢ ὅπου ἀλλοῦ τύχαινε, μακρυὰ ἀπὸ τὴν γιορταστικὴ καὶ γλυκειὰ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ μας, τὶς ἀνέσεις, τὴν θρησκευτικὴ κατάνυξι τῆς ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων Παθῶν καὶ χωρὶς τὶς χίλιες δυὸ λιχουδιὲς, ποὺ κατὰ παράδοσιν ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν γαστριμαργική μας ἀπόλαυσι.

Οἱ ψυχές μας ὅμως, οἱ ἀδάμαστες Ἑλληνικὲς ψυχές, γιόρταζαν πέρα γιὰ πέρα

τὸ Πάσχα, ἑνωμένες στὴν κοινὴ χαρά, ὅπως μᾶς τὶς ἔνωνε τότε καὶ ὁ κοινός, ἱερὸς σκοπός μας, νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς σκλαβωμένους ἀδελφούς μας.

Συγκεκριμένα, τὴν ἄνοιξι τοῦ 1913, ὁ λόχος τοῦ πρώτου Πεζικοῦ Συντάγματος ποὺ ὑπηρετοῦσα, στρατωνιζότανε στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ προηγουμένως οἱ Τοῦρκοι εἶχαν μεταβάλει σὲ τζαμὶ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ἔγινε πάλι χριστιανικὴ ἐκκλησία.

Τὸ Πάσχα ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἦταν τὸ πρῶτο καὶ τὸ πιὸ χαρούμενο ποὺ ἔκαμα μαζὶ μὲ τοὺς ἀγαπημένους μου συμπολεμιστάς, ποὺ τόσα ἡρωϊκὰ καὶ ἀξέχαστα γεγονότα μᾶς συνέδεαν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐφύγαμε ἀπὸ τὴν Λάρισσα, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1912 καὶ πεζῇ μὲ τὸν γυλιὸ στὴν πλάτη, ἀπελευθερώσαμε τὴν πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας. Φαντασθῆτε τὶ συγκίνησις μᾶς κατέλαβε ὅταν ἐκάναμε Λαμπρὴ σ' ἕνα κυριευμένο τζαμί, ποὺ χάρις σ' ἐμᾶς ξανάγινε ἐκκλησία καὶ ἀκόμα ἡ συγκίνησίς μας ἦταν μεγαλύτερη, ἐπειδὴ γιόρταζαν γύρω μας χιλιάδες Ἕλληνες ἐλεύθερα πλέον ψάλλοντες κατανυκτικὰ τὸ **«Χριστὸς ἀνέστη»**.

Ὁ λόχος μας τότε ὑπηρετοῦσε ὡς φρουρὰ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ γι' αὐτὸ ἐφροντίσαμε νὰ γιορτάσουμε μεγαλοπρεπῶς, χωρὶς νὰ παραλείψουμε τίποτε ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἐθιμά μας, ὅπως ἄξιζε σὲ νικητὲς καὶ Ἕλληνες.

Εἴχαμε στολίσει τὴν ἐκκλησία ποὺ στρατωνιζόμαστε μὲ σμύρτα καὶ δάφνες, γιατὶ οἱ στρατιῶτες τοὺς ὁποίους εἴχαμε στείλει νὰ μᾶς φέρουν πρασινάδες γιὰ τὸν στολισμό, μᾶς κουβάλησαν ἀγκαλιὲς ὁλόκληρες.

Ἀνάμεσα στὰ σμύρτα καὶ τὶς δάφνες ὑψώνετο τὸ σύμβολο τῆς πατρίδος μας, ἡ γαλανόλευκη, κυματίζοντας στὸ ἀνοιξιάτικο ἐλαφρὸ ἀεράκι μὲ περηφάνεια καὶ σιγουριά. Ἐκεῖ στὸ περίβολο τῆς ἐκκλησίας, ὁ λόχος μας ἔψησε πολλὰ ἀρνιὰ καὶ κοκορέτσια ὀρεκτικώτατα, γιατὶ δὲν ἔφαγε μόνον ὁ στρατός, ἀλλὰ καὶ ἕνα σωρὸ ἐπισκέπτες καὶ γείτονες, ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ χαιρετίσουν τοὺς ἀπελευθερωτάς των μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Τὸ κρασὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔρρεε ἄφθονο στὰ ποτήρια, ποὺ ἐτσούγκριζαν μαζὶ μὲ τὸ κόκκινο αὐγό, ὅλοι οἱ ἐπισκέπτες μας μὲ τοὺς στρατιῶτες. Ἀλλὰ καὶ οἱ χωρικοὶ κατεβαίνοντας στὴ Θεσσαλονίκη μᾶς ἔφεραν κάτι νόστιμα ψωμάκια μὲ πασχαλινὸ αὐγὸ ποὺ εἶχαν ἑτοιμάσει εἰδικὰ γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν μὲ τὸ συγκινητικὸ αὐτὸ λαμπριάτικο δῶρο τους. Τὸ φαγοπότι καὶ τὸ γλέντι ἐκράτησε σαρανταοκτὼ ὁλόκληρες ὧρες καὶ τὸ ρωμέϊκο κέφι ἔδωσε ξανὰ τὸ παρόν, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια θλιβερὰ γιὰ τοὺς σκλαβωμένους.

Φυσικὰ τὴν κεφάτη αὐτὴ ἀτμόσφαιρα ἦρθαν νὰ συμπληρώσουν τὴν ἑπομένη τοῦ Πάσχα διάφοροι χωρικοὶ ντυμένοι μὲ τὶς τοπικές τους ἐνδυμασίες, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔφεραν μαζί τους τὰ λαϊκὰ μουσικὰ ὄργανα τοῦ τόπου των, δηλαδὴ πίπιζα, λαοῦτο, καὶ κάτι περίεργα ταμποῦρλα. Μᾶς ἔπαιξαν διάφορους Ἑλληνικοὺς χορούς καὶ μέσα στὴν γενικὴ εὐθυμία δὲν ἀργήσαμε νὰ τὸν στήσουμε, χορεύοντες τρεῖς-τέσσερις κύκλοι ὁλόγυρα μακεδονικό, τσάμικο, καλαματιανό, καὶ ἔτσι ἐδώσαμε στὸ Πάσχα ἐκεῖνο χαρακτῆρα λαϊκοῦ πανηγυριοῦ.

Σήμερα ποὺ οἱ ἀναμνήσεις τῆς παληᾶς ἐκείνης ἐποχῆς ξαναζωντάνεψαν στὴν μνήμη μου, ὅλα τὰ Πάσχα—ποὺ ἔκαμα μακρυὰ ἀπὸ τὸ πατρικό μου—μπορῶ νὰ ὁμολογήσω πὼς ἀπ' ὅλα καλύτερο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ πέρασα στὸ πρῶην τζαμὶ τῆς Θεσσαλονίκης.

Στὰ χρόνια τῆς στρατιωτικῆς μου ζωῆς, ἡ τύχη μ' ἔφερε σὲ διάφορα μέρη, ὅπου ἔκανα Πάσχα κι' ἀπὸ τὰ ὁποῖα διετήρησα ξεχωριστὲς ἀνανήσεις.

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1921 βρισκόμαστε στὸ Οὐσὰκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκεῖ ἐκάναμε τὴν γνωριμία ἑνὸς καλοῦ Τούρκου κτηματία, πραγματικὰ ἀντικεμαλικοῦ, ποὺ εἶχε μείνει μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸ Οὐσάκ, ὅταν τὸ κατέλαβαν οἱ Ἕλληνες. Ὁ Τοῦρκος αὐτὸς ἐλέγετο Χασὰν ἐφέντης καὶ ἐπειδὴ ἦταν πλούσιος γαιοκτήμων —παρήγαγε δὲ μεγάλες ποσότητες κριθαριοῦ καὶ ὁσπρίων—προσπαθοῦσε νὰ πουλήσῃ τὰ προϊόντα του στὸν Ἑλληνικὸ στρατό. Στὶς δημοπρασίες ποὺ ἐγίνοντο κάθε

φορά, ἐπειδὴ ἦτο Τοῦρκος καὶ δὲν εἶχε πολλὲς γνωριμίες, δὲν κατώρθωνε ποτὲ νὰ κατακυρώσῃ καμμιὰ δημοπρασία στὸ ὄνομά του, ἂν καὶ πολλὲς φορὲς ἦταν μειοδότης στὶς τιμές.

Κάποια ἡμέρα ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ στὸν Στρατηγό μας γιὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ παράπονά του. Κατὰ σύμπτωσιν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤμουν 'Αξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀφοῦ τὸν ἄκουσα καὶ ἀντελήφθηκα τὸ δίκηο του, τοῦ ἀπάντησα χωρὶς δισταγμὸ πὼς τὸ αἴτημά του θὰ εἶχε εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα γι' αὐτόν. Μετὰ τὴν παρουσίασί του στὸ Στρατηγό, ποὺ τὸν δέχθηκε μὲ εὐγένεια ὅπως ὅλους, διατάχθηκα νὰ βρεθῶ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ ἄλλους 'Αξιωματικοὺς στὴν προσεχῆ δημοπρασία, ποὺ θὰ ἔπαιρνε μέρος ὁ Χασὰν ἐφέντης.

Κρίνω περιττὸν νὰ εἰπῶ ὅτι τὸ δημόσιον ὠφελήθηκε ἀρκετὰ τότε ἀπὸ τὸν Τοῦρκον γαιοκτήμονα. Ὁ Χασὰν ἐφέντης γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του μᾶς ἐκάλεσε σὲ γεῦμα μὲ ὅσους ἄλλους φίλους μου 'Αξιωματικοὺς θέλαμε νὰ τιμήσουμε τὸ ἀρχοντικό του. Τὴν προσεχῆ Κυριακὴ ποὺ μᾶς ὥρισε, ἐμεῖς γιορτάζαμε τὸ Πάσχα, ἀλλὰ δεχθήκαμε νὰ φᾶμε τὸ βράδυ στὸ σπίτι τοῦ Τούρκου, ἱκανοποιοῦντες πρὸ πάντων τὴν περιέργειά μας, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ μποῦμε ἐπισήμως προσκεκλημένοι σὲ τούρκικο ἀρχοντικό.

'Αποφασίσαμε νὰ πᾶμε πέντε 'Αξιωματικοὶ καὶ γιὰ ὅλους ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δεχόμαστε τέτοια πρόσκλησι. Πράγματι τὴν ὁρισθεῖσαν ὥρα περνούσαμε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πλουσίου Τούρκου Χασὰν ἐφέντη. Μεγάλην ἐντύπωσι μᾶς ἐπροξένησαν οἱ πολλὲς περιποιήσεις ποὺ μᾶς ἐπεδαψίλευσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ οἰκοδεσπότης, ὥστε πιστεύω πὼς δὲν θὰ λησμονήσουμε ποτὲ τὸ βράδυ αὐτὸ τοῦ Πάσχα, ὅσοι παρακαθήσαμε σ' ἐκεῖνο τὸ δεῖπνο.

Στὸν προθάλαμο ἦσαν δυὸ τουρκαλάδες, ποὺ μᾶς ἔβγαλαν τὶς μπότες μας καὶ μᾶς ἐφόρεσαν κάτι περίεργες μὰ ὁλοκαίνουργες παντόφλες κόκκινες. 'Απὸ ἐκεῖ ἔτσι παντουφλομένους μᾶς ἔβαλαν σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ λεγότανε «μουσαφὶρ ὀντὰ» καὶ δὲν εἶχε ἔπιπλα, παρὰ μόνον γύρω-γύρω ἕνα χαμηλὸ καναπὲ καὶ στὴν μέση ἕνα χαμηλὸ ἐπίσης φαρδὺ τραπεζάκι, γεμᾶτο ἀπὸ διαφόρους ἀνατολίτικους μεζέδες διαλεκτοὺς καὶ μιὰ μεγάλη καράφα μὲ «ντούζικο» ὅπως λέγεται τὸ οὔζο στὴν Μ. 'Ασία. Σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ δωματίου ὑπῆρχαν ναργιλέδες ποὺ ἕνα μικρὸ τουρκάκι τοὺς ἑτοίμαζε καὶ τοὺς διατηροῦσε ἀναμμένους. Μαζί μας ἔμεινε ὁ Χασὰν ἐφέντης μὲ τὸν γυιό του Μωχαμὲτ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤξερε ἄλλη γλῶσσα ἐκτὸς ἀπὸ Τούρκικα, ἡ συνομιλία μας ἐγένετο στὴν Γαλλικὴ ποὺ ἐγνώριζε ὁ Μωχαμέτ. Μετὰ τὸ τρίτο ποτηράκι τοῦ οὔζου τὴν ὥρα ποὺ ἄρχιζε λίγο τὸ κέφι, ἄνοιξε ἕνα παραπέτασμα τοῦ δωματίου καὶ μπῆκαν δυὸ τουρκαλάδες μουσικοὶ μὲ κάτι ὄργανα σὰν εἶδος σαντουρίου, κάθησαν σταυροπόδι χάμω στὸ πάτωμα καὶ ἔπαιξαν διάφορους ἀνατολίτικους σκοποὺς καὶ ἀμανέδες, ποὺ τοὺς τραγουδοῦσαν ἀρκετὰ ἐνοχλητικά. Στὸ τέλος σὰν κατακλεῖδα τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ ἰντερμέτζο, παρουσιάσθηκαν δυὸ μικρὰ κοριτσάκια φυσικὰ κάτω τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν γιατὶ ὅσα ἔχουν περάσει τὴν ἡλικία αὐτὴ ἡ θρησκεία τους δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ παρουσιάζωνται στοὺς ἀπίστους.

Τὰ χανουμάκια ἐκεῖνα χόρεψαν διάφορους ἀνατολίτικους χοροὺς καὶ τὸν περίφημο χορὸ τῆς κοιλιᾶς μὲ πολλὴ τέχνη. Μετὰ τὸ τέλος τῶν χορῶν καὶ τοῦ ντούζικου, μᾶς πῆραν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τὸ σοφρὰ μὲ τὰ πιάτα ποὺ εἶχαν τοὺς μεζέδες καὶ ἔφεραν ἕνα ἄλλο μὲ λεκάνες μπρούτζινες χλιαρὸ νερὸ καὶ σαπούνι γιὰ νὰ πλυθοῦμε πρὶν ἀπὸ τὸ δεῖπνο. Τὸ τραπέζι στρώθηκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο σ' ὅλα ὅμοιο μὲ τὸ προηγούμενο, ἀλλὰ πιὸ πολυτελὲς σὲ χαλιά. Ὅλοι μας καθήσαμε σταυροπέδι πάνω σὲ μαξιλάρια τῆς γνωστῆς ἐγχώριας ταπητουργίας. Τὸ μενοῦ ἦταν ἀρκετὰ περίεργο γιὰ τὴν σύνθεσί του, ὅσο καὶ γιὰ τὸ τέλος του. Πρῶτα ἔφεραν ἀρνάκι ψημένο θαυμάσια σὲ μιὰ γλάστρα καὶ σερβιρισμένο μέσα στὴν ἴδια. Ὕστερα ἀκολουθοῦσε μιὰ νοστιμώτατη σούπα ἀπὸ κόττα βραστὴ μὲ πολλὰ ἐντόσθια πουλιῶν σὰν εἶδος μαγειρίτσας, κατόπιν θαυμάσια ψάρια τῆς λίμνης καὶ ἔπειτα σὰν ἐπιδόρπιο μιὰ κρέμα φορμαρι-

σμένη ποὺ εἶχε μέσα μικρὰ κομματάκια ἀπὸ στῆθος ὄρνιθας, ρόδια καὶ κανέλλα, καὶ μπαχαρικά. Μᾶς εἶπαν πὼς λεγόταν «ταούκ-κιόκ-σοῦ». Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κρέμα σερβιρίστηκε ἕνα πιλάφι σκέτο μὲ ζάχαρι, ποὺ ὅπως ἐκαταλάβαμε—τὸ λέει καὶ ἡ τούρκικη παροιμία—ἐσήμαινε τὸ τέλος τῶν περιποιήσεων.

Τὸ μόνο ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ δεῖπνο ἦταν τὸ κρασί, ποὺ δυστυχῶς τὸ ἀπαγορεύει τὸ Κοράνιον καὶ κανεὶς ὀπαδὸς τοῦ Μωάμεθ δὲν τολμᾷ νὰ βάλῃ κρασὶ στὸ σπίτι του. Οἱ Τοῦρκοι ὅμως φροντίζουν προηγουμένως νὰ τὸ ἀναπληρώσουν μὲ ἄφθονο οὔζο, ποὺ δὲν εἶναι ἀπηγορευμένο, γιατὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ προφήτου ποὺ ἀπηγόρευε τὸ κρασὶ γιὰ εὐνοήτους λόγους, τὸ οὔζο δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνακαλυφθῆ. Μετὰ ἐμάθαμε πὼς ὁ Χασὰν ἐφέντης ἐπειδὴ ἤξερε πὼς εἴχαμε Πάσχα ἐφρόντισε νὰ μᾶς σερβίρουν ψητὸ ἀρνὶ καὶ τὴν μαγειρίτσα ἀπὸ κόττα, γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ. Αὐτὲς εἶναι λίγες ἀπὸ τὶς πολλὲς πασχαλινὲς ἀναμνήσεις μου ποὺ ἔχω μακρυὰ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μου κατὰ τὴν διάρκεια τῆς στρατιωτικῆς μου ζωῆς.

ΔΗΜ. ΣΚΟΥΖΕΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φτάνει... μὴν κλαῖς

Πάψε νὰ κλαῖς, λουλούδι, γιατὶ κλαῖς;
Περνοῦν, δὲν εἶν' ἀτέλειωτα τὰ βράδυα.
Κύττα τὸ φῶς, σκορπίσαν τὰ σκοτάδια.
Τὸ σήμερα στοχάσου, μὴ τὸ χτές.

*

Λουλούδι, σὲ βαραίνει ἡ δροσιά;
Μήπως τὴ νοιώθεις πάνω σου σὰ δάκρυ;
Τινάξου, πέταξέ την στὴν ἄκρη,
στολίσου τῆς χαρᾶς τὴ φορεσιά.

*

Τὶς ἡλιαχτίδες κύττα τὶς δειλές,
τὴ φύση γύρω σου θαρρεῖς γιορτάζει.
Γιὰ δὲς τὴ γῆ ποὺ φορεσιὲς ἀλλάζει!
Λουλούδι, ἀπ' τὴ συλλογή σου, βγές.

*

Ἔχεις λουλούδι τόσες εὐωδιές,
μὰ τὶς φυλᾷς κρυμμένες γιὰ ποιὸν τάχα;
Μὴ δὲν στὶς ἔδωσε γιὰ μᾶς μονάχα,
ὁ Πλάστης τὶς δικές σου ὁμορφιές;

*

Λουλούδι κι' ἂν σὲ λένε μενεξέ,
ρόδο, γαζία, γιασεμὶ ἢ γιοῦλι,
τί κι' ἂν σὲ λένε κρίνο ἢ ζουμποῦλι;
θλιμμένο, δὲν χωρᾷς μὲς στὸν μπαξέ.

*

Κουράστηκες ἀνθέ!!.. φτάνει... μὴν κλαῖς!
Κράξε τὶς μέλισσες σὲ πανηγύρι.
Κι' ἂν πεταλοῦδες σοῦ ρουφοῦν τὴ γῦρι,
ἐσὺ τραγούδια τῆς χαρᾶς νὰ λές...

Θ. Χαρλαύτης

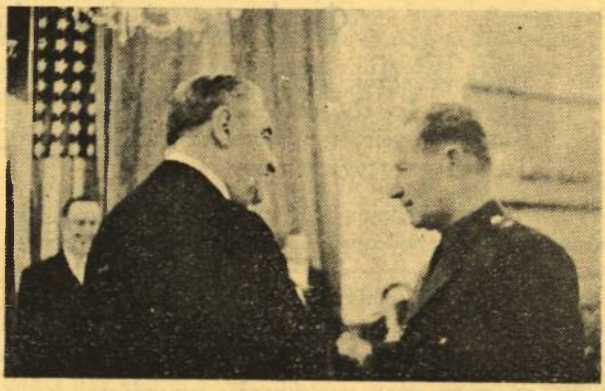
ΕΒΡΑΒΕΥΘΗ
Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΤΟΥ 1957
•Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ "ΛΑΪΟΝΣ,, ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΕΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΕΙΣ•

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Α' κ. **Γ. ΚΑΡΟΥΖΟΥ**

Μέσα στὸ πολυθόρυβο κοσμοπολιτικὸ ξενοδοχεῖο «Πτὶ Παλαί», μιὰ παρένθεσις ἤλθε ν' ἀλλάξῃ τὸ σκηνικὸ τῆς γνωστῆς ἀτμόσφαιρας τῶν δεξιώσεων ποὺ δίδονται στὶς πολυτελεῖς αἴθουσές του.

Σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἥσυχη, ποὺ εἶχε κάπως οἰκογενειακὸ χαρακτῆρα, ἔγινε μιὰ τελετὴ ἁπλῆ καὶ ἐπιβλητική. Μιὰ τελετὴ κοινωνική. Ἡ αἴθουσα τῶν δεξιώσεων εἶχε κατάλληλα στολιστῆ γιὰ τὴν γιορτὴ αὐτή, κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἀπετίετο φόρος τιμῆς πρὸς ἕνα ἀφανῆ ἥρωα τοῦ καθήκοντος, τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὸν πρωταγωνιστὴ τῆς βραδυᾶς.

Ὁ τιμώμενος δὲν ἦταν οὔτε πλούσιος σὲ χρῆμα, οὔτε κατεῖχεν ἀνωτάτη κοινωνικὴ θέσι στὴν Κρατικὴ ἱεραρχία, κατεῖχεν ὅμως τὴν πρώτη θέσι σὲ δρᾶσι καὶ ἀπόδοσι πρὸς ὄφελος τῶν πολλῶν, οἱ ὁποῖοι ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο τουλάχιστον ὀφείλουν σ' αὐτὸν εὐγνωμοσύνη!

Ὁ κ. Γκρίσμερ, Ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς, ἀπονέμει τὸ μετάλλιον εἰς τὸν καλύτερον ἀστυνομικὸν τοῦ 1957, κ. Γ. Μπλέτσαν.

Κι' ὁ τιμώμενος ἦταν ὁ ἀστυφύλαξ Γεώργιος Κ. Μπλέτσας τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν. Ὁ καλύτερος ἀστυνομικὸς τοῦ 1957.

Ἔτσι λοιπὸν τὴν 29-3-1958 στὴν αἴθουσα δεξιώσεων τοῦ Ξενοδοχείου «Πτὶ Παλαί», πρωτοβουλίᾳ τῆς Λέσχης Ἀθηνῶν, τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως «Λάϊονς», ὅπως κάθε χρόνο ἀπενεμήθη κι' ἐφέτος, διὰ χειρὸς τοῦ κ. Γκρίσμερ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς, μετάλλιον στὸν καλύτερο ἀστυφύλακα τῆς χρονιᾶς.

Ἡ τελετὴ ἄρχισε μὲ προσφώνησι τοῦ Προέδρου τῆς Λέσχης τῶν «Λάϊονς» Ἀθηνῶν κ. Π. Ξανθοπούλου πρὸς τὸν τιμηθέντα ἀστυφύλακα καὶ τοὺς ἐπισήμους, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Φίλοι Λάϊονς
Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι μοῦ δίδεται καὶ πάλιν ἡ εὐκαιρία ν' ἀπονείμω ἐκ μέρους τῆς Lions Club Ἀθηνῶν τὸ κατ' ἔτος καθιερωθὲν μετάλλιον ἐκτιμήσεως καὶ ἀναγνωρίσεως εἰς τὸν «καλύτερον ἀστυνομικὸν τῆς χρονιᾶς».

Ἐφέτος ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας τὴν ὁποίαν τόσον ἐπαξίως διευθύνει ὁ ἄριστος ἀστυνομικὸς καὶ καλὸς Ἕλλην πατριώτης κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς, μᾶς ὑπέδειξε τὸν σήμερον τιμώμενον Ἀστυφύλακα Γεώργιον Μπλέτσαν ὡς «διακριθέντα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος μεταξὺ τῶν συναδέλφων του, εἰς τὴν μετὰ ζήλου καὶ

δραστηριότητος ἐφαρμογὴν τῶν ἐργατικῶν νόμων, ὑγειονομικοῦ κανονισμοῦ καὶ διατάξεων περὶ κοινῆς ἡσυχίας». Ὁ διακριθεὶς ἀστυφύλαξ Μπλέτσας ἀνήκει εἰς τὸ Γ' Τμῆμα, τοῦ ὁποίου τόσον ἐπαξίως προΐσταται ὁ Διευθυντὴς κ. Βερελῆς.

Ὁ ἀποψινὸς ἑορτασμὸς συμβολίζει τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν τρέφει καὶ αἰσθάνεται ἡ μεγάλη πλειονότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πρὸς τοὺς ἀφανεῖς ἥρωας τοῦ καθήκοντος, τοὺς γλίσχρως ἄλλως ἀμειβομένους καὶ ὄχι ἐπαρκῶς καὶ πάντοτε ἐκτιμουμένους δεόντως.

Κύριοι ἀστυνομικοί, εἴπατε παρακαλοῦμεν, πρὸς τοὺς συναδέλφους σας ἕνα μεγάλο καὶ εἰλικρινὲς εὐχαριστῶ, τὸ ὁποῖον σᾶς διαβιβάζομεν ὄχι μόνον ἡμεῖς, οἱ Λάϊονς, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός. Ἀναγνωρίζομεν τὸ ἔργον σας, τὴν αὐταπάρνησίν σας, τὴν ἐξαιρετικὴν μετριοφροσύνην σας καὶ σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὴν ἀπαράμιλλον καὶ ἀθόρυβον ἐκτέλεσιν τοῦ τόσον χρησίμου, ὅσον καὶ ἀγνώμονος ἔργου σας. Κύριοι, καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα!».

Στὰ ὡραῖα αὐτὰ λόγια τοῦ κ. Ξανθοπούλου, ποὺ τιμοῦν τὸν βραβευθέντα κι' ὁλόκληρο τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ἀπήντησε συγκεκινημένος ὁ ἀστυφύλαξ Μπλέτσας, ὡς ἑξῆς:

«Κυρίες καὶ Κύριοι

Εἶμαι γεμᾶτος χαρὰ καὶ αἰσθάνομαι ἰδιαιτέραν συγκίνησιν διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν ποὺ μοῦ ἔγινε, νὰ προκριθῶ μεταξὺ τῶν τόσων πολλῶν ἀστυνομικῶν καὶ ν' ἀντιπροσωπεύσω ἐγώ, ὁ ἁπλοῦς Ἀστυφύλαξ, τὸ εὐγενὲς καὶ ἀθόρυβον Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὴν σεμνὴν αὐτὴν τελετήν.

Εὐχαριστῶ τοὺς Προϊσταμένους μου διὰ τὴν ἐπιλογήν.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς «Λάϊονς Κλὰμπ», διὰ τὴν τιμὴν ποὺ μοῦ ἔκαμαν νὰ μοῦ ἀπονείμουν τὸ Μετάλλιον τοῦ καλυτέρου ἀστυνομικοῦ τοῦ ἔτους 1957.

Ἡ συγκίνησίς μου αὐτὴ εἶναι ἀκόμη μεγαλυτέρα, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἡ ἐκδήλωσις τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ πρόσωπόν μου, κατ' οὐσίαν ὅμως εἰς ὁλόκληρον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, προέρχεται ἀπὸ μίαν Διεθνῆ Ὀργάνωσιν. Ὀργάνωσιν δημιουργηθεῖσαν τὸ πρῶτον εἰς τὴν Μεγάλην, φίλην καὶ σύμμαχον Ἀμερικανικὴν Δημοκρατίαν. Ὀργάνωσιν σεβαστήν, τῆς ὁποίας ἡ ἔξοχος δρᾶσις καὶ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα ἀπέκτησαν γόητρον διεθνὲς καὶ κῦρος ἀκλόνητον.

Πέραν τούτων δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ εἴπω, οὔτε πρόκειται νὰ μακρυγορήσω. Ἁπλῶς μόνον θὰ παρακαλέσω νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ τονίσω ὅτι δὲν ἔπραξα τίποτε, πλέον τοῦ καθήκοντός μου, τὸ ὁποῖον ἡ ἀποστολή μου ὡς ἀστυνομικοῦ μοῦ ἐπιβάλλει.

Καὶ πάλιν εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν ποὺ ἀπόψε μοῦ γίνεται καὶ ἡ ὁποία θ' ἀποτελέσῃ τὴν καλυτέραν ἀνάμνησιν τῆς ζωῆς μου».

Μετὰ τὸν ἀστυφύλακα ὡμίλησεν ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς, ὁ ὁποῖος μὲ λίγα ἀλλὰ μεστὰ ἐννοιῶν λόγια, ἀφοῦ προηγουμένως ηὐχαρίστησε τοὺς Λάϊονς καὶ συνεχάρη αὐτοὺς διὰ τὴν πλουσίαν κοινωφελῆ δρᾶσιν των, ἀνεφέρθη ἐν συνεχείᾳ στὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλουν οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ τὴν ἐμπέδωσι τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ στὴ σπουδαία ἀποστολὴ τούτων μέσα σὲ κάθε κοινωνία.

Ἡ τιμητικὴ αὐτὴ διάκρισις δὲν ἀπευθύνεται μόνον πρὸς τὸν ἀστυφύλακα Μπλέτσα, ἀλλὰ συμβολικὰ πρὸς ὅλο τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα καὶ ἀποτελεῖ ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ πρὸς τὴν Ἀστυνομία, γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλει πρὸς περιφρούρησιν τῆς ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας του.

Ἡ ὡραία αὐτὴ τελετή, εἶναι ἡ τρίτη κατὰ σειρὰν ποὺ γίνεται ἀπὸ τοὺς «Λάϊονς» Ἀθηνῶν καὶ ἀφεώρα ἐφέτος τὸν ἀνωτέρω ἀστυφύλακα ποὺ ἐπελέγη μεταξὺ τῶν συναδέλφων του, χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν δραστηριότητα ποὺ ἐπέδειξε διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐργατικῶν νόμων, τῶν ὑγειονομικῶν δ/ξεων καὶ τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ ποὺ

ὑπηρετῶν εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα ἀπὸ 15ετίας, ἔχει ἐπιδείξει ἄμεμπτον καὶ ἀρίστην διαγωγήν. Εἶχε συμβολικὸ χαρακτῆρα ἡ τελετὴ καὶ βαθύτερο νόημα ἀπ' ὅ,τι ἐπιφανειακὰ παρουσιάζετο. Εἶχε σκοπὸ νὰ ὑπομνήσῃ, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δὲν μετριέται καὶ αὐξομειώνεται μὲ τὸ χρῆμα ποὺ ἔχει ἢ ποὺ φαίνεται ὅτι ἔχει κανείς, σὲ μᾶς δὲ ἤθελε νὰ ὑπομνήσῃ, ὅτι ἡ Κοινωνία γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ὁποίας ζοῦμε καὶ ἀγωνιζόμεθα νύκτα καὶ μέρα, μᾶς παρακολουθεῖ καὶ ἀναγνωρίζει τοὺς μόχθους μας, ἀμείβοντάς μας μὲ ἠθικὲς διακρίσεις.

'Ο κ. Ξανθόπουλος, Πρόεδρος τῆς Λέσχης τῶν «Λάϊονς» 'Αθηνῶν, προσφωνῶν τὸν τιμηθέντα ἀστυφύλακα κ. Γ. Μπλέτσαν.

Εἶναι κάπως παράδοξο γιὰ τὴν ἐποχή μας, νὰ φαντασθοῦμε ὅτι μέσα στὴν παραζάλη τῆς κοινωνίας ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὴν κατακτήσῃ ὁ ὑλιστικὸς πολιτισμός, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πέραν ἀπὸ τὶς συνήθειες ἐπαγγελματικές τους ἀπασχολήσεις παρακολουθοῦν τοὺς συνανθρώπους των, βοηθοῦν τὸν πλησίον των καὶ ἀμείβουν τὶς καλὲς καὶ ἠθικὲς πράξεις.

Κι' ὅμως οἱ «Λάϊονς» μᾶς ἀπέδειξαν τὸ ἀντίθετο. Μιὰ ὁμὰς ἀνθρώπων ἀπὸ διάφορες κοινωνικὲς τάξεις, οἱ Λάϊονς ἔχουν ὡς πρόγραμμά των ὅτι «ὅσο χρήσιμο εἶναι σὲ μιὰ κοινωνία νὰ στιγματίζωνται τὰ βλαβερὰ μέλη της, τόσο ὡραῖο εἶναι νὰ βραβεύωνται τὰ γερὰ καὶ οἱ καλὲς πράξεις».

'Αλλὰ τί εἶναι οἱ Λάϊονς; Πρόκειται περὶ μιᾶς Κοινωνικοεκπολιτιστικῆς 'Οργανώσεως, ποὺ ἔχει τὴν ἕδρα της στὸ Σικάγο.

Εἶναι μία ἕνωσις ἀνθρώπων ποὺ προσπαθοῦν νὰ κάμουν καλό, νὰ βοηθοῦν τὸ κοινωνικὸ σύνολο στὴν περιοχὴ ποὺ εὑρίσκονται. 'Αποτελεῖ τὴν πιὸ ἀντιπροσωπευτικὴ ὀργάνωσι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου σὲ δρᾶσι φιλαλληλίας. Εἶναι 'Οργάνωσις ἡ ὁποία δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν πολιτικὴν ἢ τὴν θρησκείαν καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπίλεκτα μέλη τοῦ ἐπαγγελματικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ κόσμου. Τὰ μέλη γίνονται δεκτὰ μόνον κατόπιν προσκλήσεως. Μὲ τὸν σκοπὸν αὐτὸ ἐδημιουργήθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν στὸ Σικάγο ἡ πρώτη λέσχη τῶν «Λάϊονς». 'Απὸ ἐκεῖ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ἐπεξετάθη σ' ὁλόκληρο τὴν Βόρειο καὶ Νότιο 'Αμερικὴ καὶ σιγὰ-σιγὰ στὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Οἱ Λάϊονς κάθε πόλεως εἶναι ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι καὶ δροῦν εὐεργετικὰ στὰ ὅρια τῆς περιοχῆς των. Σήμερα ἡ Διεθνὴς 'Οργάνωσις τῶν Λάϊονς, περιλαμβάνει 13.500 Λέσχες σὲ 85 χῶρες ἐπὶ ἓξ 'Ηπείρων, μὲ 600.000 περίπου μέλη.

'Απὸ τετραετίας οἱ Λάϊονς ἐπεξετάθησαν καὶ στὴν 'Ελλάδα καὶ ἔτσι λειτουργεῖ μία Λέσχη στὴν 'Αθήνα. 'Η πρώτη ἕνωσις Λάϊονς ἔγινε πρὸ τετραετίας περίπου στὴν πρωτεύουσα. Τὴν ὡραία αὐτὴ ἰδέα ἔρριψε ὁ τότε εὑρισκόμενος ἐδῶ 'Αμερικανὸς κ. Μανσούρ. 'Ο σπόρος ἐκεῖνος ἐκαρποφόρησε καὶ οἱ Λάϊονς 'Αθηνῶν ἔγιναν πραγματικότης. Μεταξὺ τῶν ἱδρυτικῶν μελῶν ἦταν ὁ τότε Δήμαρχος 'Αθηναίων κ. Κωνσταντῖνος Νικολόπουλος, ὁ ὁποῖος διετέλεσε καὶ Πρόεδρος τῶν Λάϊονς, ὁ 'Ελληνοαμερικανὸς κ. Τσότας, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε «Λάϊονς» καὶ στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς, καὶ οἱ κ.κ. Κοσμᾶς, Παυλίδης, Ξανθόπουλος κ.λ.π.

Πρόεδρος διεθνῶς τῶν Λάϊονς σήμερα εἶναι ὁ κ. 'Εδουάρδος Μπάρου, ὁ ὁποῖος

ἔχει τὴν ἕδρα του στὸ Σικάγο, ἀπ' ὅπου μὲ τοὺς 2.000 ὑπαλλήλους τοῦ «Κέντρου» παρακολουθεῖ τὴν κίνησι τῶν Λάϊονς ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ Λέσχη τῶν Λάϊονς Ἀθηνῶν ἀριθμεῖ σήμερα 50 μέλη, καὶ τὸ σημερινὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο εἶναι τὸ ἀκόλουθο: Πρόεδρος ὁ κ. Παναγιώτης Ξανθόπουλος, Διευθυντὴς Μηχανολογικῆς Ἑταιρίας, Ἀντιπρόεδροι οἱ κ.κ. Γεώργιος Τσότας, Γεράσιμος Λιβιεράτος καὶ Μιχαὴλ Πεζᾶς, Γραμματεὺς ὁ κ. Δημήτριος Καλαντζόπουλος, Ταμίας ὁ κ. Κοσμᾶς Συμεώνογλου καὶ Διευθυνταὶ (Σύμβουλοι) οἱ κ.κ. Νικόλαος Τριάντης, Τάκης Ξανθόπουλος, Γεράσιμος Γαλιατσάτος καὶ Α. Μιχαλόπουλος.

Ὁ Ἀστυν. Δ)ντὴς Ἀθηνῶν κ. Θ. Ρακιντζῆς ὁμιλῶν πρὸς τοὺς «Λάϊονς».

Οἱ Λάϊονς τῶν Ἀθηνῶν ἄρχισαν τὴν δρᾶσι τους μὲ ἐξορμήσεις στὸ ὕπαιθρο καὶ τοὺς ἱστορικοὺς τόπους τῆς πατρίδος μας. Μετὰ τὶς ἐκδρομὲς ἄρχισαν τακτικὲς συνεστιάσεις. Στὰ γεύματα αὐτὰ ποὺ ἐπαναλαμβάνονται ἀνὰ δεκαπενθήμερο ὑπάρχει πάντα ἕνας ὁμιλητὴς καὶ γίνεται προβολὴ μιᾶς ταινίας. Ἐκτὸς τούτων ὀργανώνονται ἀπὸ τὰ μέλη τῶν Λάϊονς χοροὶ καὶ ψυχαγωγικὰ ἀπογεύματα μὲ παιχνίδια.

Ἡ Ὀργάνωσις τῶν Λάϊονς δὲν ἀποβλέπει μόνον στὴν ἀνάπτυξι τοῦ συναδελφικοῦ πνεύματος καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐπαφὴ τῶν μελῶν της, ἀλλ' ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ διαπιστώνῃ τὶς ἀνάγκες τῆς ὁλότητος καὶ ν' ἀναπτύσσῃ τὰ μέσα πρὸς θεραπείαν τους, εἴτε δι' ἰδίας προσπαθείας εἴτε ἐν συνεργασίᾳ μὲ ἄλλα ἱδρύματα καὶ παρεμφερεῖς Κοινωφελεῖς Ὀργανώσεις.

Ἐκτὸς λοιπὸν τῆς βραβεύσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ καλυτέρου ἀστυφύλακος τῆς χρονιᾶς, οἱ Λάϊονς Ἀθηνῶν κάνουν στὴν ἀρχὴ κάθε χρόνου ἕνα πρωτοχρονιάτικο «μπουναμᾶ» σὲ ἐξακριβωμένες φτωχὲς οἰκογένειες τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπὸ κάθε ἄπορο σπίτι, ἀφοῦ προηγουμένως κάμουν μιὰ «ἐπίσκεψι ἐξακριβώσεως», συγκεντρώνουν στοιχεῖα καὶ μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἐπιστρέφουν μὲ τὰ δῶρα. Τὸ δῶρο εἶναι ἕνα δέμα ποὺ περιέχει εἴδη τροφῆς, ἐνδυμασίας καὶ ὑποδήσεως, μετρητὰ καὶ παιχνίδια γιὰ τὰ παιδιά. Μ' αὐτή τους τὴν πρᾶξιν οἱ Λάϊονς δίνουν χαρὰ στὶς φτωχὲς οἰκογένειες καὶ τοὺς παρέχουν τὴν βοήθεια νὰ περάσουν κι' αὐτὲς χαρούμενες γιορτές.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ Λάϊονς καὶ οἱ κοινωφελεῖς πράξεις τους, ποὺ τοὺς παρέχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεύωνται καὶ ποὺ τοὺς κατατάσσουν στὴ πρώτη γραμμὴ διεθνοῦς κοινωφελοῦς δράσεως. Τοὺς ἀξίζει λοιπὸν κάθε ἔπαινος. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ παράδειγμα τοῦτο τῶν Λάϊονς θὰ μιμηθοῦν καὶ τὰ ἄλλα Σωματεῖα τῆς Πατρίδος μας.

Μετὰ τὴν παρασημοφορία τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τὶς προσφωνήσεις, ἐπηκολούθησε γεῦμα πρὸς τιμή του στὸ ὁποῖο παρέστησαν οἱ: Κύριος καὶ κυρία Γκρίσμερ, ὁ κύριος Μπράουν, Ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ρακιντζῆ, ὁ Πρόεδρος τῶν Λάϊονς Ἀθηνῶν κύριος Παναγιώτης Ξανθόπουλος καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτῶν, ὁ κύριος Μαρκόπουλος καὶ λοιποὶ Ἀμερικανοὶ ἐπίσημοι.

Ἔτσι τελείωσε ἡ σεμνὴ αὐτὴ τελετὴ ποὺ ἀποτελεῖ παρόρμησι πρὸς μίμησι τοῦ τιμηθέντος ἀστυφύλακος Μπλέτσα καὶ πρὸς ἄμιλλαν. Τὸ ἐλπίζομεν καὶ τὸ εὐχό-

Δίχως τίτλο

Θὰ προσπαθήσω νὰ σηκώσω τὴ βαρειὰ ταφόπετρα καὶ νὰ σοῦ μιλήσω.
Τὴ βαρειά σου ταφόπετρα νὰ σαλέψω δὲ τὸ μπορῶ...

Θέλω νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ἄφισες πίσω, γιὰ τὸ φθινόπωρο καὶ τὴν ἄνοιξη. Γιὰ τὸν 'Απρίλη ποὺ περιμένει φρουμάζοντας νὰ μᾶς ἔρθῃ, γιὰ τοὺς δικούς σου 'Απριλομάϊδες ποὺ ἔθαψες... Γιατί; Νὰ θάψῃς τὰ εἴκοσι ἕξη σου χρόνια βαθειὰ στὴ γῆ, μονάχος, γιατί; Καὶ δὲ μοῦ λές, μὲ Smith & Wesson, ναί; Τὸ χέρι σου δὲ βάρυνε, τὸ κρῦο ἀτσάλι δὲ σ' ἔκανε νὰ μετανοιώσῃς. Κι' ἄφισες τὸ δρόμο σου στὴ μέση; Πῶς δὲ κατάφερες νὰ φτάσῃς; Ἔτσι στὰ μισὰ τοῦ δρόμου... 'Εσὺ ποὺ δὲ λογάριασες τὸ Χάρο, φοβήθηκες τὸ λίγο δρόμο; 'Απόστασες καϋμένε μου... Εἶναι νὰ παρατᾷς σήμερα τὸ δρόμο σου καὶ νὰ φεύγῃς; Θὰ τὸ ξέρῃς βέβαια ποὺ θὰ πᾶμε στὸ φεγγάρι, κι' ἀκόμα τὴ ζωὴ θὰ παρατείνωμε, θὰ μακρύνωμε τὸ δρόμο... Κι' ἐσύ. Καλά, δὲν ἤξερες πὼς ὁ χειμώνας πάντα θὰ περνάῃ; Κι' ἡ ἄνοιξη πὼς ἔρχεται, δὲν ἤξερες; Γιὰ κύττα αὐτοῦ ποὺ εἶσαι, νά, ἔτσι νὰ κάνῃς θὰ νοιώσῃς πὼς ἡ γῆ κοιλοπονάει... θὰ γεννήσῃ τὴ νέα ζωή! Μυριάδες λουλούδια θὰ φυτρώσουν, ἀμέτρητα ζουζούνια θὰ τραγουδήσουν, ἑκατομμύρια ζωὲς θὰ πρωτοζήσουν, κι' ἐσύ; Νὰ κοίτεσαι ἄβουλος αὐτοῦ... Πῶς δὲ τὸ σκέφθηκες τραγικὲ συνέδελφε;

Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, ἄσε τὶς δικαιολογίες... 'Αδιέξοδος, ἀδιέξοδος καὶ ἀδιέξοδος... σὲ πιστεύω, σὲ πιστεύω, ναὶ ἀκόμα καὶ τὸ Δύο—ἕξη· κι' ὕστερα; 'Εμᾶς δὲ μᾶς ἔβαλες στὸ νοῦ; Καλά, καλά, ἔχεις δίκηο. "Ακου νὰ δῇς : 'Επίσημοι θ' ἀργήσουν νὰ ξανάρθουν, κι' ἄκου ἀκόμα, ἐμεῖς πήραμε τετράωρο ἀπαλλαγῆς γι' αὐτό. 'Αλλὰ στὸ λέω θ' ἀργήσουν νὰ ξανάρθουν! Γιὰ τὴν Κύπρο μὴ τὰ ρωτᾷς δὲν ἔγινε τίποτα ἀκόμα... 'Αλλὰ δὲ μοῦ λὲς τὶ σὲ νοιάζουν ὅλα τοῦτα; Μὲ συγχωρᾷς... σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ ρωτήσω... νὰ σὲ ρωτήσω... δὲ βαριέσαι θὰ στὸ πῶ... Λένε πὼς τάχα φταίει ἡ ἀγάπη... ποὺ πῆρες τὴν ἀπόφαση... νὰ τὸ πιστέψω; Κι' ἂν ναί, ἡ ἀγάπη, πῶς τὰ ταίριασε μὲ τὸ θάνατο; Δὲν θέλω νὰ μάθω τὰ μυστικά σου, μὰ ἔτσι ἀπὸ περιέργεια ρωτάω!

Σήμερα ποὺ λὲς εἶναι Καθαρὰ Δευτέρα, ἔχει ἕνα οὐρανὸ καταγάλανο καὶ νὰ ἰδῇς ἀετούς... χαρταετοὺς ντέ, θὰ τοὺς θυμᾶσαι κι' ἀπὸ πέρισυ! Καὶ φέτος τὰ ἴδια. Γεμᾶτος ὁ οὐρανὸς χαρταετούς, γεμᾶτος ὁ τόπος... Οἱ χαρταετοὶ ἀνεβαίνουν ψηλά, τὸ ξέρεις δὰ πόσο ψηλὰ ἀνεβαίνουν μὲ τὶς κωμικές τους οὐρές... ὥσπου νὰ φυσήξῃ δυνατὸς ἀέρας καὶ νὰ τοὺς πάρῃ γιὰ νὰ γκρεμιστοῦν ὕστερα οἱ... χαρταετοί!

Μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω πὼς καὶ σήμερα ὅλες οἱ ἀλλαγὲς βγῆκαν κανονικὰ καὶ μάλιστα μᾶς διάβασαν ὅλα τὰ τηλεφωνήματα. 'Ιδιαίτερα μᾶς ἐπέστησαν τὴ προσοχὴ στοὺς χαρταετούς, μὰ εἶναι δυνατὸ νὰ τὰ βάλουμε μὲ δαύτους; Οὔτε νὰ τοὺς πουλᾶνε λέει οὔτε νὰ τοὺς ὑψώνουν...

Προχτὲς ρώταγε τὸ Τρίτο γιὰ σένα. Τοὔπαν πὼς ἔφυγες μ' ἕνα Smith & Wesson στὴν ἀγκαλιὰ κι' εἶχες λέει χυμένα τὰ μυαλά!...

I. M.

μεθα. Αἱ στῆλαι τοῦ περιοδικοῦ ἀναμένουν νὰ φιλοξενήσουν καὶ πάλι τὸν καλύτερο ἀστυφύλακα τοῦ 1958.

Τελειώνοντας ἀπευθύνομε ἕνα μεγάλο «εὖγε» πρὸς τοὺς Λάϊονς 'Αθηνῶν καὶ πρὸς τὸν βραβευθέντα ἀστυφύλακα καὶ τοῦ εὐχόμεθα τό: «Αἰὲν ἀριστεύειν».

Γ. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

Γεώργιος Καραϊσκάκης

('Ο γυιὸς τῆς Καλογρηᾶς)

• 23 'Απριλίου 1827 — 23 'Απριλίου 1958 •

'Ανήμερα τοῦ 'Αγίου Γεωργίου, στὶς 23 'Απριλίου 1827, πέθανε ὁ Γεώργιος Καραϊσκάκης, ὑποκύπτοντας στὰ βαρειά του τραύματα. Πολεμῶντας τὴν προηγουμένη ἡμέρα τοὺς Τούρκους στὸ Φάληρο, πληγώθηκε βαρειὰ στὸ ὑπογάστριο.

Στὶς 23 'Απριλίου ἡ 'Ελλὰς ἔχασε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξέχουσες φυσιογνωμίες τῆς 'Επαναστάσεως. 'Ο θάνατος τοῦ Καραϊσκάκη ἐστοίχισε πολὺ ἀκριβὰ στὸν κατοπινὸ ἀγώνα τῆς πατρίδος μας. 'Ο Καραϊσκάκης, δίκαια ἀνεγνωρίσθηκε σὰν ἕνας τῶν μεγαλυτέρων στρατηγῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας.

Γεννήθηκε τὸ 1782. Πατέρας του ἦταν ὁ Δημήτρης Καραϊσκάκης. Μητέρα του ἡ Ζωή, ἀπὸ τὴ Σκουληκαριὰ τῆς "Αρτας, ἀδελφὴ τοῦ Κώστα Δημισκῆ. Τὸ ὄνομα Καραϊσκάκης φαίνεται πὼς εἶναι ὑποκοριστικὸ τοῦ Καραΐσκος, τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθετον τοῦ ΚΑΡΑΣ (μαῦρος) καὶ ΙΣΚΟΣ ἢ ΙΣΚΑ (θαμνῶδες φυτό).

'Η μητέρα του εἶχε καλογερέψει ἄνευ κουρᾶς. Σὲ νεαρὰ ἡλικία ὁ Καραϊσκάκης ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ 'Αλῆ Πασσᾶ τῶν 'Ιωαννίνων, ὅπου φυλακίσθηκε καὶ ἔμαθε τὰ πρῶτα λίγα γράμματα. 'Ορφανὸς ἀπὸ πατέρα, τὰ πρῶτα του χρόνια τὰ πέρασε διάγοντας ἀλήτικο βίο ὀρφανοῦ καὶ κατατρεγμένου, ἄλλοτε σὰν γιδοβοσκὸς καὶ ἄλλοτε «λεύτερο πουλὶ τῆς ἁρπαγῆς καὶ τῆς κλεψιᾶς».

Τὸ 1798, μὲ τὸ ψευδώνυμο Καραλῆς, ἀκολούθησε τὸν 'Αλῆ Πασσᾶ ἐκστρατεύοντας ἐναντίον τοῦ περίφημου Πασβάνογλου (φίλου τοῦ Ρήγα Φεραίου). Σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τὸν Πασβάνογλου, ὁ ὁποῖος ὅμως ἀργότερα τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. 'Ο Καραϊσκάκης γύρισε ξανὰ στὸν 'Αλῆ.

Εἶχε παντρευθῆ τὴν Γκόλφω τῶν Ψαρογιαννέων ἀπὸ τὸ χωριὸ Σύντεκνο τοῦ Βάλτου. Μικρὸς τὸ σῶμα, ἀσθενὴς καὶ καχεκτικός, ἔκλεινε στὰ στήθη του ψυχὴ ἡρωϊκή. Στῆθος πρὸς στῆθος πολεμοῦσε τοὺς ἐχθρούς. Πρῶτος ἔπεφτε στὶς μάχες καὶ τελευταῖος ἀποχωροῦσε.

"Οταν κάποτε ὁ 'Αλῆς τὸν ρώτησε, πιὸ ἀξίωμα ἐπιθυμοῦσε, ὁ Καραϊσκάκης τοῦ ἀπάντησε: («'Αν μὲ νομίζῃς ἄξιο γι' ἀφέντη, κάμε με ἀφέντη, ἂν γιὰ δοῦλο, κάμε με δοῦλο. "Αν ὅμως γιὰ τίποτε, ρίξεμε στὴ λίμνη».

Τὸ 1820, ὅταν ὁ ἀντάρτης 'Αλῆς πολιορκήθηκε ἀπὸ τὰ Σουλτανικὰ στρατεύματα, ὁ γυιὸς τῆς Καλογρηᾶς, πολέμισε μαζί του. 'Αργότερα, πῆγε μὲ τὸ μέρος τῶν ἀντιπάλων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κεῖ πολὺ γρήγορα δραπέτευσε.

Τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1821 τὸν βρίσκουμε νὰ ἀγωνίζεται ὅπως ξεσηκώσῃ τὰ γύρω ἀπὸ τὴ Βόνιτσα χωριά, σὲ ἐπανάσταση κατὰ τῶν Τούρκων. 'Αργότερα πῆγε στὰ Τζουμέρκα καὶ ὕψωσε τὴ Σημαία τῆς 'Επαναστάσεως.

'Απὸ μικρὸ παιδὶ ὁ Καραϊσκάκης, ποθοῦσε νὰ γίνῃ καπετάνιος τῶν 'Αγράφων. Τοῦτο πράγματι τὸ πέτυχε στὰ μέσα τοῦ 1821 μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Γιαννάκη Ράγκου.

Οἱ κακουχίες καὶ οἱ στερήσεις, σοβαρὰ ἐπέδρασαν στὴν ὑγεία του. Εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ φυματίωσι. Τὸ 1823 ἕνεκα τῆς παθήσεώς του, πῆγε στὴν 'Ιθάκη γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ γνωστοὺς καὶ ἐπιφανεῖς γιατρούς. 'Εκεῖνοι, βλέποντας πὼς λίγες ἐλπίδες ζωῆς τοῦ ἔμεναν, τὸν συνεβούλευσαν νὰ μείνῃ στὴν 'Επτάνησο. 'Ο Καραϊσκάκης ὅμως δὲν τοὺς ἄκουσε. Νοσταλγῶντας τὴν Στερεά, γύρισε στ' "Αγραφα.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Μαΐου 1825, τὸν συναντᾶμε γενικὸ ἀρχηγὸ τῶν ἔξω τοῦ Μεσολογγίου 'Ελληνικῶν δυνάμεων. Τὸ Μεσολόγγι ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ τὸν Κιουταχῆ καὶ ἀργότερα ἀπὸ τὸν 'Ιμβραὴμ Πασσᾶ τῆς Αἰγύπτου. 'Ο Καραϊσκάκης μαζὶ μὲ τὸν Κίτσο Τζαβέλλα καὶ ὕστερα ἀπὸ συμφωνία μὲ τοὺς ἄντρες τῆς φρουρᾶς τοῦ Μεσο-

λογγίου, προσπάθησε νὰ χτυπήσῃ τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο ἀπὸ ξηρᾶς. Ἡ προσπάθειά του, καίτοι ἀπέτυχε, τόνωσε τὸ ἠθικὸ τῶν πολιορκημένων καὶ ἔφερε μεγάλες ἀπώλειες στὸν ἐχθρό.

Τὴν νύκτα τῆς 10/11 Ἀπριλίου 1926, τὸ Μεσολόγγι, ἔπεσε. Τὸ προπύργιο τῆς Ἐπαναστάσεως λύγισε. Ἡ πόλις τῶν «ἐλευθέρων πολιορκημένων» ὑπέκυψε. Κείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Καραϊσκάκης βρισκόταν ἄρρωστος στὸ Πλάτανο τῆς Ναυπακτίας.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1826, προσκαλεῖται ἀπὸ τὸν Ζαΐμη, στὸ Ναύπλιο. Διορίζεται Ἀρχιστράτηγος τῆς Ρούμελης. Ὁ Ζαΐμης, καίτοι ἦταν προσωπικὸς ἐχθρὸς τοῦ Καραϊσκάκη, δίνοντάς του τὸν διορισμό, τὸν χαιρέτισε διὰ χειραψίας. Ὁ γυιὸς τῆς Κολογρῆᾶς, συγκινημένος εἶπε: «Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ὡς τώρα δὲν ἔκανα ὅσο ἔπρεπε τὸ χρέος μου πρὸς τὴν πατρίδα. Ὅταν θέλω γίνομαι ἄγγελος καὶ ὅταν θέλω διάβολος. Εἰς τὸ ἑξῆς πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ γίνω ἄγγελος».

Στὶς 19 Ἰουλίου 1826, μὲ 680 ἄντρες μαζί του ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Ναύπλιο γιὰ τὴ Στερεά. Στὴν Ἀττικὴ εἶχε μπεῖ πλέον ὁ Ὀμὲρ Πασσᾶς τῆς Καρύστου, ἀργότερα δὲ κατῆλθε ἀπὸ τὴ Θήβα καὶ ὁ Κιουταχῆς.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ ἴδιου χρόνου, βρισκόμενος στὴν Ἐλευσίνα, διαφωνεῖ μὲ τὸν Φαβιέρο στὴν τακτικὴ τοῦ πολέμου. Ὁ Κιουταχῆς εἶχε καταλάβει τὴν κάτω πόλη τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Καραϊσκάκης ἐνίσχυσε τὴν φρουρὰ τῆς Ἀκροπόλεως μ' ἕνα τμῆμα ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κριεζώτη, τὸ ὁποῖον τὴν 10ην Ὀκτωβρίου μπόρεσε καὶ μπῆκε στὴν Ἀκρόπολη.

Στὶς 23 Φεβρουαρίου 1827, ὕστερα ἀπὸ τετράμηνο νικηφόρο πορεία, ἀφοῦ ἐλευθέρωσε ὅλη τὴν Στερεά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Βόνιτσα, τὸ Μεσολόγγι καὶ τὸν Ἔπαχτο, γύρισε στὴν Ἐλευσίνα μαζὶ μὲ 1000 περίπου ἄντρες. Δύο χιλιάδες Πελοποννήσιοι μὲ τὸν γενναῖον Θ. Κολοκοτρώνη, τοὺς Πετμεζάδες, τὸν Σισίνη καὶ ἄλλους, εἶχαν ἔλθει σὲ ἐνίσχυσί του. Ἀργότερα ἦλθε ὁ Κόχραν, στόλαρχος ὅλων τῶν ναυτικῶν δυνάμεων καὶ ὁ Τσούρτς, διευθυντὴς τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων, διωρισμένοι καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν Συνέλευσι τῆς Τροιζῆνος.

Ὅταν κάποτε ἔφθασε στὸν Πειραιᾶ Γαλλικὸ πολεμικὸ φέρνοντας τὸν Δεριγνύ, ὁ Καραϊσκάκης πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Ἐκεῖ συναντήθηκε μὲ τὸν Κιουταχῆ. Μεταξὺ τῶν δύο θανασίμων ἐχθρῶν, ἔγινε ἡ κάτωθι στιχομυθία :

Κιουταχῆς: «Τί κάνεις Καραϊσκάκη; Ἐγὼ ἔλεγα πὼς θὰ ἔλθῃς εἰς τὰ Βιτώλια, νὰ προσκυνήσῃς καὶ νὰ σοῦ δώσω ὅλα τὰ Βιλαέτια ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὡς τὴν Ἄρτα».

Καραϊσκάκης: «Ἐγὼ νὰ προσκυνήσω; Ἂν ἐσὺ εἶσαι Ρούμελης Βαλεσῆς, εἶμαι κι' ἐγὼ ἄλλο τόσο. Κι' ἂν ἡ Κυβέρνησίς μου ἤξερε πὼς τώρα μιλᾶμε μαζί, θὰ μὲ κρέμαγε, ἐμένα καὶ 15.000 στρατὸ ποὺ ἔχω στὴν Ἐλευσίνα».

Κιουταχῆς: «Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ σὲ κρεμάσῃ;».

Καραϊσκάκης: «Μήπως ἐσένα δὲν σὲ κρεμᾷ ὁ Σουλτᾶνος ὅταν θέλῃ; Ναὶ ἢ ὄχι;».

Κιουταχῆς: «Ναί, διότι ἐγὼ ἔχω βασιλιᾶ».

Καραϊσκάκης: «Καὶ μένα ἡ Διοίκησίς μου μὲ κρεμᾷ, διότι τὴν ἔχω βασίλισσα».

Ὁ διορισμὸς τοῦ Κόχραν καὶ τοῦ Τσοὺρτς ἦταν ἀτυχὴς ἀπόφασις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ἡ ἀνάμιξις αὐτῶν στὶς πολεμικὲς ἐνέργειες, παρέλυε τὶς διαταγὲς τοῦ Ἀρχιστρατήγου. Μ' αὐτοὺς τοὺς δύο, πολλὲς φορές, ὁ Καραϊσκάκης εἶχε φιλονικήσει.

Σὰν μοιραῖο σφάλμα μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ἡ μετ' αὐτοθυσίας ριψοκίνδυνη προσωπικὴ ἐπέμβασις τοῦ Καραϊσκάκη, σ' ὅλες τὶς συμπλοκές. Ὁ Κολοκοτρώνης, τοῦ ἔλεγε, πὼς εἶναι ἀνάγκη νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ σωθῇ καὶ ἡ πατρίς.

Ἐκ χαρακτῆρος ἀτίθασσος ὁ Καραϊσκάκης, τὴν 22 Ἀπριλίου 1827, μὲ μεγάλο πυρετό, πῆρε μέρος σὲ μιὰ μικροσυμπλοκὴ στὸ Φάληρο, ὅπου καὶ πληγώθηκε βαρειὰ στὸ ὑπογάστριο. Τὴν ἄλλη μέρα, ὑπέκυψε στὰ τραύματά του, ἀφοῦ προηγουμένως μετάλαβε τῶν Ἀχράντων.

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

.....

.....

Ἡ Φρανσουὰζ γλυστρᾷ τὸ χέρι της πάνω στὰ βελουδένια μαλλιά του, καὶ προχωρεῖ στὸ διπλανὸ παιδί...

Ὁ «Ραντὰρ» εἶναι μισοκοιμισμένος... Τ' αὐτιά του ξαπλώνονται φαρδειὰ πλατειὰ πάνω στὸ μαξιλάρι... Μόλις τὴ βλέπει, παρ' ὅλον ὅτι μισοκοιμᾶται, βρίσκει τὴ δύναμη νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴ χαιρετήσῃ στρατιωτικά, ἐνῷ τὰ πάντοτε σκασμένα, χοντρά του χείλη σιγομουρμουρίζουν: «Καλὴ 'σπέρα, 'Αρχηγὲ Φρανσουάζ! καὶ καλὴ νύχτα!..». Αὐτὸ τὸ παιδί, ὁ Τιμεόν, ποὺ τὸν φωνάζουν «Ραντάρ», εἶναι τὸ πιὸ εὐσυνείδητο καὶ τὸ πιὸ πειθαρχημένο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἡ κοπέλλα τοῦ φιλεῖ τὰ σκληρὰ μάγουλα, καὶ αὐτὸ κλείνει ὁλότελα τὰ μάτια καὶ βυθίζεται στὸν ὕπνο.

...Παρὰ κάτι ὁ «παρὰ νὰ» προσποιεῖται ὅτι κοιμᾶται...

«Φτύσε τὴν τσίκλα σου» τοῦ ψιθυρίζει ἡ Φρανσουζά. «Ἂν νομίζῃς ὅτι δὲν σὲ κατάλαβα γελάστηκες... Ἐμπρὸς λοιπόν... Φτύσε εἶπα τὴν τσίκλα σου...».

Ὁ «παρὰ-νὰ» ἀνοίγῃ τὰ μάτια... Ὕστερα τόνα του χέρι, ποὺ εἶναι λευκὸ καὶ γεμᾶτο κιτρινωπὲς κηλίδες, βγαίνει ἀργά, σὰν τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντος, κι' ἔρχεται ν' ἀναζητήσῃ τὴν τσίκλα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πάντοτε ὑγρά χείλη του... Τὴν κολλᾷ μὲ πονηρία πάνω στὸ λευκὸ ξύλο τοῦ κρεβατιοῦ, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ξαναπάρῃ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ...

Θάφτηκε στὴ Σαλαμίνα. Ὁλόκληρη ἡ Ἑλλὰς ἔκλαυσε τὸν χαμό του. Λέγεται, πὼς ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης ἔμαθε τὸν θάνατό του, κάθισε σταυροπόδι καὶ μοιρολογοῦσε σὰ γυναίκα.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Καραϊσκάκη, ἀκολούθησε ἡ καταστροφὴ τοῦ 'Αναλάτου καὶ τὸ περὶ τὴν 'Ακρόπολιν Ἑλληνικὸ στράτευμα διελύθη. Τὸ ἄνθος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος—1.500 ἄνδρες—ἐκάλυψε τὸ πεδίον τῆς μάχης. Οἱ στρατηγοὶ Βεΐκος, Τζαβέλλας, Μπότσαρης, Νοταρᾶς, ἐφονεύθησαν. Ὁ Καλλέργης καὶ ὁ Δράκος αἰχμαλωτίσθηκαν.

Ἔτσι ἔζησε κι' ἔτσι πέθανε ὁ γυιὸς τῆς Καλογρηᾶς. Τοῦτες τὶς μέρες, φέρνομε στὴ μνήμη μας τὴ μορφὴ τοῦ μεγάλου κείνου ἀγωνιστοῦ, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε πολεμῶντας γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας.

Μὲ τέτοιους ἥρωες καὶ μὲ τέτοιες θυσίες, ἀνέκαθεν ἡ Πατρίς μας πρόσφερε στὴν ἀνθρωπότητα τῆς καλλίτερες ὑπηρεσίες. Διέλυσε τὰ σκοτάδια τῆς βαρβαρότητος ἔδωσε τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ στάθηκε πάντοτε ὑπέρμαχος τῆς ἐλευθερίας.

Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΣ

Ἡ Φρανσουὰζ τὸν προσπερνᾶ καὶ σταματᾶ μπροστὰ στὸ κρεβάτι τοῦ Ἀλλὲν Ρομπέρ...

Ὁ μικρὸς Ἀλλὲν κοιμᾶται... Κοιμᾶται ὁλόκληρος σκεπασμένος... Ἀπ' ὅλο του τὸ σῶμα δὲν διακρίνεις τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ καστανὴ τούφα μαλλιῶν πάνω στὸ ἄσπρο μαξιλάρι... Μοιάζει σὰν ἕνα δάσος ἔλατα σὲ μιὰ χιονισμένη πεδιάδα...

Ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ τὰ χαϊδεύει μὲ τὰ δάκτυλά της, σκύβει καὶ τὰ ἀγγίζει μὲ τὸ μάγουλό της, κι' ὕστερα συνεχίζει τό βραδυνό της γύρο...

Καὶ νὰ ὁ Μάρκ!!! ἀγέρωχα καθισμένος στὸ κρεβάτι του!!!

—«Καλὴ 'σπέρα Μάρκ!!! Θὰ πρέπῃ νὰ εἶσαι κουρασμένος...».

—«Ὄχι...».

—«Μὰ τότε γιὰ δές!!! Ξέχασες νὰ ἀφήσῃς τὰ παπούτσα σου κάτω... Πήγαινέ τα Μάρκ!!! Πήγαινέ τα στὸ μικρὸ δωμάτιο κάτω ἀπὸ τὴ σκάλλα!!!».

—«Ὄχι!..».

—«Μάρκ!!!».

«Δὲν θὰ πάω!!!».

—«Κι' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ πᾷς!!!».

Ἀντιμετωπίζονται σιωπηλοί, ὑπερήφανοι... Ὅμως στὸ τέλος κάποιος θὰ ὑποκύψῃ, θὰ κατεβάσῃ τὰ μάτια... Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ Μάρκ... Τὰ πτερύγια τῆς μύτης του σκεπάζονται ξαφνικὰ ἀπὸ ἱδρώτα...

—«Πηγαίνω... ἀλλά...».

—«Ἀλλὰ τί, Μάρκ;...».

—«Θὰ δῆτε!!!...».

Τὴν μισεῖ... Καὶ μισεῖ τὸν ἑαυτό του γιατὶ τὴν μισεῖ... Νομίζει ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κοιτῶνος τὸν παρακολουθοῦν μὲ τὰ μάτια, ἐνῷ διασχίζει τὸν διάδρομο μὲ τὴν λύσσα στὴν καρδιά, μισόγυμνος καὶ μὲ τὰ παπούτσια στὸ χέρι...«Αὔριο θὰ τοὺς σπάσω τὴ μούρη» συλλογίζεται ἕξαλλος...

Ἐπειδὴ ἀργεῖ νὰ ξανανέβῃ, ἡ Φρανσουὰζ ἀνήσυχη κατεβαίνει τὴν σκάλα, αὐτὴ ποὺ λογάριαζε νὰ μὴν τὴν ξαναδῇ πρὶν ἀπὸ τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ...

Στὴ γωνιὰ τοῦ καταφυγίου στέκεται ὄρθιος ὁ Μάρκ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἀνάμεσα σὲ εἴκοσι λασπωμένα ζευγάρια παπούτσια...

—«Τί περιμένεις, Μάρκ;...».

Μὲ δυὸ κινήσεις τοῦ κεφαλιοῦ ἀπομακρύνει τὰ ξανθιὰ μαλλιά του ἀπὸ τὸ ὀργισμένο του πρόσωπο.

—«Θὰ μείνω ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα...».

—«Μά, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ κοιμηθῇς!!!».

—«Ἀσφαλῶς»...

—«Καλὰ» λέει ἤσυχα ἡ Φρανσουάζ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

«Καλὰ λοιπόν... Θὰ ξανανέβω στὸν κοιτώνα, ἀλλὰ δὲν θὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ... θὰ μείνω ἄϋπνη...».

—«Γιατί;...».

—«Ἁπλούστατα γιατὶ δὲν θέλω νὰ κοιμᾶμαι στὰ ζεστὰ ἥσυχη, ἐνῷ τὸ ἀγόρι μου κάθεται στὸ κρῦο καὶ δὲν κοιμᾶται...».

Ὁ Μάρκ σηκώνει τοὺς ὤμους καὶ προσποιεῖται ὅτι κυττάζει ἀλλοῦ... Ἐν τούτοις πίσω ἀπ' τὸν ξανθὸ φράχτη τῶν μαλλιῶν του, παρακολουθεῖ μὲ βλέμμα γεμᾶτο ἀγωνία τὴν Ἀρχηγό, ποὺ τακτοποιεῖ μερικὰ ζευγάρια παπούτσια, ἐπιθεωρεῖ τὸ καταφύγιο, γυρίζει τὴν πλάτη, βγαίνει καὶ κλείνει τὴν πόρτα...

.....

.....

Εἶναι πιὰ νύχτα... μιὰ νύχτα ἀπέραντη ποὺ τρυπώνει, ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παρά-

θυρα, μέσα στὸν κοιτώνα καὶ στήνει ἐκεῖ τὸ βασίλειό της... Εἴκοσι ἀνυπεράσπιστα παιδιὰ εἶναι παραδομένα στὰ μάγια της... Ὀνειρεύονται...

Καὶ μέσα στὰ ὄνειρά τους στήνουν ἕναν ἀτέλειωτο χορὸ χίλια δυὸ ἀγαπημένα πράγματα... Ὁ Μικρὸς Πρίγκιπας... ὁ Τεντέν... ὁ Μίκυ... ἡ ἀρκούδα... ἡ ἀδελφὴ τοῦ φίλου... ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουάζ...

Μὰ ἐκτὸς ἀπ' τὰ μυθικὰ αὐτὰ πράγματα τοῦ κύκλου τῶν ὀνείρων τους, ξεπηδοῦν ἀπ' τὸ παρελθὸν ἕνα σωρὸ ἄλλα πραγματικὰ κι' ἐφιαλτικὰ πρόσωπα ἀποσπασμένα ἀπ' τὸν κύκλο τῆς χθεσινῆς ζωῆς τους...

Μεθυσμένοι πατεράδες... μητριές... ἀστυνομικοί... ταβέρνες... ἀγαπητικοὶ μὲ τὶς μεγαλύτερες ἀδελφές τους... πόρνες... σύντροφοι τοῦ δρόμου, μὲ γκρίζο κοστούμι... φτώχεια καὶ διαφθορά... πρόσωπα ρυπαρὰ κι' ἀποχαυνωμένα... ἕνας κόσμος ὁλόκληρος, ποὺ πλαισιώνεται ἀπὸ φωνές, ἀπὸ βλαστήμιες, ἀπὸ μπουκάλες κρασιοῦ, ἀπὸ συμπλοκὲς καὶ κτυπήματα...

Ἕνας ὁλόκληρος κόσμος χθεσινός... Ὁ κόσμος τοῦ σπιτιοῦ τους ποὺ δὲν θέλουν τὰ παιδιὰ νὰ τὸν σκέφτουνται, ποὺ τὸν διώχνουν κάθε μέρα, καὶ ποὺ ὅμως αὐτὸς ξαναγυρίζει κάθε νύχτα γιὰ νὰ ξεφυτρώσῃ τὴν ἀπαίσια σκηνοθεσία του μέσα στὸν κάτασπρο κοιτώνα... Κι' ἐτοῦτος ὁ τραγικὸς κόσμος τὰ τυραννᾷ κάθε βράδυ, χωρὶς οἱ ἄλλοι, οἱ μεγάλοι, νὰ μποροῦν νὰ φανταστοῦν τὸ μαρτύριό τους... Χωρὶς νὰ καταφέρουν νὰ μάθουν τὸ φοβερὸ μυστικό τους...

Ναί! Κανεὶς δὲν ἔμαθε κι' οὔτε ποτὲς θὰ μάθῃ γιατὶ ὁ Κολόμπο κλαίει ἐνῷ κοιμᾶται... γιατὶ σφίγγει ξαφνικὰ ὁ Μισὲλ τὶς γροθιές του μὲς στὸν ὕπνο του... γιατὶ ὁ Ραντὰρ λαχανιάζει καὶ στριφογυρίζει στὸ κρεβάτι του... γιατὶ ὁ «παρὰ-νὰ» ἀναστεγάζει κάθε τόσο καὶ λιγάκι... γιατὶ ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ παραμιλάει ἀκατάληπτα... γιατὶ ὁ Πάουλο ὁ ἀνίκητος ξαναγίνεται κάθε βράδυ τὸ «παιδὶ τῆς δυστυχίας...».

Κάθε παιδὶ ἔχει τὸ δικό του νυκτερινὸ ἐφιάλτη, ποὺ τὸ ρίχνει στὴ μαρτυρικὴ δίνη κακῶν ἀναμνήσεων...

Ἂν τὰ ξυπνοῦσε κανεὶς ἀπότομα αὐτὴν τὴν ὥρα τῆς νύχτας θἄβλεπε τὰ πιὸ παράξενα πράγματα μ' ἐτοῦτα τὰ δύστυχα παιδιά...

Ἄλλο θὰ ξεσποῦσε ἀπότομα σὲ νευρικὰ γέλοια... ἄλλο θἄκλαιγε μὲ λυγμούς... ἄλλο θὰ ριχνόταν στὴν ἀγκαλιά σας φοβισμένο, γυρεύοντας προστασία... ἄλλο θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ σᾶς τραυματίσῃ...

Ἄλλο... Καθένα μὲ τὸν ἐφιάλτη του!!!

Πολλὲς φορὲς ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουάζ, πρὶν νὰ κοιμηθῇ, ξανακάνει ἕνα ἀκόμα γύρο, μέσα στὸν σιωπηλὸ θάλαμο τῶν κοιμισμένων πιὰ παιδιῶν... Καὶ κάπου-κάπου τὰ πρόσωπά τους τὴν τρομάζουν... Προσπαθεῖ τότε νὰ μαντεύσῃ ἂν εἶναι ἡ κακία ἢ ἡ δυστυχία, τὸ παράπονο ἢ τὸ μῖσος ποὺ τὰ ἀγριεύει...

Ἡ ἴδια εἰκόνα ἀκριβῶς ὑπάρχει αὐτὴν τὴν στιγμὴ καὶ στ' ἄλλα δυὸ κτίρια τοῦ Τερνεραί, σ' ὅλα τὰ κτίρια ὅλων τῶν Κέντρων τῆς Γαλλίας... Χιλιάδες παιδιὰ ἀγριεύουν κάθε νύχτα, παραδομένα σὲ φαντάσματα... κυνηγημένα ἀπ' τοὺς ἐχθρούς τους, τοὺς μεγάλους... Κι' ὅμως... Πόσες δεκάδες χιλιάδες ἄλλων παιδιῶν, ἐτούτη τὴν ὥρα, γυρίζουν ἄσκοπα στοὺς δρόμους, στὶς ἀγορὲς καὶ στὶς ταβέρνες, μὲ τὰ χέρια στὶς ἄδειες τσέπες τους... Πίνουν, κλέβουν, παραμονεύουν, φεύγουν, ἀλητεύουν, ἐκπορνεύονται ἀνάμεσα σὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, διαφθείρονται ἀπ' τοὺς ψεύτικους φίλους τους, πού, πολλὲς φορές, εἶναι ὅμοιοι μὲ τοὺς διεφθαρμένους γονεῖς...

Ὁ κόσμος γι' αὐτὰ τὰ ἀλητόπαιδα εἶναι ἕνα ἀπέραντο ἐργοστάσιο, μιὰ ἀπέραντη ταβέρνα, ἕνα ἀπέραντο γήπεδο, μιὰ παντοτεινὰ χειμωνιάτικη νύχτα... Ὅλα εἶναι ὅμοια παντοῦ... Κάθε μέρα ὅμοια μὲ τὴν προηγούμενη, δίχως καμμιὰ ἐλπίδα, δίχως φῶς, δίχως εὐτυχία...

(Συνεχίζεται)

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΜΑΪΟΣ

«Μάη κι' μάγεψέ τουνα
τοὺ νιὸ ποὺ μ' ἀγαποῦσε,
ὅπου φιλοῦ κι' ἔλεγε
ἀγάπη δὲν ἀρνιέται...».

Ἀπὸ τὸ λαϊκὸ τραγούδι «Ἡ ἀπαρνημένη»

Ἕνας αἰθέριος κόσμος κινεῖται μέσα στὸν Μάϊο καὶ κάνει τὴν φύση περισσότερο ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλον μήνα. Ὀργιάζουν τὰ χρώματα ὁλόγυρα καὶ τὸ τραγούδι τῶν βουνῶν, τῆς θάλασσας καὶ τῶν κάμπων, κάνει τὴν ψυχὴ νὰ ὑμνήσῃ τὴν ἀπροσμέτρητη μαγεία ποὺ χέρι δημιουργικὸ ἔντυσε τὴν γῆ. Τὰ πάντα, ἀπὸ τὸ κοχύλι τῆς ἀμμουδιᾶς καὶ τὸ κατασπαραγμένο κορμὶ τοῦ μετέωρου βράχου, ἴσαμε τὴν μεθυσμένη παπαρούνα, ζοῦν τὴν εὐλογημένη ὥρα τους. Εἰδύλλιο γῆς καὶ οὐρανοῦ οἱ ὧρες τοῦτες καὶ ὕμνος στὴν πάνσοφη πρόνοια οἱ μέρες ποὺ χρύσωσε τὸ φῶς.

Χαρὰ τοῦ ματιοῦ καὶ δόνισμα τῶν αἰσθήσεων ἡ Ἑλληνικὴ γῆ αὐτὸν τὸν μήνα. Ἀστράφτουν οἱ θάλασσες σὰν ἀντίστροφοι χρυσογάλαζοι οὐρανοὶ καὶ τὸ σπαρτάρισμα τῆς χαρᾶς, ποὺ δίνει στὸ κορμὶ τὸ ἄμεσο καὶ αἰσθησιακὸ σμίξιμο γῆς καὶ οὐρανοῦ, δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι νέοι χυμοὶ ἐμπότισαν τὰ πάντα. Δὲν εἶναι τὸ ἄρωμα τοῦ Ματου, ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ πλησιάσῃς γιὰ νὰ τὸ νοιώσῃς. Ἔρχεται καὶ σὲ βρίσκει μόνο του, μὲ τὸ φτερὸ τοῦ ἀνέμου καὶ μὲ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας, ὅπου κι' ἂν βρεθῇς. Ἐνεδρεύει πίσω ἀπὸ ἕνα φράχτη, γιὰ νὰ σ' αἰχμαλωτίσῃ πρὶν προφθάσῃς καὶ νὰ προσπεράσῃς. Βρίσκεται ὕπουλα κρυμμένο στὶς κίτρινες μαργαρίτες, τὶς χορτασμένες ἀπὸ νερὸ καὶ ἥλιο, σὰν λυγίζουν τὰ ὑψηλά τους στελέχη ἀνάμεσα στὰ σιτάρια ποὺ ψιθυρίζουν μὲ τὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Βρίσκεται στὶς παπαροῦνες, ποὺ σκεπάζουν ὁλάκερες ἐκτάσεις μὲ τὴν πορφύρα τους, στὸ χαμομήλι ποὺ τρέμει ἀνάμεσα σὲ πηχτὰ κίτρινα λουλούδια γεμᾶτα φῶς καὶ χυμό, στὶς μαργαρίτες καὶ τὶς ἀνεμῶνες ποὺ βλάστησαν στὴ βουνοκορφὴ γιὰ ν' ἀντικρύσουν πλειότερο τὸ φῶς.

Ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἀκούεται θεία μουσική. Στοχάζεσαι τὴ μαγεία τῆς συμφωνίας καὶ προσμένεις ἤχους λυτρωμοῦ. Πρέπει ὁ ἴδιος νὰ πειραθῇς πῶς εὐωδιάζει ἡ ἀγράμπελη στὰ Τέμπη καὶ τὶς πλαγιὲς τοῦ Πηλίου, τὸ μπουγαρίνι στὴ Ζάκυνθο καὶ στὴν Κέρκυρα, ἡ γαρδένια στὴν Εὔβοια καὶ τὶς Κυκλάδες. Ὁ ἴδιος πρέπει νὰ νοιώσῃς τὸ πάθος, τὴν ἀπερίγραπτη εὐτυχία ποὺ φέρνει ἡ ἀνθισμένη λεμονιὰ στ' ἀκρογιάλια τοῦ Κορινθιακοῦ, ἡ ἀνθισμένη πορτοκαλιὰ στὴν Κρήτη καὶ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, στὴν Κυλλήνη καὶ τὴν Ἄρτα. Πρέπει ἀκόμα νὰ νοιώσῃς ὁ ἴδιος τὸ ἄρωμα τῆς μηλιᾶς καὶ τῆς καστανιᾶς στὰ Πιέρια, τοῦ γιασεμιοῦ καὶ τοῦ κισσοῦ στὴν Ρούμελη, τῆς γαζίας καὶ τοῦ κυκλάμινου στὴν Ἀττική, τοῦ κρίνου καὶ τῆς ὄψιμης ἀνεμώνας στὴν Πελοπόννησο. Καὶ τὰ χιλιάδες μελίσσια, ποὺ βυθίζουν πεινασμένη προβοσκίδα στὴν καρδιὰ τῶν λουλουδιῶν, γιὰ νὰ πιοῦν τὸ μέλι καὶ ν'

ρουφήσουν τὴν ξανθὴ γύρη τοῦ ἔρωτα, θὰ συνθέσουν μὲ τὸ βούϊσμα τὴν ἀτέλειωτη ραψῳδία τῆς χαρᾶς καὶ νὰ φέρουν τὴν ψυχή σου κοντὰ στὸν Πλάστη τῆς ἁρμονίας γῆς καὶ οὐρανοῦ.

***

Ἀνάμεσα στὸν κόσμο αὐτὸν τοῦ Μαΐου κινεῖται ὁ κόσμος τῶν ἀνθρώπων, ἕνας κόσμος ποὺ ἡ ὁμορφιὰ τῆς φύσεως τοῦ ἔδωσε περισσότερη ὁμορφιὰ ζωῆς ἀπὸ ἄλλους μῆνες. Ὅμορφα εἶναι τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, οἱ παραδόσεις, οἱ θρῦλοι, τὰ τραγούδια, τὰ γνωμικά, οἱ παροιμίες καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑλικὰ ποὺ συνθέτουν τὴν ποίηση τῆς λαογραφικῆς ζωῆς.

Πρωταρχικὴ σημασία ἀποδίδεται στοὺς ἔρωτες τοῦ Μαΐου, στὴν ποίηση τῆς ζωῆς ἀνθρώπων καὶ ζῴων. Μποροῦμε νὰ ποῦμε γιὰ τὸν Μάϊο, ὅτι εἶναι ὁ μήνας τῆς ἐρωτικῆς κραιπάλης, ἀφοῦ σχεδὸν ὅλα τὰ ὄντα ὑπακούουν τυφλὰ στὸν ἀκατανίκητο νόμο τῆς ἀναπαραγωγῆς. Ἄνθρωποι καὶ ζῷα ζοῦν ἐντατικὰ τὴν ἐρωτικὴ ζωή, καὶ ἡ αὔρα τοῦ Μαΐου δημιουργεῖ, καὶ τὰ φυτὰ ἐπωφελοῦνται ἄλλου εἴδους ἔρωτα γιὰ νὰ δέσουν τοὺς καρπούς των. Εἶναι καὶ τοῦτο ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ θαύματα τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος, ἕνα θαῦμα ποὺ ξεπήδησε ἀπὸ τὴν ἄβυσσο γιὰ νὰ μετατρέψῃ τὸ χάος σὲ γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

Παρατηρῶντας τοὺς ἔρωτες ἀνθρώπων καὶ ζῴων, ὁ λαός μας, ἔβγαλε κι' ἐδῶ τὰ συμπεράσματά του, καθιερωμένα πλέον σὲ γνωμικὰ καὶ παροιμίες. Εἰδικὰ γιὰ τοὺς ἔρωτες τῶν ἀνθρώπων, τραγούδησε καὶ σατύρισε μ' αὐτοσχέδια στιχουργήματα τὰ πρῶτα φτερουγίσματα τῆς καρδιᾶς :

«Τοὺ Μάη τὰ κορίτσια κάνουν ἀργουσχουλιὲς
κι' παίρν' τὰ παλληκάρια κι' πᾶνι στὶς μηλιές...».
(Μακεδονία—Θεσσαλία).

«Τοὺ Μάη τὰ κορίτσια δὲν κάνουνι δουλειὰ
μον' βάζουν κοκκινάδια κι' μόσχου στὰ μαλλιά...».
(Σποράδες—Χίος—Λέσβος).

Ἀπὸ τοὺς ἔρωτες τῶν ζῴων πάλι, ὁ λαός μας τραγούδησε καὶ σατύρισε μὲ τὴν καρδιά του τοὺς ἔρωτες ζῴου ἀγαθοῦ καὶ χρησιμωτάτου, ἀλλά... κοινῶς δυσφημηθέντος. Γιὰ νὰ κατονομάσῃ τὸ ζῷον τοῦτο ὁ γράφων, ἀλλὰ καὶ κάθε σύγχρονος συγγραφεύς, πρέπει νὰ βρῇ τὸν ἡρωϊσμό, τὴ στωϊκότητα καὶ τὴ φιλοσοφία τοῦ... περὶ οὗ ὁ λόγος τετραπόδου. Ἀκόμα, πρέπει ὁ γράφων νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ὁ Ὅμηρος, δὲν ἐθεώρησε ἀπρέπεια τὸ νὰ παρομοιάσῃ μὲ τὸ συμπαθητικὸ τετράποδο μεγάλου ἥρωα, τὸν Αἴαντα, καὶ ὅτι ὁ σοφὸς Αἴσωπος τοῦτο τὸ τετράποδο μετεχειρίσθη γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τοὺς ὡραιότερους καὶ πιὸ παραστατικοὺς μύθους τῆς κοινῆς φιλοσοφίας.

Θὰ τὸ κατονομάσουμε λοιπὸν ἐμεῖς καὶ θὰ τὸ ὑποδείξουμε μάλιστα γιὰ νὰ δώσουμε στὶς λαογραφικὲς τοῦτες σελίδες τὴν ἔννοια ποὺ πραγματικὰ ἔχουν. Πρόκειται γιὰ τὸν γάϊδαρο, τὸν πάντοτε σκεπτικὸν καὶ φιλοσοφημένον στὴν κάθε κίνηση ἥρωα τοῦ ὑπαίθρου. Αὐτοῦ τοὺς ἔρωτες τραγούδησε ὁ λαὸς μὲ τὸν Μάϊο. Αὐτοῦ τὴν θυμοσοφία ἔβαλε ὡς φόντο στὸ μαγιάτικο πανηγύρι τῆς ὑπαίθρου καὶ αὐτοῦ τὴν νοημοσύνη, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν μεγαλοψυχία πῆρε ὡς ὁδηγὸ τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν κάθε «σοβαροῦ» ἀνθρώπου...

Δυστυχῶς, τὰ γεμᾶτα σοφία καὶ λαϊκὸ πνεῦμα γνωμικὰ τοῦτα, δὲν μποροῦν νὰ γραφοῦν ἐδῶ. Θὰ τ' ἀποσιωπήσουμε λοιπόν, ἀφοῦ ὑποσχεθοῦμε ὅτι θὰ δώσουμε στὸ ἑπόμενο τεῦχος μερικοὺς ὡραίους μύθους τῆς σοφίας τοῦ γαϊδάρου, καὶ θὰ προχωρήσουμε σ' ἕνα ἄλλο γεγονὸς τοῦ Μαΐου, ποὺ σχετίζεται μὲ τὸ συμπαθητικὸ τετράποδο.

Γνωστὴ εἶναι σὲ ὅλους μας ἡ πρόληψη τοῦ ὅτι κατὰ τὸν Μάϊο δὲν πρέπει νὰ γίνωνται γάμοι. Τηρεῖται τοῦτο μὲ σχολαστικὴ ἀκρίβεια ἀπ' τὸ λαό μας ὁλόκληρο καὶ θεωρεῖται πολὺ δυστυχισμένο τὸ ζευγάρι ποὺ τόλμησε νὰ παντρευθῇ... μαγιάτικα.

Καθαρὴ βλασφήμια καὶ μεγάλη συκοφαντία τοῦτο γιὰ τὸν κατατρεγμένον «Α ΐ α ν τ α» τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Γιὰ νὰ τὸν δικαιώσουμε καὶ νὰ τὸν ὑπερασπισθοῦμε, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τονίσωμε τὸ ἄδικο καὶ νὰ φέρωμε στὸ φῶς... συντριπτικὰ στοιχεῖα ἑνὸς «ἄλλοθι» τῆς δεισιδαιμονίας αὐτῆς.

Εἶναι παλαιὰ ἡ δεισιδαιμονία αὐτὴ λοιπόν, καὶ ἔχει τὶς ρίζες της σὲ παλαιότερες τοῦ Χριστιανισμοῦ δοξασίες. Τὴν βρίσκουμε στὴ λατρεία τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων, ὁπότε μέσα στὸν Μάϊο ἑόρταζαν τὰ «Λ ε μ ο ύ ρ ι α» καὶ τὰ «Λ ε μ ο υ ρ ά λ ι α». Καὶ οἱ δύο γιορτὲς ἦταν ἀφιερωμένες στοὺς νεκροὺς καὶ σὲ καταχθόνια δαιμόνια, διαρκοῦσαν δὲ ὁλόκληρο τὸ Μάϊο. Ἕνεκα τούτου ἀπέφευγαν νὰ τελέσουν γάμους, καὶ τοῦτο, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ νὰ μὴν ἀποβοῦν ἀτυχεῖς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι παρόμοιες ἑορτὲς ἦταν ἀπαίσιες γιὰ χαρμόσυνα γεγονότα, ὅπως ὁ γάμος.

Ἀθῷος λοιπὸν ὁ πάντοτε ἀδικημένος γάϊδαρος, στὴ λαογραφικὴ συνείδησή μας.

Μὲ ἄλλες ἐκδηλώσεις τοῦ γαϊδάρου ὁ λαός μας θυμοσόφησε πάνω σὲ ἄλλο ζητήματα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὸν Μάϊο. Βλέποντας λ.χ. τὴν μεγάλη του ἀδυναμία νὰ κυλιέται... γαϊδουροπρεπέστατα στὴν πράσινη χλόη, νὰ καταβροχθίζῃ τὴν πρασινάδα, ἀλλὰ καὶ νὰ... ψοφάῃ στὰ καλὰ καθούμενα—αἰτία οἱ πολλὲς ἀσθένειες ποὺ φέρνει ἡ βουλιμία του—ὁ λαὸς καθιέρωσε τὶς παροιμίες του. Ἀπὸ τὴν παρακάτω παροιμία δὲν λείπει ἡ ἀλληγορικὴ σημασία, λέγεται δὲ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ λαβαίνουν πολλὲς ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον :

«Ζῆσι μαῦρι γάϊδαρι
νὰ φᾶς τοὺ Μάη τριφύλλ'
κὶ τοὺν Αὔγουστου σταφύλ'!!!».
(Χίος—Λέσβος—Πελοπόννησος—Ρούμελη...).

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς χώρας, ὁ γάϊδαρος λαβαίνει ἱερὴ μορφὴ μὲ τὸν Μάϊο. Ἄπειρες δεισιδαιμονίες, σχετικὲς μὲ τὴν καταγωγὴ καὶ τὴν... ὅλη πολιτεία του, κυκλοφοροῦν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ συσχετίζονται μὲ ἀρχαῖες ἄγνωστες λατρεῖες. Ἡ ἱερότης αὐτὴ τοῦ ἀγαθοῦ ζῴου ὀφείλεται στὸν Τάκιτο—57 μ. Χ.—στὰ «Χ ρ ο ν ι κ ὰ» τοῦ ὁποίου βρίσκουμε πὼς οἱ Ἑβραῖοι προσκυνοῦσαν στοὺς ναούς των καὶ τὸ κεφάλι τοῦ γαϊδάρου, ἐπειδὴ ὅταν αὐτοὶ περιπλανιόνταν σὲ ἔρημους καὶ βασανιζόντανε ἀπὸ τὴν δίψα, ὁ γάϊδαρος τοὺς ὁδήγησε καὶ σὲ δρόμο καλό, καὶ σὲ νερό, γιὰ νὰ σβύσουν τὴν δίψα τους...

***

Ἰδιαίτερη γραφικότητα παρουσιάζουν τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Πρωτομαγιᾶς, τῆς παλλαϊκῆς αὐτῆς ἑορτῆς τῶν λουλουδιῶν καὶ τῆς ὑπαίθρου. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ ἰδίως τὰ παιδιά, ζοῦν μὲ ξεχωριστὸ κέφι τὴν Ἑλληνικὴ πρωτομαγιά, ὅπου τὰ τραγούδια, οἱ χοροὶ καὶ τὸ πλέξιμο τῶν στεφανιῶν, συνθέτουν μιὰ λαμπρὴ τελετὴ ἀποκαθαρμένη ἀπὸ κάθε ξενικὴ ἐπίδραση.

Ἀπ' τὰ χαράματα τῆς πρωτομαγιᾶς, κορίτσια καὶ ἀγόρια τῆς κάθε Ἑλληνικῆς γωνιᾶς ξεχύνονται στὰ βουνά, στ' ἀκρογιάλια καὶ στοὺς κάμπους, γιὰ νὰ μαζέψουν λουλούδια. Πλέκουν μ' αὐτὰ στεφάνια καὶ τὰ κρεμοῦν στὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, ὅπου παραμένουν μέχρι τὴν Πρωτομαγιὰ τοῦ ἄλλου χρόνου. Πρωτοστατοῦν στὸ μάζεμα τῶν λουλουδιῶν οἱ κοπέλλες, ποὺ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν κόπωση κόβουν καὶ ζώνουν στὴ μέση τους λυγαριές. Πιστεύουν ἔτσι πὼς θὰ γίνῃ κι' ἡ μέση τους λυγερή, ἀλλὰ καὶ θὰ «λυγιέψουνε» τὰ παλληκάρια ποὺ θὰ τὶς δοῦν.

Στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ ἰδίως στὰ Δωδεκάννησα, τὴν Ἄνδρο, τὴν Χίο καὶ τὴν Λέσβο, τὶς λυγαριὲς κόβουν οἱ νέοι καὶ τὶς δίνουν στὶς κοπέλλες γιὰ νὰ τὶς ζωστοῦν. Βρίσκουμε γιὰ τοῦτο πολλὰ αὐτοσχέδια δίστιχα, ποὺ ἔχουν ὡς θέμα τὸ κόψιμο τῆς λυγαριᾶς καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ ποὺ τραγουδοῦνται μὲ τὴν πρωτομαγιά :

«Ὅποιους πιράσῃ ἀλυγαριὰ κὶ δὲν κόψῃ κλουνάρι,
τὰ νιάτα του νὰ μὴ χαρῇ κι' ἂς εἶνι παλληκάρι».
(Δωδεκάνησα).

«Ὅποιους πιράσῃ ἀλυγαριὰ κἰ δὲν κόψῃ κλουνάρι,
τὴν πρώτη του ἀγαπητικιὰ στοὺν Ἄδη νὰ τὴν βάνῃ».
(Ἄνδρος).

«Ὅποιους πιράσῃ τὴ λυγαριὰ τσὶ δὲν τηνι μυρίσῃ,
τὴν πρώτη του ἀγαπητικιὰ νικρὴ νὰ τὴ φιλήσῃ...».
(Λέσβος—Χίος).

Ἄφθονες εἶναι καὶ οἱ προλήψεις ποὺ συναντᾶμε τὴν Πρωτομαγιά. Στὴν Κρήτη καὶ τὰ Ἰόνια νησιά, τὴν πρωτομαγιὰ μπαίνουν στὴν Θάλασσα γιὰ νὰ περάσουν τὰ σαράντα κύματα καὶ νὰ μὴν τοὺς πιάνουν μάγια. Στὰ ἴδια μέρη, θεωρεῖται κακὸ τὴν πρωτομαγιὰ ν' ἀκούσῃ νηστικὸς κανεὶς κελάδημα τοῦ κούκου. γκάρισμα γαϊδάρου καὶ φωνὴ κουρούνας. Γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ κακὸ τρῶνε κόκκινα αὐγὰ καὶ κουλούρι τῆς Λαμπρῆς ἢ λένε τρεῖς φορὲς τὸ «Πάτερ ἡμῶν» μόλις ξυπνήσουν.

Στὴν Χίο καὶ στὴ Μυτιλήνη, πρώτη δουλειὰ τῶν γυναικῶν πρὶν ξημερώσει, εἶναι νὰ φᾶνε κάτι μὴ τυχὸν προφθάσῃ καὶ τὶς «κουμπώσει» ὁ γάϊδαρος. Γιατὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ γάϊδαρος ξυπνᾷ πολὺ πρωὶ γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὸ Μάη, κι' ἀρχίζει τὸ γκάρισμα. Στὴ Λέσβο πάλι, τὸ πρωὶ τῆς Πρωτομαγιᾶς πρέπει νὰ φᾶνε σκόρδα ἢ νὰ βουτήξουν παξιμάδια στὸ κρασί, γιὰ νὰ μὴν «κουμπώσῃ» ὁ γάϊδαρος τὴ φωνή τους καὶ τὴν κάμῃ γαϊδουρίσια.

Στὴν Κρήτη καὶ στὴ Κεφαλληνιά, τὴν Πρωτομαγιὰ δὲν πρέπει νὰ φυτεύῃς λουλούδια καὶ προπάντων βασιλικό, «γιατὶ τὸ δίχως ἄλλο στὴν κάσα σου θὲ νὰ τὰ βάλουνε»... Πρέπει νὰ βάζῃς στὸν «Μάη»—τὸ μαγιάτικο στεφάνι—μόνον βλαστοὺς ἀπὸ ἀμπέλια, στάχυα καὶ λῃόκλωνους, χλωροκούκια καὶ κόκκινες παπαροῦνες. Ἔτσι θ' ἀποκτήσῃς ὑγεία ἀπ' τοὺς βλαστούς, πλοῦτο ἀπ' τὰ στάχυα, ὁμόνοια ἀπ' τοὺς λῃόκλωνους καὶ τὰ χλωροκούκια, καὶ χαρὰ ἀπ' τὶς παπαροῦνες. Ὅλα τὰ ἄλλα λουλούδια καὶ ζαρζαβατικὰ φέρνουν δυστυχία, κακὸ συναπάντημα καὶ θάνατο. Στὴ Ρούμελη καὶ στὴν Πελοπόννησο, πάνω στὸ μαγιάτικο στεφάνι πρέπει νὰ βάζῃς καὶ τσουκνίδες, σκόρδα, κρομμύδια κι' ἕνα πέταλο ἀλόγου, γιὰ νὰ μὴν σὲ πιάνῃ κακὸ μάτι καὶ νὰ φεύγουν τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα ἀπ' τὸ σπίτι.

Καὶ οἱ παροιμίες τοῦ Μάη:

«Τοῦ Μάη τὰ γαρύφαλλα τσὶ τοῦ Θιρ' στῆ τὰ μῆλα». (1)
(Χίος—Λέσβος).

«Καλὸς κακὸς ὁ Μάης, τὸ δεμάτι 'ναι στ' ἀλῶνι». (2)
(Κρήτη).

«Τὸν κόκκινο τὸ Μάη θὰ γίνῃ τὸ χατήρι σου...». (3)
(Εὔβοια—Σποράδες—Δωδεκάνησα).

«Ἀπὸ ρόδο βγαίν' ἀγκάθ' κἰ ἀπὸ ἀγκάθ' βγαίν' ρόδο» (4)
(Ἀττικὴ—Βοιωτία—Φωκίδα).

Οὔλις οἱ παπαρούνις, τοὺν Μάη ἀνθίζουνι». (5)
(Ἰόνια νησιὰ—Κυκλάδες—Λέσβος).

***

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Πρωτομαγιά, συναντᾶμε πολλὲς δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις καὶ στὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες τοῦ Μαΐου. Γνωστὴ εἶναι ἡ δεισιδαιμονία γιὰ τὰ μ ά γ ι α ποὺ μὲ τὸν Μάϊο θεριεύει καὶ ἐντοπίζεται. Ἀπὸ τὴν λέξη «Μάϊος—Μάγιος» ἔχομε τὰ «μάγια» τοῦ λαοῦ μας, ποὺ «γητεύγονται» μὲ τόση προσήλωση σὲ καθαρὰ εἰδωλολατρικὲς τελετές. Τὸ ὅτι τὰ μάγια ἐξασκοῦν σημαντικὴ ἐπίδραση στὴ λαϊκὴ ψυχή,

(1) Μεταφορικῶς, ὅλα τὰ ζητήματα ἐπιλύονται βαθμηδόν.
(2) Λέγεται καὶ γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ, καλὴ ἢ ἄσχημη, συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων δὲν πρόκειται νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασή σου.
(3) Ἀλληγορικὴ ἔννοια τοῦ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ ποτὲ κάτι ποὺ ζήτησες.
(4) Καλὰ καὶ κακὰ γεννιῶνται μαζὶ ἢ εἶναι στενὰ συνυφασμένα.
(5) Λέγεται γιὰ ἐκείνους ποὺ μόλις βροῦν μιὰ εὐκαιρία βγαίνουν νὰ ἐπιδειχθοῦν.

τὸ βλέπουμε σὲ πλεῖστες ὅσες σημερινὲς τελετουργίες γιὰ τὸ ξεμάγιασμα, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ δημοτικὰ τραγούδια ποὺ τραγουδοῦνται καὶ χορεύονται ἀπ' τὸ λαό μας μὲ τὸν Μάϊο. Ἡ παρακάτω παραλλαγὴ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ μᾶς πείθει ἀπόλυτα καὶ γιὰ τοῦτο :

«Πρωτομαγιὰ μοῦ τάριξες
τὰ μάγια καὶ μὲ μάγεψες.
Καὶ μ' ἔχεις κάνει σὰν τρελλό,
κόρη ποὺ σέρνεις τὸ χορό...».

«Τὸν Μάη ἐγεννήθηκες καὶ μάγια δὲν φοβᾶσαι,
μὰ ἂν μ' ἀπαρνηθῇς, τὴ μάννα σ' νὰ λυπᾶσαι...».

Τὰ μάγια τὰ κάνουν οἱ νεράϊδες τοῦ Μαΐου καὶ μερικοὶ μόνον ἄνθρωποι ποὺ τοὺς τὰ δίδαξαν οἱ νεράϊδες. Ἀγαποῦν οἱ νεράϊδες νὰ βγαίνουν περισσότερο τὸν Μάϊο καὶ τὸν Αὔγουστο στὴ γῆ, γιατὶ τότε βρίσκουν ἐρωτοχτυπημένους νὰ περιδιαβάζουν τὶς νύχτες...

Βρίσκουμε γιὰ τὶς νεράϊδες τοῦ Μαΐου πολλοὺς θρύλους στὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας. Ἀλλοῦ—νησιὰ τοῦ Αἰγαίου—βγαίνουν μόνον τὶς νύχτες καὶ ἀνταμώνουν μὲ τὰ δαιμόνια τοῦ ἀγέρα ποὺ ἔρχονται στὴν γῆ μόνον τὸν Μάϊο. Σὲ παίρνουν μαζί τους ἅμα σὲ βροῦν μοναχὸ καὶ σὲ παλαβώνουν... Ἀλλοῦ πάλι—ὅπως στὴ Χαλκιδικὴ—βγαίνουν νύχτα καὶ μέρα καὶ πλένουν τὰ ροῦχα τους στὶς ρεματιές. Τὰ «κοπανίζουν» μὲ χρυσὸ κοπάνι καὶ δὲν πειράζουν τοὺς ἀνθρώπους. Ἂν κατορθώσῃς μάλιστα καὶ πάρῃς τὸ χρυσὸ κοπάνι, γίνεσαι «βαρυΐσκιωτος», καὶ δὲν σὲ ξαναπειράζουν τ' ἀερικά, τὰ φαντάσματα κι' οἱ νεράϊδες...

Ποικίλουν οἱ θρῦλοι ἀνάλογα μὲ τὶς τοποθεσίες τῆς Χώρας. Ὅλοι ὅμως συμφωνοῦν σὲ τρία κυρίως σημεῖα : Ὅτι οἱ νεράϊδες εἶναι πολὺ ὄμορφες καὶ τρελλαίνονται γιὰ τραγούδι καὶ χορό, ὅτι κάνουν κακὸ μονάχα σ' ὅποιον τοὺς μιλήσει, κι' ὅτι ἐρωτεύονται καὶ παίρνουν μαζί τους στὶς σπηλιὲς καὶ στὰ κουφώματα τῶν δένδρων μονάχα ὅποιον ἀγαπήσουν...

***

Λιγοστὸ εἶναι τὸ λαογραφικὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παρουσιάζει τὸ ἑορτολόγιο τοῦ Μαΐου. Ἀπ' τὶς ἀκίνητες ἑορτές, λαογραφικὸ ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν μόνον ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Μαύρας καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Γιὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Μαύρας—3 Μαΐου—πιστεύεται ὅτι τὰ πάντα πρέπει ἐκείνη τὴν ἡμέρα ν' ἀποφεύγωνται. Μιὰ ἐκδοχὴ σημερινῶν συγγραφέων ἀποδίδει τὴν ἀπαγόρευση τῶν γάμων κατὰ τὸν Μάϊο στὴν πρόληψη τοῦ ὅτι αὐτὸν τὸν μήνα γιορτάζεται ἡ Ἁγία Μαύρα. Τοῦτο ὅμως δὲν εὐσταθεῖ, ἀφοῦ ἡ δεισιδαιμονία γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Μαΐου εἶναι γενικὴ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Συμπεραίνεται λοιπόν, πὼς ἂν ἡ δεισιδαιμονία τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν γάμων ὠφείλετο στὴν ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Μαύρας, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν γνωστὴ μόνον στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία—στὴν ὁποίαν μόνον εἶναι γνωστὴ ἡ Ἁγία Μαύρα—καὶ ὄχι καὶ στὶς ἄλλες Ἐκκλησίες καὶ θρησκεύματα.

Καταδικασμένες στὴν δυστυχία θεωροῦνται οἱ δουλειὲς ποὺ γίνονται τὴν ἡμέρα αὐτή. Ἡ αἰτία ἀποδίδεται στὴν λέξη «μαῦρος», ἀλλὰ καὶ στὴν παράδοση τοῦ ὅτι αὐτὴ αὐτὴν τὴν ἡμέρα γεννήθηκε ὁ ἀδελφοκτόνος Κάϊν. Θεωρεῖται γιὰ τοῦτο ἀποφράδα ἡμέρα σ' ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸ λαό, βρίσκουμε δὲ καὶ σχετικὴ παροιμία στὰ Ἰόνια νησιὰ καὶ τὴν Θεσσαλία γιὰ τὴν κακοτυχία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ γεννήθηκε τὴν τρίτη Μαΐου :

«Γεννήθηκε τὴν ἡμέρα τοῦ Κάϊν!!!».

Γιὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης—21 Μαΐου—πιστεύει ὁ λαός μας πὼς ἀνθίζουν τὰ ἄρρωστα κλαδιὰ καὶ βγάζουν φύλλα ἀκόμα καὶ τὰ ξηρὰ κλωνάρια τῶν δένδρων. Συναντᾶμε κατὰ τόπους ἄφθονες ἐπικλήσεις τοῦ λαοῦ γιὰ

τὸ πρασίνισμα ξηραμένων δένδρων καὶ τὴν ἐπικαρπία φυτῶν ποὺ δὲν καρποφοροῦν. Ἡ αἰτία βρίσκεται κι' ἐδῶ στὴν παράδοση τοῦ λαοῦ, κατὰ τὴν ὁποία ἄνθισε ὁ Τίμιος Σταυρὸς ποὺ βρῆκε ἡ Ἁγία Ἑλένη στὰ Ἱεροσόλυμα.

Σὲ πολλὰ νησιά, μικροὶ καὶ μεγάλοι χαράζουν τὰ πόδια των τὴν ἡμέρα αὐτή, γιὰ νὰ βγῇ τὸ κακὸ τὸ αἷμα καὶ νὰ μὴν ξεπαγιάζουν τὸν χειμῶνα. Ἀλλοῦ, δὲν βγαίνουν ἔξω τὴν νύχτα τῶν ἁγιαποστόλων, γιὰ νὰ μὴν τοὺς δῇ ἡ Πούλια καὶ πάρουν σημάδια στὸ πρόσωπο.

Ἀπὸ τὶς κινητὲς ἑορτές, τὸν Μάϊο γιορτάζονται συνήθως ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου καὶ ἡ Πεντηκοστή.

Μὲ τὴν Ἀνάληψη, ὁ λαὸς παύει τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ἐπανέρχεται στὴν «καλημέρα». Στὰ νησιὰ κατεβαίνουν στὴν θάλασσα αὐτὴ τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ σαραντίσουν τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ γιορτάσουν τὰ σαράντα κύματα. Παίρνουν σταγόνες νεροῦ στὴ χούφτα των καὶ μ' αὐτὲς ἀλείβουν τὸ πρόσωπο, λέγοντας :

«Ἀναλήβγιτι οὐ Χριστός,
ἀναλείβγουμι κὶ ἐγώ...
Σαράντα κύματα νιρό,
ἄϊντι Χριστέ μ' στοὺ καλό...».

Φεύγοντας ἀπ' τὴ θάλασσα, παίρνουν μιὰ πέτρα μὲ «μούσκλια»—τὴ μαλλιαρὴ—καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σπίτι γιὰ νὰ διώχνῃ τὰ κακὰ στοιχειά.

Στὰ ὀρεινὰ ὅμως ἡ Ἀνάληψη γιορτάζεται μὲ Ἑλληνικώτατο λαϊκὸ γλέντι στὶς στάνες. Οἱ τσοπάνηδες καλοῦν γιὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα φίλους καὶ συγγενεῖς στὴν στρούγκα, ὅπου σφάζουν ἀρνιὰ καὶ κάνουν εἰδικὴ σύνθεση ἀπὸ γάλα καὶ τυρί, τὸ κοινὸ «κοσμάρι». Παραθέτουν πλούσιο φαγοπότι καὶ τὰ πνευστὰ μουσικὰ ὄργανα καλοῦν τοὺς... συνδαιτημόνες σ' ὁλοήμερο Ἑλληνικὸ χορό. Στὰ ὀρεινὰ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τῆς Γκιώνας μετὰ τὸ φαγοπότι καὶ τὸ χορὸ γίνονται ἀγῶνες δρόμου, ἅλματος, δίσκου, πάλης κλπ. Τοῦτο γίνεται καὶ στὴν Θεσσαλία, τὴν Πελοπόννησο καὶ Ἤπειρο ὅπου συναντᾶμε τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως ὡς «γαλουπέφτ'...».

Σπάνια διαμάντια προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν, συναντᾶμε στὴν τελευταία κινητὴ ἑορτή, ἤτοι στὸ διήμερο τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τοῦ Ἁγίου πνεύματος.

Μὲ τὴν λέξη «Πεντηκοστὴ» ὁ ἁπλοϊκὸς λαός μας συνέθεσε τὸν ἀριθμὸ «πέντε» καὶ τοὺς «ποντικούς». Γιὰ τὸ καλό, οἱ ἀγαθοὶ Χιῶτες καὶ Λέσβιοι τρῶνε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἕνα «πεντοκούτσ'» ἤτοι γλωρὸ κουκὶ μὲ πέντε σπόρους. Ἀλλοῦ πάλι, ὅπως στὴν Πελοπόννησο, Κρήτη καὶ Ρούμελη, ἡ Πεντηκοστὴ θεωρήθηκε ἡμέρα καταστροφῆς τῶν ποντικῶν. Γίνονται ἁγιασμοὶ καὶ ψάλλονται αὐτοσχέδιες εὐχὲς τὴν ἡμέρα ἐκείνη—μὲ τὴν βοήθεια δυστυχῶς τῶν παπάδων—γιὰ νὰ ἐξολοθρευθοῦν οἱ ποντικοὶ καὶ νὰ μὴν καταστρέφουν τὰ σπαρτά.

Τὴν ἡμέρα τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἱ κάτοικοι τῶν Κυκλάδων καὶ τῆς Χαλκιδικῆς δὲν κοιμοῦνται γιὰ νὰ μὴν κοιμᾶται ὁλόκληρο τὸν χρόνο τὸ πνεῦμα τους. Γιορτάζεται αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἡ «Ἁγία φωτιά», προστάτης τῶν ματιῶν καὶ τοῦ πνεύματος. Ὀφείλεται τοῦτο στὴν παράδοση καὶ τὸ θαῦμα τῶν πύρινων γλωσσῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μὲ τὸν Μάϊο κλείνουμε τὸν κύκλο τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου», ποὺ ἀρχίσαμε πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀκριβῶς μὲ τὸν Ἰούνιο—καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν—κλείνουμε καὶ τὸ «Εἰδικὸ Μέρος» τοῦ ὅλου λαογραφικοῦ μας ἔτους. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος θὰ μποῦμε στὸ «Γενικὸ Μέρος» τοῦ Μηνολογίου, ὅπου θὰ διαπραγματευθοῦμε τὴν ἐπιστημονικὴ καὶ μόνον πλευρὰ τῶν ὅσων μέχρι τώρα εἴδαμε. Οἱ ἀπορίες τῶν ἀναγνωστῶν πάνω στὶς προλήψεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, στὶς δεισιδαιμονίες, τὶς παραδόσεις, τοὺς θρύλους, τὶς δοξασίες, παροιμίες,

γνωμικά, παρατηρήματα καὶ δημοτικὰ τραγούδια, θὰ εὕρουν τὶς λύσεις τους. Εὐελπιστοῦμε πάνω σ' αὐτὸ καὶ παρακαλοῦμε τοὺς ἀναγνῶστες μας νὰ κάνουν μιὰ μικρὴ ὑπομονὴ μέχρις ὅτου τὸ «Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο» ὁλοκληρωθῇ.

Δυὸ μόνον λόγια θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω πρὶν κλείσω τὸ Εἰδικὸ Μέρος τοῦ Μηνολογίου. Θὰ δώσω ἔτσι μιὰν ἀπάντηση σὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀναγνῶστες ποὺ ἐξέφρασαν ὡς τώρα τὴν ἀπορία τους σχετικὰ μὲ τὸν λαογραφικὸ πλοῦτο τῆς χώρας μας καὶ τὴν προέλευσή του.

Ἄφθονος εἶναι πράγματι ὁ λαογραφικὸς πλοῦτος τῆς Χώρας μας. Μά, ἀλλοίμονο ἂν ποῦμε πῶς—στὴν περιωρισμένη αὐτὴ προσπάθειά μου—συμπεριέλαβα ὅλον αὐτὸν τὸν πλοῦτο. Οὔτε ἕνα ἑκατοστὸν τῆς ὅλης λαογραφικῆς ψυχῆς τοῦ τόπου μας ἀντιπροσώπευσαν οἱ λιγοστὲς σελίδες τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου» καὶ οὔτε τὸ ἓν δέκατον τῶν ὅσων συναντᾶμε στὸν κάθε μήνα ἀντιπροσώπευσε ἡ μελέτη αὐτή. Πλοῦτος ἀστείρευτος ἡ Ἑλληνικὴ λαϊκὴ ψυχή, χρειάζεται πολὺ μεγαλύτερη προσπάθεια γιὰ ν' ἀποδοθῇ πιστὰ στὴν κάθε της μορφή. Χρειάζεται κόπος καὶ μεγάλη ὑπομονὴ γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ συνθέτουν τὴν Ἑλληνικὴ Λαογραφία.

Γιὰ τὴν προέλευση τῶν λαογραφικῶν στοιχείων, ἔχουμε νὰ ποῦμε πῶς ὁ ἀστείρευτος αὐτὸς πλοῦτος ἔχει τὶς ρίζες του στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ ἀνθρώπου. Σώζεται ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ καὶ μεταδίδεται ἀπὸ στόμα σὲ στόμα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἴδια καὶ ἀπαράλλαχτα ὅπως θὰ σώζεται καὶ θὰ μεταδίδεται ἀπὸ ἡμᾶς στοὺς ἀπογόνους. Μά, τὰ χρόνια ποὺ ἡ Ἑλληνικὴ Λαογραφία ἄνθισε περισσότερο, εἶναι τὰ χρόνια τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους μέχρι σήμερα. Ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα μέχρι τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ ἀργότερα, ἡ Ἑλληνικὴ Λαογραφία γνώρισε τεράστια ἀνάπτυξη καὶ καθιερώθηκε σὰν οὐσιαστικὸ στοιχεῖο τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ. Ἁπλοϊκοὶ καὶ ἀμόρφωτοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἔγιναν χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ ἄβεστο τζάκι, ποὺ βάσταξε στὸν κόρφο του ὅλη τὴ φλόγα τῶν Ἐθνικῶν μας παραδόσεων. Ἀπέδειξαν τὴν συνέχεια τῆς καταγωγῆς μας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες οἱ ἁπλοϊκοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, καὶ μετέβαλαν τὴν τυραννισμένη ψυχὴ τοῦ Ἕλληνα σὲ ἀκοίμητο καντήλι κάθε εὐγενικῆς προσδοκίας.

Ἰδιαίτερα ἄνθισε ἡ «Ἑλληνικὴ Λαογραφία» στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Τότε, τὸ πνεῦμα ἤτανε στραγγαλισμένο καὶ οἱ ἁπλοϊκώτεροι ἄνθρωποι ἀκόμα προσέφεραν πολλὰ μὲ τὶς διηγήσεις καὶ τὰ ρητὰ ποὺ ἀνακάτευαν στὶς καθημερινές τους κουβέντες. Σώθηκαν ἀπὸ τότε γραφικὲς διηγήσεις, ἤθη καὶ ἔθιμα, δεισιδαιμονίες, προλήψεις καὶ παροιμίες, πού, ἡ συχνὴ μετακίνηση τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἔφερε σὲ κάθε Ἑλληνικὴ γωνιά. Βρίσκουμε ἔτσι πολλὲς ὁμοιότητες τῶν λαογραφικῶν στοιχείων σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ κάθε τοπικὴ διάλλεκτος εἶναι κοινὸ γνώρισμα τῆς μιᾶς καὶ μόνον διαλλέκτου : Τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ.

Αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ αὐτὰ τὰ Ἑλληνικὰ στοιχεῖα τῆς Λαογραφίας μελετήσαμε μέχρι σήμερα στὴν περιωρισμένη ἔννοια τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου». Ἀφήσαμε ἔξω ἀπ' τὴν μελέτη μας αὐτὴ κάθε τὶ ποὺ δὲν ἔχει εἰδικὴ σχέση μὲ τὰ ὅσα βρίσκουμε στὸν κάθε μήνα, καὶ προσπαθήσαμε ν' ἀποφύγουμε —κατὰ τὸ δυνατὸν—στοιχεῖα ποὺ πειρεισέφρυσαν ἀπὸ ξένες πρὸς τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα πηγές.

Στὴ συνέχεια, θὰ μελετήσουμε τὶς πηγὲς καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε τὶς αἰτίες ὅλων ἐκείνων τῶν στοιχείων ποὺ συνθέτουν τὴν μορφὴ τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας. Θ' ἀφιερώσουμε τὸ «Γενικὸ Μέρος» τοῦ Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου στὴν νέα ἐπιστήμη ποὺ ἄνθισε καὶ καρποφόρησε ἀπ' τὸν ἁπλοϊκὸ λαὸ τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι : Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Μαριόλης Παναγιώτης, Ὑπαστυνόμος Α' κ. Σπυριούνης Ἰωάννης καὶ ἀστυφύλακες : Ρολόγης Ἀντώνιος καὶ Νίκου Νικόλαος.

—Διεγράφησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Σταυριανόπουλος Γεώργιος καὶ Χρυσικόπουλος Σωτήριος.

—Ἀπελύθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ἀστυφύλαξ Φακλῆς Δημήτριος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὰς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ὡς ἀκολούθως: Ἔπαινος καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας Εὐσταθίου Νικόλαον καὶ Δημητρέλλον Δημήτριον, διότι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας ἀνηλίκων κλεπτῶν καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν (32) κλοπῶν ἐκ διαφόρων καταστημάτων. Ἐπίσης ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν Ὑπαστυνόμον Α' κ. Παπαβασιλείου Ἐμμανουήλ, διότι χειρισθεὶς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν ἐπιδεξίως καὶ μεθοδικῶς ἀπέσπασεν ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας δράστας κατὰ τὴν προανάκρισιν τὴν ὁμολογίαν τῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Ὁμοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Τασάκον Κωνσταντῖνον, διότι οὗτος ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν κατὰ τὸ 4ωρον 2-6 τῆς 12-1-1958 καὶ ἀναπτύξας ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα, ἐνδιαφέρον καὶ ζῆλον προσήγαγεν εἰς τὸ Ε' Τμῆμα Ἀθηνῶν τὸν Παπαδόπουλον Δημήτριον, ὑπόπτως περιφερόμενον, ὅστις ὡς ἐξηκριβώθη ἦτο δράστης σωρείας κλοπῶν, ἃς διέπραττε μετὰ συνεργῶν, οὓς κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἀπεκάλυψεν. Ἐπίσης ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς: Ἀστυνόμον Β' κ. Κωστόπουλον Πέτρον, Ὑπαστυνόμον Α' κ. Καραθανάσην Χρῆστον, Ἀρχιφύλακας: Γεωργόπουλον Γεώργιον καὶ Καλογερόπουλον Γεώργιον, Ὑπαρχιφύλακας: Λυμπερόπουλον Γεώργιον καὶ Κλουκινιώτην Γεώργιον καὶ Ἀστυφύλακας: Οἰκονόμου Δημήτριον, Μελανίτην Νικόλαον, Ζέπον Δημήτριον, Φωτόπουλον Νικόλαον, Σταμάτην Ἰωάννην, Μαργαρόπουλον Ἀθανάσιον, Γληνὸν Σταμάτιον, Σιδέρην Παναγιώτην καὶ Ἀνδριανόπουλον Παναγιώτην, διότι ὁ μὲν πρῶτος ὡς Προϊστάμενος τοῦ Ε' Παραρτήματος Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν καὶ χειρισθεὶς λίαν ἐπιδεξίως τὰς ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἐξονυχιστικῆς ἀνακρίσεως ὁμολογίας τοῦ συλληφθέντος ἀνωτέρω κλέπτου Παπαδοπούλου, ἐπέτυχεν τὴν σύλληψιν ἁπάντων τῶν δραστῶν καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, ἐνδιαφέροντος καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, συνέβαλον εἰς τὴν σύλληψιν ἁπάντων τῶν δραστῶν, τὴν κατάσχεσιν τῶν κλοπιμαίων καὶ τὴν ἀπόδοσιν τούτων τοῖς δικαιούχοις.

***

ΗΜΕΡΗΣΙΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

Παρὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Κων/νου Τσίπη ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν

καθηκόντων του ὡς Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Πατρῶν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4532Φ 109/11 ἀπὸ 3-4-58 Ἡμερησία Διαταγὴ πρὸς ἁπάσας τὰς Ὑπηρεσίας τῆς Διευθύνσεως Πατρῶν ἣν καὶ δημοσιεύομεν λόγῳ ἐπικαιρότητος.

«Ἡ ἀνάληψις τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Πόλεως τῶν Πατρῶν, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 12/22-3-1958 Ε.Η.Δ. τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 562/33/1 ἀπὸ 30-3-1958 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, φέρει εἰς μνήμην μου τὴν εἰς ταύτην κατὰ τὸ ἔτος 1922 ἐγκατάστασιν τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τὰς συνθήκας τῶν πλέον ἐντόνων πολιτικῶν ἀντιθέσεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τήν, παρὰ τὰς ἐξ αὐτῶν ἐναντιότητας, θεμελίωσιν τοῦ θεσμοῦ.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐν τῇ Πόλει ταύτῃ, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐν γένει ἀρίστην συμπεριφορὰν τῶν, παντὸς βαθμοῦ, ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν ἀντικειμενικότητα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νομίμων ὁρισμῶν ἐν πλήρει ἰσοτιμίᾳ μεταχειρίσεως τῶν πολιτῶν, ἀδιακρίτως τάξεως, θέσεως καὶ πολιτικῶν πεποιθήσεων, προεκάλεσε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κοινοῦ διὰ τὸ ὅλον ἔργον τῶν πρωτεργατῶν τοῦ θεσμοῦ ἀφανῶν ἡρώων ἐν τῇ, κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, πάλῃ, ἱκανῶν δὲ προστατῶν, εἰς πάντα τομέα τῆς Κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἐντίμου Ἕλληνος Πολίτου, ὅστις, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἀναζητεῖ, χαίρεται καὶ προθύμως βοηθεῖ τὴν προσπάθειαν τῶν Ἀρχῶν, διὰ τὴν εἰρηνικήν, πρὸς ἀλλήλους, συμβίωσιν.

Οἱ πρῶτοι οὗτοι, ἡμᾶς οὕτως διδάξαντες τότε καὶ διὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἀκαταβλήτου μόχθου των, συντελέσαντες εἰς τὴν ἑδραίωσιν τῶν νέων ἀρχῶν, ἀμβλύνσεως τῶν ἐκ τοῦ πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου ἀνησυχιῶν τῶν ἀνασυνταξομένων μαζῶν τῶν μεγάλων Ἀστικῶν Κέντρων, κατέλιπεν πρὸς ὅλους ἡμᾶς τὴν διαδοχὴν ἑνὸς ἔργου πολὺ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ Πανελληνίου, εὐφήμως ἀναγνωρισθέντος.

Ὁ βαθμὸς τῆς ἠθικῆς εὐθύνης ὅλων ἡμῶν, διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ ἑδραιωθὲν ἐν τῇ Πόλει τῶν Πατρῶν, κατέστη ἐπίζηλον παράδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ ταχέως ἐκρίθη ὑπὸ τῆς Πολιτείας καὶ τοῦ λαοῦ τῶν Πόλεων Πειραιῶς καὶ Πρωτευούσης ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον ὅπως περιβάλῃ καὶ προστατεύσῃ καὶ αὐτῶν τὰ εἰρηνικὰ ἔργα καὶ εἰς τὸν σκοπὸν του ἐπέτυχε πλήρως, ἀπαιτεῖ τὴν κατὰ πάντα χρόνον καὶ τόπον συνεχῆ ἀντίληψιν τῶν ὑποχρεώσεων ὅλων ἡμῶν, κληρονόμων καὶ συνεχιστῶν τοιαύτης παραδόσεως.

Εἶναι εἰς ὅλους ἡμᾶς γνωστὸν ὅτι δυνάμεθα νὰ εἴμεθα—ὡς ξένος συγγραφεὺς ἀποκαλεῖ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους—ἀπόστολοι τῆς Κοινωνικῆς εἰρηνεύσεως, ἐμφυτεύοντες, εἰς τὸ παιδὶ ἐγκαίρως τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰς Ἀρχὰς καὶ τὰς ἠθικὰς ἀξίας, διευκολύνοντες τοῦ πατρὸς τὰ ἔργα, ἐξασφαλίζοντες τῆς μητρὸς τὴν ἡσυχίαν διὰ τὰς ἀσχολίας τοῦ τέκνου της, προστατεύοντες τοῦ ἀναπήρου τὴν κίνησιν, βοηθοῦντες ἐνεργῶς διὰ τὴν γαλήνην τοῦ οἱουδήποτε ἔχοντος ἀνάγκην.

Ἀνατεθείσης ἡμῖν τῆς ἐντολῆς νὰ ἡγοῦμαι τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων ἐν τῇ Πόλει ταύτῃ, ἐκ τῆς πρώτης ἐπικοινωνίας μου πρὸς τὰς Ἀρχὰς τῆς Πόλεως καὶ ἰδιώτας τινὰς ἤκουσα μόνον ἐπαίνους διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας ἐνταῦθα.

Ἰδιαιτέρως ἐπιχαίρων διὰ τὴν τοιαύτην, πρὸς ὑμᾶς ἐκτίμησιν τῆς Πόλεως, ἐκφράζω τὴν πλήρη ἱκανοποίησίν μου, πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως.

Διακαῶς δ' ἐπιθυμῶν τὴν ἔτι περαιτέρω ἀνύψωσιν τῆς θέσεως τοῦ θεσμοῦ καὶ τὴν διηνεκῆ τοῦ κοινοῦ ἐκτίμησιν, ὑπενθυμίζω ὑμῖν ὅτι μετ' ὀλίγον καλούμεθα ἐν ὄψει γενικῶν ἐκλογῶν ἐν τῇ Χώρᾳ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν προσεκτικήν, ἀντικειμενικὴν καὶ ψύχραιμον, πρὸς τὰ αἰσθήματα τοῦ Λαοῦ ἄψογον συμπεριφοράν, διὰ τῆς ἐν πλήρει ἰσοτιμίᾳ μεταχειρίσεως τοῦ οἱουδήποτε τῶν πολιτῶν, ἐν τῇ ἀκάμπτῳ ἐφαρμογῇ τῶν ἐκ τῶν Νόμων ὑποχρεώσεων ἡμῶν καὶ τῶν, τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, παραδόσεων καὶ ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος.

Καλῶ ὅθεν πάντας ὑμᾶς, τοὺς παντὸς βαθμοῦ ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῆς καθ' ἡμᾶς Διευθύνσεως ὅπως, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων σας, ἔχητε πρὸ ὑμῶν ὅτι ἐπιθυμῶ, παραινῶ καὶ μετ' ἐπιμονῆς ἀπολύτου, θὰ παρακολουθήσω ὅπως, κοσμιότης, εὐγένεια, προσήνεια καὶ προθυμία, προβαδίζουσι, περιβάλλουσι καὶ παρακολουθοῦσι τὰς ἐνεργείας σας, εἰς πᾶσαν νόμιμον αἴτησιν τοῦ πολίτου.

Σταθερὰ καὶ ἀξιοπρεπὴς δ' ἐπιμονὴ ἐφαρμογῆς τῶν νομίμων ὁρισμῶν ν' ἀκολουθῇ τὸν ὑπερβάντα τὴν σύστασιν ἐκτρεπόμενον, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς συνετίσεως καὶ ἐντάξεώς του εἰς τὴν νομιμότυπον συμπεριφοράν.

Ἐπιθυμῶ τὰς συστάσεις κατ' ἔκτασιν, τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων θὰ παρακολουθήσω, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἀπευθύνωνται αὗται, τῶν κ.κ. Διοικητῶν Ὑπηρεσιῶν παρακαλουμένων ὅπως εἰς εἰδικὰς διδασκαλίας διερμηνεύσωσι πρὸς ἅπαντας τοὺς ὑπαλλήλους, τὰς ἐν τῇ παρούσῃ ἀπόψεις μου καὶ τὴν προσδοκωμένην ἐπαγωγὸν ἐπίδρασιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ὁλότητος τῶν πολιτῶν τῆς Πόλεως ταύτης, οἵτινες τοσοῦτον προθύμως ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τοῦ θεσμοῦ ἐβοήθησαν τὸ ἔργον μας.

Παραλλήλως ἔστω ὑπ' ὄψει ὑμῶν, ὅτι ἡ μετὰ τῶν λοιπῶν, ἐν τῇ Πόλει, Ἀρχῶν συνεργασία, ἐπιθυμῶ νὰ διέπηται ὑπὸ πλήρους σεβασμοῦ, κατανοήσεως, προθυμίας καὶ ἐνεργοῦ βοηθείας.

Ἐπὶ τούτοις ἀνακοινῶ ὅτι παρίσταμαι ὁδηγός, ἐν παντὶ συμπαραστάτης τῶν νομίμων ἐνεργειῶν σας καὶ πρόθυμος βοηθὸς τῶν ἀναγκῶν σας, ἀξιῶν παρ' ὅλων ὑμῶν ἀπόλυτον πειθαρχίαν καὶ πίστιν εἰς τὸ ἔργον ὅπερ ἐκλήθημεν νὰ ὑπηρετήσωμεν καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου κατὰ πρώτιστον λόγον ἔχομεν ἀνάγκην τῆς αὐθορμήτου συμπαραστάσεως καὶ ἠθικῆς βοηθείας ὁλοκλήρου τῆς Κοινωνίας τῆς Πόλεως ταύτης καὶ κατὰ τῶν τυχὸν διανοουμένων βλάβην τινὰ τῆς ἐνδόξου Ἑλληνικῆς μας Πατρίδος».

Ἐν Πάτραις τῇ 3ῃ Ἀπριλίου 1958
Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΠΗΣ

***

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἐλάβομεν παρὰ τοῦ τέως Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ πρώην Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννου Καλυβίτου καὶ τοῦ τέως Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Κορέση Δημοσθένους τὰς κατωτέρω ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐξ ὑποχρεώσεως δημοσιεύομεν.

«Κύριε Διευθυντά,

Ἐδιάβασα τὰ εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» δημοσιευθέντα Ἀστυνομικὰ Θέματα τοῦ τέως Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ προσωπικοῦ φίλου μου κ. Δημοσ. Κορέση, περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ κ. Κορέσσης γράφων μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορίαν τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ συστήματος στὴν πατρίδα μας, καὶ τὰς ἐπιτυχίας αὐτοῦ, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἁπλῆν ἀναγραφὴν τῶν γεγονότων καὶ τῶν αἰτίων τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συστήματος εἰς τὰς τέσσαρας μεγάλας πόλεις ὡς καὶ τοὺς λόγους τῆς ἐπιτυχίας του, καὶ νὰ σημειώσῃ ἰδιαιτέρως τοὺς κόπους, ὄχι τοὺς ἰδικούς του, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἄγγλου ὀργανωτοῦ Sir Frederick Halliday, ὅστις, παρὰ τὰς σοβαρὰς ἀντιδράσεις τοῦ Σώματος τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ἐπέτυχε νὰ δημιουργήσῃ τὸ νέον Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἀπὸ νέους μορφωμένους, ἐκπαιδευθέντας εἰδικῶς εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν τῆς Κερκύρας.

Γράφων ὁ φίλος κ. Κορέσσης διὰ τοὺς ἰδικούς του κόπους, διὰ τὴν ρυμούλκησιν τῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν ὀρθὴν γραμμήν, θὰ ἔδει νὰ θυμηθῇ ἀπαραιτήτως καὶ τοὺς

κόπους ἐκείνων ποῦ ἐπεφορτίσθησαν πρῶτοι νὰ ἐφαρμόσουν τὸν θεσμὸν εἰς τὰς τέσσαρας πόλεις.

Κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ κ. Κορέσση εἰς τὰς πόλεις αὐτὰς ἐξησφαλίσθη ὡς διὰ μαγείας ἀπόλυτος τάξις, καθαριότης, εὐκοσμία κλπ., αὐτὰ ὅμως ὅλα διὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν ἦτο ἀναγκαία ἡ ἔκδοσις τῶν ἀναγκαίων διατάξεων καὶ διαταγῶν καὶ ἡ στενὴ παρακολούθησις τῆς ἐκτελέσεώς των.

Ὅμως ὅλα αὐτά, ὡς καλῶς γνωρίζει ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος κ. Κορέσσης, δὲν ἦτο ἀποκλειστικὸν ἔργον τῆς Ἀποστολῆς, ἀλλ' ἐκείνων ποῦ ἀνέλαβον τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου θεσμοῦ.

Γράφων τ' ἀνωτέρω, δὲν θέλω ποσῶς νὰ μειώσω τὴν συμβολὴν τοῦ κ. Κορέσση εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ θεσμοῦ, ἀλλὰ γράφων περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, θὰ ἔπρεπε νὰ θυμηθῇ καὶ ἐκείνους ποῦ συνέβαλαν κατὰ ἕνα ποσοστόν, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν. Καὶ αὐτὰ τὰ λίγα διὰ τὴν ἱστορίαν».

Φιλικώτατα
Ι. ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

***

«Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως ἔλαβον γνῶσιν ἀπὸ τὸ τελευταῖον τεῦχος σας, ὅτι δαπάναις τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ὀργανισμοῦ Διεθνοῦς Συνεργασίας, παρέχεται οἰκονομικὴ βοήθεια εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ ὅτι ἡ ἀρχὴ ἔγινε διὰ τῆς χορηγήσεως εἰδικῶν αὐτοκινήτων ἐφωδιασμένων διὰ μηχανημάτων τηλεπικοινωνίας.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἐπιβάλλεται ὁ ἐκσυγχρονισμὸς τῆς Ἀστυνομίας ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἂς ἐπιτραπῇ καὶ εἰς ἐμέ, ὁ ὁποῖος ἠνάλωσα ἀρκετὰς δυνάμεις διὰ τὸ Ἀστυνομικὸν Λειτούργημα, νὰ ρίψω μίαν ἰδέαν, ἀποσκοποῦσαν, κατ' ἐμέ, νὰ θέσῃ τὰς βάσεις, σταθεροτέρας προόδου τοῦ θεσμοῦ.

Πρόκειται διὰ τὴν ἀνέγερσιν Εἰδικοῦ συγχρονισμένου Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος εἰς τὸ ποῖον, τὸ ἱδρυόμενον «Εἰδικὸν Τμῆμα», νὰ στεγασθῇ.

Δὲν γνωρίζω τὸ ποσὸν τῆς παρασχεθησομένης βοηθείας, ἀλλά, ἐὰν δὲν ληφθῇ εἰδικὴ φροντὶς καὶ δι' ἕνα συγχρονισμένον Ἀστυνομικὸν Οἴκημα, ἐπὶ τούτῳ ἀνεγειρόμενον, εἶναι ὡς ἂν ν' ἀφήνετο «ἔκθετος» ἡ μὲ τόσους κόπους καὶ ἔξοδα καταρτιζομένη νέα Ὑπηρεσία.

Ὁ κ. Brown θὰ γνωρίζῃ, ὅτι δὲν ἱδρύεται εἰς τὴν πατρίδα του νέα Ὑπηρεσία τῆς Ἀστυνομίας, ἐὰν δὲν ἀνεγερθῇ πρῶτον τὸ οἴκημα ποὺ θὰ στεγασθῇ αὕτη. Πολὺ δὲ περισσότερον διὰ τὴν Εἰδικὴν αὐτὴν Ὑπηρεσίαν, θὰ πρέπῃ νὰ ὑπάρχῃ ἐπίτηδες κατασκευασμένον Οἴκημα μὲ εἰδικὰ garages, ἀποθήκας, ἐργαστήρια, θαλάμους, γραφεῖα κ.λ.π.

Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, θὰ γίνῃ πιὰ προσπάθεια, ἂς ὁλοκληρωθῇ αὕτη. Ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἡ Ἀστυνομία ἕνα ἰδικόν της Οἴκημα».

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν
Διατελῶ
Μετὰ τιμῆς καὶ φιλικῶν χαιρετισμῶν
Δ. ΚΟΡΕΣΣΗΣ

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τῇ ἐποπτείᾳ τοῦ Γ.ΕΘ.Α. ἐγένετο ἔναρξις ἀγώνων Πετοσφαίρας, Μπάσκετ, κλπ. μεταξὺ τῶν Σχολῶν Ἀξιωματικῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων ἐδήλωσε συμμετοχὴν μόνον εἰς τὴν Πετόσφαιραν.

Οὕτω τὴν 6ην Ἀπριλίου εἰς τὸ προσφάτως ἀνακαινισθὲν γήπεδον Πετοσφαίρας τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, παρουσίᾳ τοῦ Διοικητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α΄ κ. Ἀρχιμανδρίτου Νικολάου, τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Σχολῆς Ἀστυνόμου Α΄ κ. Λυκούση Π. τῶν Κοσμητόρων τῶν Σχολῶν κ.κ. Γιαννοπούλου Β. καὶ Μπακῆ Κ. ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Σχολῆς, ἔλαβε χώραν ἡ πρώτη συνάντησις Πετοσφαίρας μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων καὶ τῆς τοιαύτης τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς.

Ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν Ἀστυνομίας Πόλεων μετὰ τῶν ὁμάδων πετοσφαίρας δοκίμων Ἀνθυπομοιράρχων καὶ δοκίμων Ὑπαστυνόμων.

Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε συναρπαστικὸς καὶ πεισματώδης καὶ ἔληξε μὲ νίκην τῆς ὁμάδος τῆς Σχολῆς Ἀνθυπομοιράρχων.

Ἀναλυτικώτερον τ' ἀποτελέσματα κατὰ σὲτ ἦσαν τὰ ἑξῆς:

1) Χωροφυλακὴ 15, Ἀστυνομία 4. 2) Χωροφυλακὴ 8, Ἀστυνομία 15. 3) Χωροφυλακὴ 15, Ἀστυνομία 5. 4) Χωροφυλακὴ 15, Ἀστυνομία 9.

Ὁμολογουμένως οἱ ἀντίπαλοι ἠγωνίσθησαν καλλίτερον καὶ ἡ νίκη των ἦτο δικαία καὶ ἐπαξία.

Ὡσαύτως τὴν 18ην Ἀπριλίου καὶ εἰς τὸ προαναφερθὲν γήπεδον συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων καὶ Σχολῆς Ἰκάρων.

Ὁ ἀγὼν καὶ ἐδῶ ὑπῆρξε θεαματικός, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων θὰ ἠδύνατο νὰ νικήσῃ μὲ ὀλίγην ἀκόμη προσπάθειαν.

Τ' ἀποτελέσματα ἦσαν τὰ ἑξῆς:

1) Ἴκαροι 16, Ἀστυνομία 14. 2) Ἴκαροι 15, Ἀστυνομία 2. 3) Ἴκαροι 15, Ἀστυνομία 13.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων οἱ ἀθληταὶ μετὰ τῶν συνοδῶν αὐτῶν παρεκάθησαν εἰς τέϊον ὅπερ ἐπιτυχῶς ὡς πάντοτε εἶχε προετοιμάσει ὁ ρέκτης Διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν.

Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀγώνων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐλαχίστου χρόνου προπονήσεως τῆς ὁμάδος Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ὡς καὶ τῆς ἡλικίας τῶν μελῶν αὐτῆς, ἀξίζει νὰ ἀπευθύνῃ τις θερμὰ συγχαρητήρια εἰς ὅλους, οἵτινες φιλοτίμως καὶ ὑπερανθρώπως κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν.

Ἡ ἠθικὴ συμπαράστασις καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γενικῶς τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν εἰς πᾶσαν τῆς Σχολῆς ἀθλητικὴν ἐκδήλωσιν, συνέβαλον ἀρκούντως εἰς τὴν ἀρτίαν ἐμφάνισιν.

Τῆς ὁμάδος τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων συμμετέσχον οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι: Σχοινῆς Δημήτριος, Μπουρδάκος Νικ., Μιχελουδάκης Κ., Θωμόπουλος Γ., Μελίδης Νικ., Σύφαντος Ἀναστ., Σταματόπουλος Ἀνδρ. καὶ Σποῦλος Ἰωάννης.

Θὰ ἦτο παράλειψις ἐὰν δὲν ἀναφέρω καὶ τὸν προπονητὴν τῆς ὁμάδος τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων κ. Λαζαρίδην Ἰωάννην, ὅστις εἰργάσθη μὲ ὑπερβολικὸν ζῆλον τόσον κατὰ τὰς προπονήσεις τῆς ὁμάδος, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ γηπέδου ἀθλοπαιδιῶν, δι' ὃ θερμὰ ἐδέχθημεν συγχαρητήρια.

Οἱ ἀγῶνες θὰ συνεχισθῶσι μὲ τὴν ὡς κάτωθι σειράν:

18-4-1958 Σχολὴ Εὐελπίδων - Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, 24-4-1958 Σχολὴ Ἰκά-

ρων - Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, 26-4-58 Σχολὴ Ν. Δοκίμων - Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, 29-4-58 Σχολὴ Β. Χωροφυλακῆς - Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, 30-4-58 Σχολὴ Εὐελπίδων Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, 12-5-1958 Σχολὴ Ν. Δοκίμων - Σχολὴ Ὑπαστυνόμων.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Μὲ μεγάλη πάντα ἐπιτυχία συνεχίζεται ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀνάμεσα σὲ συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ τοῦ κοινοῦ. Κάθε ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς προκαλεῖ τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη καὶ κολακευτικὰ σχόλια χιλιάδων ἀκροατῶν, ποὺ τέρπονται, συγκινοῦνται καὶ διδάσκονται.

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 26ης Μαρτίου ἐ.ἔ. ἦταν ἀφιερωμένη στὴν ἱστορικὴ ἐπέτειο τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἀνεξαρτησίας μας καὶ στὴν μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ἄνοιξε μὲ χριστιανικὰ σκίτσα καὶ ψαλμῳδίες καὶ συνεχίστηκε μὲ ἐθνικὰ συνθήματα σχετικὰ μὲ τοὺς ἀγῶνες τῆς φυλῆς μας. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μεταδόθηκε ραδιοσκηνοθετημένη καὶ διασκευασμένη γιὰ τὸ ραδιόφωνο, ἐπίκαιρη πατριωτικὴ σκηνή, μὲ βάση τὸ κείμενο τοῦ ἀστυφύλακος Παναγιώτη Μπουρίκα: «Ἀθάνατες σελίδες τοῦ 1821» καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴ τῆς Δανάης καὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἠθοποιοῦ Λιάκου Χριστογιαννόπουλου.

*

—Ἐπιτυχημένο, ζωντανό, μὲ ὄμορφα λογοτεχνικὰ κείμενα καὶ ἐκλεκτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση, τὸ πρόγραμμα τῆς 2/4/1958, γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἐνθουσίασε. Ἦταν ἀφιερωμένο στὰ νυκτερινὰ 4ωρα τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακος, τοῦ ὁποίου ἰδιαιτέρως ὑπογραμμίστηκαν οἱ πολύτιμες κοινωνικὲς ὑπηρεσίες. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν παληὰ καὶ μοντέρνα, λαϊκὰ καὶ δημοτικὰ τραγούδια, καθὼς καὶ περιγραφικὲς εἰκόνες ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύση.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Δίσκοι: ἐκ τοῦ Καταστήματος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ἀντώνιον Κουρήν, τ. Ἔπαρχον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια. Σᾶς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὴν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Κον Εὐριπίδην Κασσέλαν, δόκιμον Ἀρχιφύλακα. Τὸ ποίημά σας καλό. Ἐν καιρῷ θὰ δημοσιευθῇ.

***

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΠΕΙΡΑ·Ι·ΚΗ—ΠΑΤΡΑ·Ι·ΚΗ»

Πολυτελὲς καὶ ἄρτιον εἰς ἐμφάνισιν καὶ πλούσιον εἰς ὕλην, ἐκυκλοφόρησε τὸ 36ον τεῦχος τοῦ ἐκλεκτοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ «**ΠΕΙΡΑ·Ι·ΚΗ—ΠΑΤΡΑ·Ι·ΚΗ**» ἐκδιδομένου ὑπὸ τῆς ὁμωνύμου μεγάλης ἑλληνικῆς βιομηχανίας.

Ἡ ποικιλία τῶν περιεχομένων θεμάτων καὶ ἡ ἀρίστη ἐπιμέλεια αὐτοῦ τὸ κατατάσσουν μεταξὺ τῶν καλλιτέρων περιοδικῶν τῆς πρωτευούσης. Εἶναι ἀξιέπαινος ἡ δημοσιογραφικὴ προσπάθεια τῆς ἐν λόγῳ ἑταιρίας, ἥτις ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκδόσεώς του, διὰ τῆς ὁποίας προστίθεται ἕνα πλῆρες καὶ ὑγιὲς δημοσιογραφικὸν ὄργανον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Πάσχα στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος..... 5767

ΕΥΧΑΙ ΕΠΙ ΤΗ ΘΕΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαήλ, ἐπὶ τῇ Θείᾳ Ἐγέρσει τοῦ Σωτῆρος 5780

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὁ νευρωτικὸς ἄνθρωπος τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Κ. Κωνσταντινίδου (συνέχεια) 5782

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

«Scotland yard», τὰ ἑκατοχρονά της, ὑπὸ τοῦ S. F. Moulan, κατὰ ἐλευθέραν ἀπόδοσιν, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ἰωάννου Καλυβίτου (συνέχεια καὶ τέλος)..... 5785

Βασιλικὴ Καναδικὴ ἔφιππος Ἀστυνομία, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων κ. Ι. Καλυβίτου..... 5787

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Πασχαλινὲς ἀναμνήσεις, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀθηναίων κ. Δημ. Σκουζέ..... 5788

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φτάνει... μὴν κλαῖς, ὑπὸ Θ. Χαρλαύτη, Ὑπαστυνόμου Β'..... 5791

ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Ἐβραβεύθη ὁ καλύτερος ἀστυνομικὸς τοῦ 1957—Ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις «Λάϊονς» καὶ οἱ καλές της πράξεις—, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γεωργίου Καρούζου 5792

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Γεώργιος Καραϊσκάκης (ὁ γυιὸς τῆς καλογρηᾶς), 23 Ἀπριλίου 1827—23 Ἀπριλίου 1958, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ράϊκου, Ὑπαστυνόμου Β'..... 5797

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5799

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος, κ. Χ. Σταμάτη 5802

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 5809

Σημείωσις. Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῶν μελετῶν: 1) Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ 2) Ἀστυνομικὰ προβλήματα, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)